

אזריאל לרמי בר המא ושתי הלשונות סלין אדר' אלעזר : אבל הובן וכו'. חוס' פ' המזבח מקדש דף ס"ד : שוין בזה ובוה. בגמרא בבביתא יליף לה מוואת תורת זבח שלמים חובה אחת לכל השלמים ואפילו לשלמי זמה קטנה לכל מה שאעור בעיני ומה אמור באותו עמין זמן לתורה וזמן לשלמים ומחשבת פיגול וזאת

נמי מפגול יליף. בג"מ דעון עין וטמא נמי בהיה פשתא כתיב והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו ואקטינהו רחמנא לומר שדיים שזו בין זבחה גדולה בין זבחה קטנה : סליק פרקא וסליקא לה מסכת זבחים

מסכת מנחות

בעה"י המלך המחולל בתשבחות. מסיר כל יגונות ואנחות. נתחיל מסכת מנחות

כתב הרמב"ם ז"ל בהקדמתו לסדר זרעים אחר זבחים מנחות כפי סדורם בתורה ע"כ. וכתוב במכלול עלה ל"א וגם בפרש מנה ולמה שנהנו לקרוא במסנה מנחות בשוא המ"ס דומה כי המ"ס שרשיה וכן היה הקריאה בפי הכל מנחות ה"כ המ"ס שרש כמו שהאמר מן גבעה גבעות ומן שפחה שפחות כן תאמר מן מנחה מנחות ואם יהיה המס נוספת היה ראוי לומר מקריאה בודיק תחת המס כמו מן מנחה מקריאה או בפתח כמו מן מנחה מקריאה ומן מנחה מקריאה ומן מנחה מקריאה ע"כ וכן ג"כ הדין לומר מנחה דבריו שהיא ג"כ כמו מן שפחה שפחות כדכתיב בשמות וזיל וגם מן בקשה בקשות כמוכרת כדכתיב מה הנה שבע כבשות האלה וזולתם. והנה זאת הקדמת הרמב"ם ז"ל למסכת זו :

ראיתי להקדים ג"כ למסכתא זו הקדמות כמו ששייחו לזבחים. ואומר שהאמרת מתחלקות חלק ראשון לשני חלקים. יש מנחה שתרפת עם הקרבן והיא כהא עמו וזו היא נקראת מנחה נכסים ואי אפשר לאותו קרבן להיות מצוללה. ויש מנחה שהיא מנחה צפי עמוה ר"ל שאינה מנחה נכסים. ומנחת נכסים היא כוללת זבוח ויחיד. והנחנו כבר ביארנו בהקדמות של מסכת זבחים שכל מיני הקרבנות קרבנות זבוח וקרבנות יחיד ד'. עולה והעלת ואכס והלמים. ואלו הארבעה מינין נקרבין מהמנחת מיני בעלי חיים טון האלן והבקר והעופות והחורים וכו' ונה כמו שביארנו שם תנאין. ואומר ענה שרקבן העוף אינו עטון מנחת נכסים בשום עיני וכתוב בספרי יכול עולת העוף עטון נכסים תלמוד לומר מן הבקר ומן האלן וכן כתוב בפרשת נכסים וכן התאם והאכס אין עטון בום אחד מן מנחת נכסים לפי שגאמר בפרשת נכסים וכן או נדבה או צמועדים ואמר כל הבא בנדר לא צדקה עטון נכסים יאלו חטאות ואשמות שאין באים בנדר ונדבה ומעט זה אינן חייבים בנכסים לא הבכור ולא המועבר בהמה ולא הסכה לפי שאין אחד מהן צא בנדר ונדבה. והנה עלה בידך מכל אלו ההקדמות כל עולת זבוח וכל קרבן שלמים הוא שטעון נכסים בין שהן קרבנות זבוח בין שהן קרבנות יחיד והמנחת והאכס אינן חייבים בנכסים זולתי חטאת מזורע או אשמו בלבד כמו שכתב עכשיו [פ"ט ס"א]. והדבר הנקרא מנחת נכסים הוא סלת בולל בשמן ית. והנכסים היא הין שמקריבין עם העולה או השלמים ג"כ והוא מה שגאמר ויין לנכך. ולפעמים קוראים לכל ר"ל הסלת בולל והיין נכסים דרך העברה בשמות לפי שאין היין צא בלא סלת ולא סלת בלא יין וכולן נכסים קרבן ר"ל העולה והשלמים כמו שביארנו. והשיעור שחייב להביא עם העולה מן הסלת והיין הוא עצמו שמיצאים עם השלמים. והשיעור הוא יתחלף ושתנה כפי שני הקרבן והן ג' שיעורין. השיעור הראשון שהיה הקרבן ממין השנים ואין הפרש בין גדול לקטן או מלעדי האלן ר"ל שהיה כשן בין עטון מנחת נכסים שטעון כל אחד מהן בין שהם רבים או מועטים עטון סלת בולל בשמן רביעית הסין ויין לנכך רביעית הסין בין שמקרבין עולה או שלמים. ואם העולה או השלמים מנדולי האלן והוא הנקרא איל תהא המנחה שחייב בה ב' עשרונים בולל [ברביעית] בשלשית הסין ויין לנכך שלשית הסין וזה השיעור הב' ממנחת נכסים. והשיעור הב' הוא שחטא העולה או השלמים ממין הבקר ואין הפרש בין גדול לקטן. והמנחה הראויה לכל קרבן ג' עשרונים בולל בשמן חצי הסין ויין לנכך חצי הסין. והשיעור הוא נכסל כפי מנחן הקרבנות בין שהן של יחיד או של זבוח אמר רחמנא מספר אפר תעשו כלה תעשו לאחד במספרים. ואין חוס דבר וזא מכלל זה ואין מוסיפים עליהם ואין גורעין מהם זולתי הכשן שמקריבין בשני של הג המנחת יום הכפת העומר שהיא עולה כמו שביארנו מה שכתוב עליו בתורה שחטא מנחתו שני עשרונים בוללים בשלשית הסין כמן. והנכסים שחייב בהן רביעית הסין יין כמו של כשן. וגם כן נדלה חטאת מזורע ואשמו ששם כל א' משחיהן צא עטון לפי שרקבן מזורע כמו שביארנו הוא שני זבחים וכבשה עם חטאת ועולה ואמר במנחתם שלשה עשרונים וגו' וזו היא מנחת נכסים שגורפין עם הקרבן כל עם כל העולה כן עם אומרי נמי. ואלו הם הנכסים שטעונים כל הקרבנות וכבר זכרנו אותן בתחומין משקלים וכתבן השלמנו סדורם וזהו חלק אחד מן המנחות. החלק הב' הם המנחות שאינם תלויין בקרבן והן שני מינים מנחת יחיד ומנחת זבוח. ומנחת זבוח ג'. אחד כהן עומר התנופה וכאן הנקרב ביום שני של הג המנחת ועוד יתבאר כל משפחו במסכת זאת ומקריבין ממנו קומץ לגבי המזבח ואוכלין הכהנים הותרו. והמנחה השניה שתי הליה והוא מביאין אותה יום עולת וכבר זכרנו אותה בתחילת זבחים אמר הקמנא עליה מנשותיכם תביאו לחם תנופה וקראת מנחה שגאמר בהקדמכם מנחה

חדשה לה' בצבעותיכם. והמנחה השלישית לחם הפנים שאוכלים אותו הכהנים בכל יום שבת וסע י"ב חלות שני עשרונים יהיה החלה האחת. ואלו הב' דומין אח העומאה אבל לא תאכל חם צאח צומאה כמו שכתבנו בשביעי מפקחים. ומנחת העומר לבדה היא שדוהה אח השבת כמו שכתבנו במסכת זו : ומנחת היחיד מתחלקת לחמשה חלקים. החלק הא' שיהייב בה על עון שטוה. והחלק הב' שיהייב בה על דבר שרואה לזקנו. והחלק הג' שיהייב בה עם החלק ד' ידוע שנתחייב בו ואלו קורין זה מנחה דרך העברה ועוד יתבאר זה [פ"ו הל"ב]. והחלק הד' היא המנחה שחייב בה כהן גדול בלבד או הדיוט פעם אחת נמו שכתבנו. והחלק ה' שיהייב עלמו בה בנדר או בנדבה : החלק הב' הוא שהיא שונג צמיחא מקדש וקדשו או שנג בשבועות נטויו או עבר על שבועת העדות בין בנדר בין בשונג והעובר על א' מאלה הד' חטאים חייב קרבן כמו שביארנו בתחילת דברינו במסכת זבחים ואם אין ידו משנת לאותו קרבן מקריב עשירית הליה סלת לא יזק עליה שמן ולא יתן עליה לבונה וזאת נקראת מנחת חושא וכבר קראה ה' חטאת וזיה שמקריבין מנחה קומץ ויחללו הכהנים הותרו. והחלק הב' היא מנחה שחייבת בה הסעה ונדבה. והמנחות כולן שהיא קמה שעורים והיא ג"כ בלא שמן ובלא לבונה ומקריבין ממנה קומץ לגבי המזבח ואוכלין הכהנים הותרו כמו שביארנו בב' מכותה והיא הנקראת מנחת קלואת וכן קרא אותה הכתוב. והחלק הב' שחייב בה ג"כ קרבן ידוע כגון שחייב חכם עצמו בקרבן תורה או ידור בנדר ופלטו ימי המירות. וכבר זכרתי בתחומין מנחתם (הל"ו) שמקריבין עם התורה מיני הלהה וכן עם איל מיר ואלו המינים שמתצאים עם התורה ואיל מיר לא קרא אותה הכתוב מנחה בשום פנים וזיה מכלל המנחות והכריה על זה * שם היא קראת הכהן תורה או איל מיר שישאל הללם שמקריב עממן כמו ישראל ואלו היה מנחה היה חייב לשרוף אותה כמו שאמר הכתוב וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל אבל החמשים קראוה [מנחה] דרך העברה. והמסכת הזאת ג"כ תיקרת על מלאכת הללם היה ואין יעשה ומה שיעורו. והחלק הד' הוא הנקרא חבתי כהן גדול והוא עשירית האופה ומקריבין מנחתו עם חמיר של שחר ומנחתו עם חמיר של בין הערבים והיא תרפת כולה שגאמר חן עולם לה' כליל תקטר וזו היא המנחה שחייב בה כהן גדול בכל יום והיא הנקראת ג"כ מנחת כהן משה לפי שגאמר בה אשר יקריבו לה' ביום המזבח אותו חבל מה שחייב בה כהן כשם אחת הוא כפי מה שאני אומר והוא שהכהן לשבועתו ורואה להכנס לעבודה בין שהיה כהן גדול או כהן הדיוט חטאת משעו שיביא עטון סלת ומקריב אותו מנחה והוא שרף בולו לפי שהיא מנחת כהן כמו שביארנו ורמו בה זמה שגאמר זה קרבן חטאת וזבחו אשר יקריבו לה' וגו' הדי שכלל בספוק זה מנחה ל"כ שמקריב בכל יום ומנחת כהן כשיכנס לעבודה. ועוד שהכהן מניחין אותו לעבוד שיהא בין כ' שנה. והחלק ה' חבל לא אחיו הכהנים מניחין אותו לעבוד שיהא בין כ' שנה. והחלק הב' שיתנדב והייב עצמו בכך וזו נקראת מנחת נדבה כמו שכתבנו בה' מנין. סלת בולל בשמן לבדו ונקראת מנחת הסלת. או מאפה תנור והוא שני מינין חלות או ריקין או מנחה על המזבח או מנחת המרחשת וכל אלו פסוקי החורים ואיזה מין שחייב בו עצמו חייב בו. וכן היה שיעור. ולא יהיה פחות מעטרון כמו שהכתבנו. ואלו הם מינים לריבין לבונה ושמן וכולן סלת ומקריבין כהן הקומץ והותרו יאלו. והמנחות שחייבין מהם מנחות למר הקרבת הקומץ קראים שרי מנחות והן נאכלין לכהנים ללא אם היתה מנחת כהן שהיא תרפת כולה. ועוד יתבאר במסכת הזאת סדר מלאכת המנחות האלו כולן ושיעורן והפסולים הבאים עליהן וכל דליהם וזהו הדרש במסכת הזאת. וכבר כתבנו לך שכל המנחות סלת חוץ ממנחת העומר ומנחת סופה שהן מן השעורים. ומנחת סופה מיוחדת להיות מקמת שעורים. ואין שורפים א' מהן זולתי מנחת חובא (ט"ו) ומנחת כהן מניחוה דבר שחטא וכן מנחת נכסים לאיזה חכם שחטא. וכל מנחה מקריבין מהן הקומץ ויחללו הכהנים השריים. וכלל כל הדברים שחמרו שהן כוללין בזבחים בתחילת דברינו בזבחים ולא שחר לבאר מכל מה שיש בדעתנו להקדים זולתי ביאור שיעור העטון ושיעור ההין ששני אלו המדות אנו משערין כל המנחות והנכסים. והנני אומר שכבר זכרנו בסוף פאה שמה (שבתלמוד) [שיש בתלמוד] ד' אצבעות בארך וד' אצבעות לרוחב ברום שהיא אצבעות ושיעור משער אצבע (ג"א) או עשיריה מאצבע) והחלף האצבע שמשערין בה גודל מיד ביטוינת בבביתא שזו המדה נקראת לוג ורביעית יקרא רביעית והיה המזכר בחורה שבו משער הכתוב להם ים ושאר המנחות כדשיעורן ושלישית ומניחוה הוא מחזיק י"ב ליגין. וכבר כתבנו בספרי כשן ג' לוגין וכפי איל ד' לוגין * מנחות מ"ו ע"כ.

ואספי טור ו' לזנין ובאלו השיעורין מן השמן בוללין הסלת כמו שזכרנו וכבר זכרנו
 בהלכות מסכת עדיות שאני עשרתי מלת הרביעית ודקדקתי בה כל מה שאפשר לי
 וזכרתי שמהלכותי מחוקת מן היין קרוב לכ"ו דרכמונים מזריים וכן מלאתי [מחוקת]
 משזן היות גם כן כ"ו דרכמונים מזריים וגוררים לא חשתי בהן למשזן ויהיה משזן
 מה שמחויק סלוג מן היין או מן השמן כפי מה שמלאתי מזה. דרכמונים וד' דרכמונים
 מזריים והעשרון הוא עשירית החיפה והוא העומר והוא שיעור הלה וכבר ביארנו
 שיעור המדה היו בשני ממלה ובחמילת עדיות בזמננו ושם ביארתי ג"כ ר"ל בעדיות
 שאני מלאתי שיעור חלה בשתי [תחוק] את ק"כ דרכמונים מקמת חתה מזריים
 וזה השיעור בעלמא מלאתי שמחויק מסלת מזריים ג"כ והדרכמונים כולן מזריים וזה מה
 שראינו להקדים אותו ואחר כך אחתיו בפירוש. עכ"ל ז"ל :

אחריה שם קמה בין ראשי אלצנתינו לפס דיו רש"י ז"ל: פושט את אצבעותיו
 וכו'. לזון הכרייתא בגמרא הוסיף שלש אלצנתינו על פס דיו. וביד פ"ג דהלכות
 מעשה הקרבנות סי' י"ג וז"ל שם ולא הוסיף בקומץ כגון שברחוק אלצנתינו
 וקמץ ה"ו פסול ע"כ. ושנין בספר קרבן הבה"כ סי' ויקרא פרק עשירי :
 ג' ריבה שבחה. ביד פירק"א דהלכות פסולי המוקדשין סי' ח' ס' :
 חסר לבנותה פסולה. שלא נתן סה' חלה קודם אחד של לבונה אבל אם
 יש בה שני קרמין כשרה עכ"ל ר"ע ז"ל. אמר המלקט כר' יהודה ולא כר"ס דלמחר
 על קודם אחד כשרה פחות מכלל פסולה ללא דריש הכא הכי את ר"מ נמי פליג
 עלייהו ז"ל אינה כשרה אם חסר דבר מן הלבונה שנקבעה עם המנחה דהיינו קומץ
 שלם דדריש כל כפסטיה ושלם מחלקות בדבר דשפטה דמתני' סי' רש"י ז"ל ח"ב
 דר"מ דפסח מהני ר"מ : כזית משיריה בחוץ וכו' או להקטיר לבנותה בחוץ.
 ואי קשיא אמאי לא תנא נמי כזית מלבנותה תרין הך סתמא כרבנן דלמרי' בגמרא
 ללבונה כשרה בקודם ח' הלך לא תנא כזית. רש"י ז"ל. והוסיף חזונו עליו
 ללא נהירא דל"כ ליתני להקטיר קודם אחד מלבנותה ועוד דהא חוקימא סתם מנתי'
 כר"מ דלמחר חסר לבנותה פסולה והעלו חלה נראה לומר דמסין אטומו כזית דלעיל
 ולא חשש להאריך וה"ה ללבונה ע"כ. וז"ל הרמ"ה ז"ל ואי קשיא מ"ס לא אמר בלבונה
 בספא או כזית משום דפסח מהני ר"מ הוא וכבר את כל הלבונה גבי פגול דבכרת
 הוא לא מייחב כרת עד דליכא טולה לבונה גבי פסול דלית ביה כרת אפילו כזית
 חוץ למקומו פסול עכ"ל ז"ל. ובגמרא איכא דר' הייא חני למתני' ולא חני או כזית
 בצוליה מהני' לא בקומץ ולא בשירים ולא בפגול ולא בפסול ומסין אטו דשומא ללא
 חני ר' הייא או כזית בצרייתא דידים משום דצרייתא דידים ר' אלעזר היא ללא חניב
 הקטרה עד שיקטיר את כולו כדתיקנא צפ' השומא והמעלה הקומץ והלבונה והקטרת
 ומנחת הכהנים ומנחת כהן משתי ומנחת נסכים שהקטיר מאלה מהן כזית בחוץ הייב
 ור' אלעזר פוטר עד שיקטיר את כולו ויזון דבקמיה לא מני למיתני' הקומץ ע"מ
 להקטיר כזית מקומה למחר ללא מופגל כזית דהא לא חייב בהקטרה גמורה הלכך
 לאו מחשבה היא ולא חני לה כלל אלא בשירים ולי' קשיא. תנא ליתן אמאי חני או
 כזית מקומה למחר תרין תנא דירין לית ליה דמתני' ר' אלעזר היא ואית ליה דמייפגל
 כזית ופרכינן אי ר' אלעזר אמאי חני ר' הייא להקטיר קוממה למחר הא לר' אלעזר
 לא הויה הקטרה עד שיקטיר גם את הלבונה ואשתכח דלאו בהקטרה שלמה מחשב
 דתיקן ההם נמי הקומץ והלבונה שהקטיר את אחד מהן בחוץ חייב ר' אלעזר פוטר עד
 שיקטיר את השני וז"ל הכא איבטי ליה ר' הייא למיתני' להקטיר קוממה ולבונה
 ומשני מתני' דחשיבא הקטרה בקומץ לחודיה כזיתא חוטה קמיי' דלין בה לבונה
 וע"מ להקטיר לבונה דחייב מתני' דהוי פגול מוקים לה בלחם הפנים דלין צו אלא
 הקטרת לבונה ופרכי' ואיכפל תנא לשמשויעין קומץ דמנחת חוטה ומשני אין וכן כי
 אחא רב דימי ח"ר אלעזר קומץ דמנחת חוטה ור' אלעזר היא : פגול הדייבים עליו
 ברת. האכל משירי מנחה דכתיב בחוץ לזמנו עונה חשף וכתיב בנזר והולכו עזו
 ישא מה להלן כתיב ונכרתה חף כחן האוכלו בנרת וכן ג"ש צ"ק דכריתות רש"י
 ז"ל אמר המלקט וגם צפ' קבלה עלה כ"ח אחא לאי גורה אה : זה הבלל בין
 הקומץ והנזרת בבלי וכו'. פ"ק דזבחים דף י"ג וכתבו שם חו"ס ז"ל בהגהת א"ן
 פגול דקמייה כנגד שחיטה ואין לומר פגול קודם שחיטה ע"כ ואיתה נמי בפירקין'
 דף ז' ובר"ש שני דמכלתין וצופה: קמין בשתיקה. שלא חשב כלום בקמיה אלא
 צמחית כלי או צה"לן או בהקטרה חשב : או שקמין חוץ לזמנו ונתן בכלי והלך
 והקטיר בשתיקה כ"ל : או שקמין ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו. שכלל חשב
 מחשבת חוץ לזמנו. וזה שקרב המתיר כמלחו שזין בה פסול אמר אלא חוץ לזמנו.
 והא לא הוה תריך למתניה אלא זו ואין תריך לומר זו קמיה. הרמ"ה ז"ל. וביד פ'
 שני דהלכות מעשה הקרבנות סי' ס' ונפ' ז"ל דהלכות פסולי המוקדשין סי' : שאין
 ובפס"ו סי' ז' ורש"י ז"ל צפ' ר"ע ז"ל משנה ד' מתחלת מנחת חוטה וקגלות וכו'
 וטענה הוא ונריך למחוק אות הדלית משם ולמחבה לעיל קודם הלשון המתחיל קמץ
 חוץ למקומו וכו' : בזית בחוץ כזית לבותר. חשב באחת וכו' לשון ר"ע ז"ל עד
 מלות אמרין בעבודות. תריך להגיה חייבי בשתי עבודות : והבאים אוברים זה וזה
 פסול ואין בו ברת. וז"ל היינו ת"ק ז"ל דלאה למיסחם כותיה דכ"ל משני צפ'
 המפלת. חו"ס ז"ל. ושנין גמס שפירשתי צפ"ס שני דמסכת זבחים צפ"ד : שאין
 אכילה והקטרה מצטרפין. בגמרא מוקי לה ר' ירמיה כר' אלעזר ואבני מוקי לה
 כרבנן וכדכתיבנא צפ"ס שני דזבחים. וביד פ"ו דהלכות פסולי סימן ז' :

פ"א כל הבנות שנקמצו וכו'. עבודה קמיתא נקט וה"ה כו' וד' עבודות יש
 בקומץ כנגד ד' עבודות שיש צד. חו"ס ז"ל : אלא שלא עלו וכו'. צנח'
 רש"י דר"ס דבכור דבכורא צרייתא מוכה דס"ל דמנחת חוטה פסולה שלא לשום כדון
 חטאת. ומנחת נדבה כשרה שלא לשמה חלה שלא עלתה לבעלים לשם חובה כדון אשם.
 ובדתיקנא במתני'. ובצרייתא סאכיוו בצמקן מוכה דס"ל דאפילו מנחת חוטה שלא לשמה
 עלתה לבעלים לשם חובה. ומתוך לכו רב אבי דהא דלמחר ר"ס עלו צאומר הרתי
 קומץ מנחת לשם מרחשת דכיון ללא דלכר שמה דמנחה חלה שמה דמנח דברי רוחות
 בעלמא ייטבו. והא דקאמר ר"ס דלא ע"ו עגון דלדכר שמה דמנחה כגון קומץ מנחת
 חובת לשם מנחת מרחשת דמנחה לפסולה בה מחשבה קא מחשב. ולדודיה איכא
 לאוקמה למתני' כ"ס. דמתני' בצדלכר שמה דמנחה כדמפרש שלא לשמו ולשמו איכא
 מנחת נדבה ולשם מנחת חוטה והייה צרייתא דעלו דלא דלכר שמה דמנחה. אבל
 לרבה ורבה דהרתי הויה רוחיה בשניי אחרוני מסקין דמתני' ללא כר"ס דהתיא ר"ס
 לומר כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות ופילו מנחת חוטה ועלו לבעלים לשם
 חובה שאין המניות דמות לזבחים שהקומץ מנחת לשם מרחשת מעשה מוכיחין דמנחת
 היא והקומץ הרביע לשם צוללה דהיינו מנחת חוטה למנחת קגלות מעשה מוכיחין
 לשם הרביע. אבל צוהיה צנח' כן דמחשבה אית לכוון קבלה אחת לכוון זריקה אחת
 לכוון. והשאר פליגא מתני' עליה דר"ס בררין. והא דמתני' קתיי בכל המנחות
 דלא עלו והוא דקפסל תנא דירין מנחת חוטה לגמרי. ואיתה להתי צרייתא נמי בפ"ק
 דזבחים דף ס' וגם צפ' ההלכות דף מ"ט. ושנין בספר קרבן אהרן צפ' או פ' ז' :
 ובנות קגלות. של סוטה שאם קמין שלא לשמן כגון וכו' לשון ר"ע ז"ל עד סופו
 וזו מפרש טעמא בגמרא דכי קתיי תנא דמתני' באה יחד אבן באה עבור לא קפסל
 וזי קתיי באה צנלל עולה אבל באה צנלל זכה כגון מנחת העומר שפלה עכו כהכח
 לא קתיי : לשמן ושלם לשמן. וז"ל דזבחים מסקין דסתמא כלמבין דמי. חו"ס
 ז"ל : ביצד לשמן ושלם לשמן מנחת חוטה ולשם מנחת נדבה או
 עלה לשמן וכו'. יש מוסקין מלת או וכן בתלמוד ליה : בסוף סי' ר"ע ז"ל אבל
 שלא לשמן [ולשמן] כשרות קמ"ל סי' קמ"ל דלא חוליקן בחר לשון ראשון ולא בחר
 אחרון לחודיה אלא בחר כוליה הלכך אלעזרין למיתני' בני חרי כזבני. וביד פ"ד
 דהלכות פסולי המוקדשין סימן ז' : אחרת מנחת חוטה ואחרת כל המנחות
 וכו'. רש"י דהלכות פסולי המוקדשין סי' ז' : אחר מנחת חוטה ואחר וכו'.
 כך הגיה ר"י יוסף ז"ל. ובגמרא פריך למה ליה למתני' אחת מנחת חוטה ואחת כל
 המנחות וכו' ליתני כל המנחות שקמאס זר ואונן וכו' ומשני אינעריך סד"ה הואיל
 ואוקימנא לרישא ללא כר"ס ה"ה דפליג נמי בכופא ואמר צמחית חוטה דכי היכי
 דאין קרבנו מהודר בשמן ולבונה כי קמיה לה פסוליה נמי כשרה קמ"ל משנה יתירה
 אחת מנחת חוטה ללא אלעזרין למתני' חלה לר"ס דר"ס מודה בספא. והבטו חו"ס
 ז"ל תנא לרב אבי דריש פירקין דלחיה כר"ס מתיי איכא למיזר וז"ל דמ"ט ע"כ
 רישא דלא כר"ס דקמיה סוף חלה לשמו ור"ס מבייר צה"לן צפ"ק דזבחים ע"כ
 חוס כתיבתי יד ועיד האריות סס : שקמץ זר ואונן וכו'. וה"ה שחוי יין ופירשו
 ראש צמית ומתני' עבודה חלה תנא ושייר. חו"ס ז"ל : ערל טמא. ככדי נקט עמ"ל
 דהא תנא עובל יום וכו"ס טמא חלה לפי שרגיל התנא לטנות יחד ערל וטמא הערל
 וכל הטמאים וכן בקרא לא יוסף עוד לעבור כך בליעל ערל וטמא. חו"ס חזונו :
 ע"כ בליים ע"כ בהמה. לא זו חף זו קתיי לא תבטח בליים דהיינו חלה אפילו בהמה דהוי
 בשר והוי מין צמיתו הייאל ולא מיבטח בהמה חלה אפילו רגל חבירו שהוא בשר אדם
 כמנחת חו"ס חזונו. ותלמוד שלם וערוך הוא צפ' שני דזבחים דף כ"ד והביאו סס
 ר"ע ז"ל והוא אמתי' דהתם ראש הפרק : קמץ בשמאל פסל. צפ' קבלה דף כ"ד :
 בן בתריא אומר יחזיר ויחזור. כך מ"מ. ובת"כ פרשת ויקרא פרק עשירי יוק'
 ר' יוחנן בן זבדיקא מדכתיב וקמץ משם דה"ל וקמץ ממנה חלה למידרש וקמץ משם
 ממקום שמתן כבר פסיק. ובגמרא תיאר ר"ל יוס' בן יאשיין וכו' יהודה המתחוס
 אמרו לא שני דבן צתירא מכשיר בחורה חלה שקמץ חלה קודם הקומץ בכלי שרת חלה
 קודם פסל ולא מהני חורה. ות"ק לידהו פליג עלייהו דאפילו קמץ וקדם מהניא
 חורה. והכא גבי קמיתא שואל לא פליג ר"ס כדפליג צבחים גבי קבלה משום דהכא
 קרא כתיב קדם קדשים היא כחטאת וכאשם לשמשויעין דקמיתא שואל פסלה : קמץ
 ועלה בידו. ר"ס שני דזבחים : צרור או גרגר מלח וכו' והחבר פסול. בהקומץ
 רבה יליף לה מדכתיב מלא קוממו חרי וימני רש"י ז"ל : בבורין. מלא יגדוש ליטתא

פרק ב לאכול שיריה וכו' הכא לא אינעריך למיתני' או כזית כיון דתנא צפ"ק.
 חו"ס ז"ל : אמרו לו מה ששתייה זו מן הזבת. כך מ"מ : שהזבת דמו
 ובשרו ואימוריו אחר. סי' והסד הוא מתיר את האמורים להקטיר הלכך כי תביע
 על האמורין להקטירם חוץ לזמנם בשעת עבודת הדם מפגל דלאו שני מת רין גיטו
 אבל לבונה אינה צמיכוב מנחה כלומר אינה ככלל עכוב השירים ואין הקומץ מעכב
 הלבונה מהקטיר כי היכי דמעכב לכו קומץ לשירים ללא מיתאכלי כל כמה ללא מתקטר
 אבל לבונה אי צמי מקטר לה ברישה ולי צמי מקטר לקומץ ברישא הלכך הויה לבינה
 מתיר צמי עגמו ואין מתיר מפגל את המתיר : צפי רש"י ז"ל ואם שחט אחד מהן
 לאכול מחצירו למחר במיהם כשרים. אמר המלקט כדתיקן צפ"ק פירקין. וביד פס"ד
 דהלכות

הלכות פסולי המוקדשין: **ב** ר' יוסי אוסר אותה ההלה וכו'. לחרי גופי נינהו
ואם פיגל בזה לא תפסלה זו וזרייתא דקחמי לעולם אין זו כרת עד שיפגל בשתייהן
בכיות דמשמע דחד גופא נינהו מדמאטרפות ולא מיתוקמא הויה זרייתא אלא לר' יוסי
דאי לרבנן אפי' פיגל בלחמא מהן תפסלה הכרחה היינו עטמא דר' יוסי דהכחוש
עשאן גוף אחד דכריז תביאו להם תפוסה והכחוש עשאן שני גופים מדכתיב שמים
שני ערונים הלכך ערביניהו דאמר כוית בין שתייהן מהערבין ומאטרפין דהכחוש עשאן
גוף אחד פלגיניהו דאמר ע"מ לאכול מן האחת ולא עירב בהנהגה עמה מיפגלי דאין
הנהגה פגול דהכחוש עשאן שני גופים מדכתיב שמים שני ערונים ומדכתיב להם
השמים ילפינן משתי הלחם אפי'ו למאן דלא יליף מילתא ממילתא דהכא דמו אהדרי
טפי וכו' היכי דפליגי ר' יוסי ורבנן בשתי הלחם ובחלם הפנים ה"ג פליגי בלחמי הודם
שהן ד' מינים שאם פיגל בלחמא מהן לר' יוסי לא תפסלו האחרים ולרבנן תפסלו
ג"כ האחרים וכן אהה אומר דפליגי ג"כ במנחת מאסם שיש בה שני מינים מחלם הלוח
ומחלם רקיקין ואלביא דר"ם לומר במתני' בס"פ כל המנחות בלוח מלה דאמר א"ט
רבה מניא מחלם הלוח ומחלם רקיקים לר' יוסי פיגל בחלום לא תפסלו הרקיקין
ולרבנן תפסלו: בשמארת אחת וכו'. ירושלמי דפסחים פ' כיצד גזלין ודפ"ק דטוריות:
ד' יהודה אוסר שניהם יצאו וכו' כ"ג. וכו' הרגמ"ה ז"ל אלא א"ר יוחנן ליתא
לר' אליעזר דאמר מחלוקת לפני זריקה אבל לאחר זריקה דברי הכל הסמא בשומא
והסמור יחיא אלא תלמוד ערך הוא בפניו של ר' יהודה דאין קרבן זיבור הלוח ל"ג
לפני זריקה ונ"ט לאחר זריקה ע"כ: והבבאים אומרים השמא בשומא ודמארהו
יאכל. ס"פ דהלכות תמידים ומוספים וכו' מתי' פ"ו דהלכות פסולי המוקדשין
ס' ז' ה' ח': כפי רע"ז ז"ל דכתיב והניף הכהן אותם על להם הבכורים וגו' אומא
וכו' וגם בסוף לזונו ז"ל נרין להיות אומא כי מפגל בהודם לא מפגלי חלות זריקא:
ד' הוציא מפגל וכו'. חוס' פרק השוחט והמעלה דף ק"ט: ד' פיגל בקומץ וכו'.
פ' הרמזים ז"ל אבל תהי' המהשבה שואת בשעת הקמיצה ולא בשעת ליקוט הלזונה
או וכו' כתב החכם ה"ר קאלימאן אומא ל"ג ע"ע דעת הרב ז"ל אי בשעת תרווייהו
בשעת הקמיצה ובשעת ליקוט הלזונה התיך בריש פירקין בקומץ את המהנה לאכול
שיריה וכו' כ"ע מודו שהוא פגול והזקק לומר דהכי קתיי הקומץ את המהנה ובכללו
מלקט לזונה אבל לדעת רש"י ז"ל כפי' דמתני' ה"פ פגול בקומץ בהקמרת הקומץ חשב
על השירים לאכלן שלא בזמן עתה הויה להקומץ את המהנה דריש פירקין בהקמיצה
במנהג כשהיה צובאים ואט"פ שלא חשב בלקוט הלזונה הוי פיגול ע"כ: וכתב ה"ר
יבוסף ז"ל פיגל בקומץ ולא בלזונה וכו' פ' הקומץ והלזונה שיהיה דבר אחד ה"ט כי
שניהם בכלל הקמרת הם וכו' וסוברים חכמים שאינם פיגול עד שיפגל בכל העבודה
הזאת וכן נבי שהם אחד מן הכבשים שהכמים אומרים איש פגול עד שיחשוב בשעת
שחיטה שיהיה לאכול למחר כי שניהם קרבן אחד שהרי אסור לאכול את אחת מן
החלות כשהחיו אחד מן הכבשים גם שיהיה גם השני וכן גם בפיגול לא הוי פגול עד
שיחשוב מחשבת פגול בכל השחיטה של שניהם שהיא כולה קרבן אחד וכן בכל הזריקה
או בעבודות האחרות ע"כ: במסכת זבחים פ' ב"ש דף מ"א. ועיין במ"ם שם סימן ב'
ואיחא כפי' שפי' שאחט והמעלה דף ק"ו ובפירקין דף י"ד: עד שיפגל בכל
המזבח כ"ג. ומשמע דפסול מילתא הוי לרבנן ומ"ם עמא בגמרא דף י"ד דנזרי
רבין קומץ אסור קומץ דמנחת חומא ולזונה אסור לזונה הנאה בזביוין וכן נמי תני
קמי' דרב יצחק בר אבהו הקטיר קומץ לאכול שירים למחר לדברי הכל פסול איכא דנזרי
קמא בגמרא דרבי פליגי ומכשר לנזרי אלא שהחוס' חיוניות הלקי בדבר: וכן נמי ה"א
דאמרי רבנן במתני' שהם אחד מן הכבשים לאכול שתי הלוח למחר או הקטיר אחד
מן הזביוין לאכול שני מדרים למחר דקאמרי רבנן אין זו כרת ה"א פסול איכא דנזרי
הד כהן אסור כש מצרו שלא יחטום שיהיה במהשבה להם שיהיה בכל המזבח וכן
צדק אסור צדק חברו דלוליה הך גזרות משום דאיכא בעלמא דדמי להו והוי פגול
דייקא נמי דעמא דפסלי רבנן משום דמשכחי פגול בדדמי להו דקחמי סיפא מודים
חכמים לר"מ במנחת חוסא ובמנחת קהות שאם פיגל בקומץ שהוא פגול וחייבין עליו
כרת שהקומץ הוא המתיר ה"א למה לי ליתיה שהקומץ הוא המתיר פשיטא מי איכא
ונחירי אחרינא אלא לאו ה"א ק"ו: דעמא דפסלי רבנן במהשכב בשעת הקומץ דמנחת
ידנה מש"ה ה"א ה"א הקמרת ה"א דמנחת חומא חובא לדזי ליה שם מודים זו שהוא פיגול:
במנחת חומא ובמנחת קנאות. שאין בהם לזונה והקומץ לבדו הוא המתיר ע"כ
רע"ז אמר המלקט והכי נמי מודו רבנן אס פיגל בקמיצה המהנה או בנתינתה כלי
בהני עבודות לית דסתייהו לזונה שפיגל. הרגמ"ה ז"ל: ר"ם אוסר בגזל וחייבים
עליו כרת. דס"ל דמשגלין בנתי מתיר ואי קטיא הקומץ את המהנה אמאי פוסל
ומהשבה ה"א עבודה ה"א מתיר ה"א דה"א איכא נמי עבודה לזונה תריץ בקמיצה דה"א
עבודה שלימה ה"א דה"א איכא קומא לזונה חדע דה"א בהקמרת קומץ א"ט חשב לאכול
שירים למחר פליגי רבנן ואמרי דכיון דלויכא נמי בהשבה להם לזונה לא חשיב בהקמרת
קומץ לפגל דקתיי מתני' פיגל בהקמרת קומץ ולא בלזונה וכו' והכמים אומרים אינו
פגול עד שיפגל בכל שתייהן ואי קטיא ה"א אוקומא דריש פירקין לכ"ע דמשגלין
בנתי מתיר דקתיי הקומץ ע"מ להקטיר קומא למחר מודה ר' יוסי וכו' והכי לא
חשב אלא על ה"א מתיר על הקמרת הקומץ לאו פירכא ה"א דלא דמי לה"א דהכא
דכהן אסור כש חזי מתיר בשעת עבודה שלימה וה"א איכא בעתה כגון

שחיטה אחד מן הכבשים. רש"י ז"ל בפירקין דף י"ד: והבבאים אומרים אין בו כרת
עד שיפגל בכל המתיר כ"ג: שהם אחד מן הכבשים וכו'. בפירקין דף ט"ו:
לאכול מחברו למחר שניהם כשרים. דאין מתיר מפגל את המתיר. ובגמרא
הקטיר קומץ ע"מ להקטיר לזונה למחר פיגל וכו' דאין מתיר מפגל את המתיר וכו'
לשוחט את הכבש לאכול מחברו למחר להם לא אקבעו בחד מנא אכל הכא דאיקבעו
בחד מנא כחד דמו ומפגל להקמרת לזונה וה"מ לר"מ ולרבנן אכל לר' יוסי דאמר
בדיש פירקין אין מתיר מפגל את המתיר לא מפגל את הקמרת קומץ להקמרת לזונה
ורמוז כבר בדיש פירקין כפי' רע"ז וביד פרק ששה עשר דלכות פסולי המוקדשין
ס' ז' ובפ"ו סימן י"ד ע"י י"ו: סליק פירקא (והוא הקומץ זוטא):

פרק ג (והוא הקומץ רבא) הקומץ את המנחה וכו' ספ"ק דמלתיין. וכתבו
חוס' ז"ל משום דכשי ליתיה ר' אליעזר פוסל איצטרך לזנוסיה לא אצטרך
לממתני' דכפ"ק שמע' דקתיי לאכול דבר שדרכו לאכול להקטיר דבר שדרכו להקטיר
חזן למקומו פסול חזן לזונו פגול ה"א לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר
שאין דרכו להקטיר כשר לזניה למימר מדיוקא ל' שמעין כשר אלא דלא הוי פגול
אבל כפול הוי דכפ"ק משמע דאפי'ו כשר שמע' מינה גבי ה"א דייקא עמא לאכול
ולהקטיר וכו'. על כרחך מדיוקא דחזן למקומו שמעין דכשר ע"כ: רבי אליעזר
פוסל. ע"י כהו"ט בשם החוס' ובגמ' מסיק דמודה ר' אליעזר שאין ענין כרת. ומיין
דדבור חוס' המתחיל אלא לעולם דברי הכל פסול שכתבו שם שצריך למנא שני הנזים
אליבא דר' אליעזר דהך פסול והך פסול: שאין אכילה והקמרת מצטרפין.
בגמ' כפ"ק מוקי לה ר' ירמיה בר' אליעזר ואני מוקי לה רבנן. חוס' ז"ל: וכתב
רש"י ז"ל לאכול כחיי וית ה"א משנה יתירה כו' [ע"י כהו"ט] וכתבו חוס' חיוניות
וקמה לחירוף הקוטרם החינה לאני אלא לר' ירמיה דמוקי משנה דפ"ק כר' אליעזר
מא"ל וי"ל דהי מתני' דפ"ק ס"ה פסול ואח"כ מחלוקת ה"א ואין הלכה כהם לכן
הך סתימה כהי' פירקין אחר המחלוקת ולמידק ה"א לאכול ולאכול דבר שאין דרכו
לאכול מאטרפין מינה קמה דמשמע דעמא דר' אליעזר משום גזרה ובגמ' מסיק ליה
מקרא ז"ע ע"כ: בסוף פ' רע"ז ולעולם אכילה כי אורחה משמע קומץ לזונה
וסירים להדם. אמר המלקט ור' אליעזר אמר לך א"כ ליחשוב רחמנא אס האכל: האכל
א"כ אס יאכל יאכל מאי אס האכל יאכל ע"מ חרתי למחשבת הקמרת בכיות מחשבין
מאכילה לאכילה: **ב** כפי' רע"ז נרין להניח והכי מפרש בס' אלו מנחות נקמלות:
לא יצק בגמ' מוקי למתני' דמכשיר יוקיע בור דלא כר"ם דתימא וכו' והקמה חוס'
ז"ל דה"א נמי מתני' דלא כר' יהודה ור"ם דמתני' תנן לא מלא כשר ומליתיה דר"ם
בברייתא קתיי לזנוסיה כפי' כהן ולקמן נמי כהן ברייתא מוכח דליתיה מעכבא לר' יהודה
ור"ם ואי אפשר לר' מתני' לא מלא כהן אלא זו דה"א מליחה בראשו של מזבח ואי
אפשר זר עולה ע"י המזבח ע"כ: כפי' רע"ז דמקמייהו ואיך מנחת כהונה. אמר המלקט
דתיב ז"ל עליה שכן ונחן עליה לזונה והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ מקמייהו
ואיך מנחת כהונה ליהוד על יוקיע וזלינה כשפרה בור ור"ם ס"ל וי"ו דהביאה מוסף
על ענין דאשון וילמד פליין דהיינו יוקיע מתחתן דהיינו קמיצה: לא בלל. חוס' דפ'
מנחת חליטה דף ק"ד ור"ם הפסינה דף פ"א וזר"ם כסוי הדס ודפ' בחרה דה"א דף
ז"ל וכו'. ס"פ המנחות: פתיותין מרובות. ל"י"ר פתיחין גדולות עשה לשמים ולא
יחזר ומיעט מדינה וקמ"ל דכשרה: ולא משחן בשרה. ק"י סניה ה"ר יבוסף ז"ל:
וקו בולעות זו מזו. הקומץ בולע וכו' לשון רע"ז. אמר המלקט זה הוא פי' רש"י
ז"ל שכתבית יד אהן פי' רש"י ז"ל שדפוסו בהפך שמנחת נכסים נמי פסולה. ותוספת
יוס טוב מתוך פירושו מוכח שלא ראה אלא פי' רש"י ז"ל שדפוסים. וביד פי"ג דהלכות
מעשה הקרבנות ס' ז' י"א ובפ"א דהלכות פסולי המוקדשין סימן ז' ובספ"ק כ"ח:
ירש"י שתי מנחות שלא נקמצו וכו'. חומר בקדוש דף ע"ט: א"ט יבול
לקומץ כזו בפני עצמה. שפסלו זו כזו זה של כלי וזו של זה וישאר מזו כדי
קומץ ומזו כדי קומץ שלא תעטרב כשרות. רש"י ז"ל: גתערב קומצה בשיריה.
לא יקטיר את כולה משום דהשירים וכו' לשון רע"ז עד שכל שממנו לאשים. אמר
המלקט כתוב בתוס' חיוניות ברישא פ' בקוטרם דאין הקמרת מנא אלא בקומץ
ומשמע דאם ראה להקטיר יקטיר ובסופא פירש לא יקטיר אסור להקטיר לכל שפיט
לאשים הרי הוא בכל הקטירו אבל ברישא לא הוי חלק גבוה מבורר עדיין ולא קריין
ביה ממנו לאשים ע"כ חוס' חיוניות ולשון הרגמ"ה ז"ל בספ"א דהל' פסולי המוקדשין
תעטרב קומא בשיריה או שתעטרבו שיריה בשירי חזרתה לא יקטיר וה"א הקטיר
עלתה לבעלים ע"כ: בשמא הקומץ והקריבו הציץ מרצה. דתיב ונשא אהרן את
עון הקדשים אינו נושא אלא עון עומאה ע"כ רע"ז. אמר המלקט פי' הרגמ"ה ז"ל
בין נשמה הזבח בין נשמה הכהן ע"כ אבל עון פגול לא דה"א כתיב לא יחשב ועון
וחזר נמי לא דה"א כתיב לא יראה דמשמע דאין להם תקנה: כפי' רע"ז שנתאמר יואל
במתן. אמר המלקט בס' כיצד גזלין נתיק לא מקרא דכתיב רעו' לא אכלתם את
השחמא בשקום הקדש והוא פי' רש"י ז"ל ויש להמנה על מה שפי' ז"ל הותר במנחות
נוב וגבעון דאין שם קלטים דה"א תנן בס' בחרה דיבנהים נבי טוב וגבעון קדשי קדשים
נאכלין לפנים מן הקלטים ולע"ד ז"ע אבל כפי' הרגמ"ה ז"ל מלאחי עון יואל הותר
מכללו במנהג בשר קדש ש"א או אס נשחט בשעת פירוקו של משכן או אס גילה הרוב
לירש"י דלא הוי חיונית שהותר מכללו בנשחט אף ל"ע ירעות ומותר להקטיר בה קודם
שהוקם

הוא כסדרן היא ש"ד ימים ומלאה ש"ה ואע"פ שיש י"ט יותר שהרי לפחות הם ז' ימן
היורה דליתו יום א' דר"ה ויום כפור ויום א' דקטורה וז"ל ד' דפסח וא' דשנעוה
מ"מ לרוב יבאו ב' או שלש בשבת ויובלעו עם השבתות וי"ח העטם מפני ששם הכוהן
באח כ"ש הוא מנפ"ץ והוא גימטריא שין ועל זה נאמר ורצו כל עמי ארץ כי שם
ל' נקרא עליך ורצו"ל שהוא שין שבתילין כלומר שלא יהא הרמב"ם ז"ל משה ואהרן
הם גימטריא של שם ה' ע"כ]. וטעמות . נראה ששמן טעמות הוא הראש אלל
המלה כמו טעמת וקצוין דליתו כלילא שמקפת כל המלה אי נמי נקראו טעמות
ע"ש שהן הראש הטעים לשון הבטח כמו שפיל ואויל בר ארזא וטעמיה מטייטין וכן ז"ל
לשון הבטח על שם שהוא למעלה מנין שתי ריבוי עיניו מתאים ז"ל וכן בסור א"ח ס'
כ"ה ואפי' בתב אחד מעכבן . אפי' אות אחת היא דבוקה לחברתה וכו' לשון רש"י.
אמר המלקט והיינו דקתני כתב אחד מהבדול כלומר הכותב משפט אות אחת משכבן
למנוחה והפליג רש"י ז"ל . והוא ז"ל לא הכיר ס"ח אבל הרמב"ם ז"ל משה ואהרן
אע"פ שסיניית הנמרא לא מייירי בס"ח : ארבע ציציות מעכבות זו את זו . דליתיה
לשון נקבה והא דכתבי ורתיים אותו גימטריא ס"ק דנכרות [הלכה ה' דף ג'] נרטיין
הני בשם ר' מאיר ורתיים אותם אין כתיב כאן אלל ורתיים אותו מגיד שכל הנקיים
מאות ליתיה כללו מקבל פני שבייה שהתכלה דומה לים וכו' עד והכאף דומה לספיר
דכתיב ורתייה והנה על הרקיע אשר על ראשי הכרוב כמראה אשן ספיר . אחרים אומרים
ורתיים אותו כדי שיהא חזק כחוק מהבדול כלומר הכותב משפט אות אחת משכבן
נמי במדרש רבה סוף פ' שלח לך וזו לאו דכרי רז"ל אלא ה"א דמלת אותו קמי
אחילי חלטה שהוא לשון זכר ומ"מ נלע"ד דכרי בכלל דכרייה ז"ל אע"ד דבדוכתא
אחריה אשכחן דרואין אפילו בזמן הזה שאין תכלה : ר' ישמעאל אומר ארבעתן
ד' מצות . נגמ' בני מאי גימטריא ופי רב יוסף כדן בליתיה איכא גימטריא לח"ק דלאור
מאה אחת הן הלכך אי חסר סדקין ליתיה אחת ליכא מורה והוה לבו איך כלאים ונר'
ישמעאל א"ה הן כלאים והשלש ששאריו שלש מלות הן רבא בר אבאי אמר תלית
בעלת תמש איכא גימטריא פי' שחזק מוקדן אחד באלכסון והוה בה שתי קבוצות ותייה
בנמרא לקמן בהתכלה תלית בעלת המש חייבה בליתיה וילף לה מדכרייה דאשר תכסה
בה לת"ק דלאמר מזה אחת הן סבר ד' דוקא למנוחה אחת וכו' רבי רחמנא בעלת המש
להטייל לר' כנפוחים רבייה ולא להטייל לכנף המש דמנות ליתיה ד' כנפוחים ונר'
ישמעאל דאמר ארבעתן ד' מלות כי רבי רחמנא בעלת המש נמי להטייל לנפוחי רבייה
דהא כל דא מורה גבתי נפשה היא . רביעי אמר דרב הווא איכא גימטריא דלאמר רב
הווא הווא בעלית בשניה מתייחסת כהלכה בשנת חייב חשאת ז"ל אית להו דרב
הווא מיהו הטייל לשלש ולא לרביעיית לת"ק הווא מתייחסת שלא כהלכה ותייב חשאת
דהוה להו ליתיה משאוי ונר' ישמעאל הו' מתייחסת כהלכה לשלש מנות מיהא איכא
ואינו משאוי וכך הווא מייירי בפסוקים בפסול . וביד בפ"א דהלכות ליתיה סימן ה' .

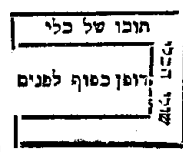
שהוקם המשכן עת"ל ז"ל . וביד פ"א דהלכות פסולי המוקדבין סי' י"ט כ"ט ז"ל ז"ל
ובפ"ג דהלכות מעילה סי' ע' : ד' בשמאוי שיריה וכו' פי"א דג' כפולי המוקדבין
סי' ט"ו כ' ומייית לה בירושלמי פ' כינר ז"ל דף ג' ד' . ומה שכתב רש"י דלאמרי'
בפ' ט"ו ז"ל הוא שם צבנלי בצריחה בדף ע"ו . ואחיה למחמי' ההם ובפ"ק דמלתיין
דף ס' . ועיין במה שכתבתי בשם ספר יראים בפ' לולב הגזול סי' ג' : בפ' רעו"ל
הוא שלא נשתיר דבר מן השירים שלא נעמא . אמר המלקט הני מש' לה רב דאם
נשתיר מקפת מודה ר' יהושע דכשרה דשירא מליחה היא וכדתייה ר' יהושע אומר
כל הזבחים שנשתיר מהם כותב בשר או זית חלב וזרק את הדם ובשולו אפילו אחי'
זית בשר וכו' ומה חלב וזרק את הדם מפני שכולה כולל : שלא בבבלי שרת .
ירושלמי פ' ט' דיומא דף ג"ס ובבבלי פ"ק דמלתיין דף י"א ובפ' קבלה דף כ"ט . אמר
בב' רעו"ל שלא צבלי שרת שרת וכו' עד כדקאמרי' בפ' שתי תלים . אמר
ה' לקט' נגמרא בצריחה בפ' שתי הלחם בדף ל"ו וילף לה רבי מקרא והני הניא ההם
שאלו את רבי זו מנין שהמנחות טעמות כלי אמר להם הרי הוא אומר ויאמר אלי
זה המקום אשר יבשלו שם הכהנים את האשם ואת ההפחת אשר יאכו את המנחה
לבלתי הוליא אל ההצר ההיונה . מנחה דומיא דחפאת ואשם מה חפאת ואשם טעוים
כלי דהא כתיב אבר יבשלו ואין ביכול בלא כלי אף מנחה נמי טעונה כלי ונפטים
מנשה קרא דכתיב ביה לבלתי הוליא אל ההצר ההיונה . וכתיב שם תוס' ז"ל וכן
לדקדק לאו נהנה אינמרין קרא אי למנחת מחבת ומנחת ומנחת הנור הא לריב
כבו ואי למנחת סלת אין בה אפיה קודם קמיה וקמיה הא נפקא לן בפ"ס ההורה
דמה עולה טעונה כלי דכתיב ויקח את המאלת אף כל ששון כלי וקמיה כנגד שחיטה
וקדוש קומץ כנגד קבלה : עוד בפ' רעו"ל ור"ש מכשור טעמו דר"ש וכו' עד כחפאת
וכאשם . אמר המלקט הרמב"ם ז"ל פי' שהקטן הוא כך שכנו שמתעסק במשפט
החפאת בידו בלתי כלים רואה לומר הקפדת אימוריין כן ג"כ הקפדת הקומץ . ולפירושו
ז"ל נלע"ד כמנהג התלמוד לקאמר חא לעובדה צבלי עובדה בשמאל באשם דלתי
אחיקא נמי לאשם ואי בהקפדת אימורים גם האשם לא שייך למימר דמקטיר אלוהו
צבלי דכין חפאת בין אשם תרווייהו בהקפדת אימוריהם צבליים רשות ולא חובה וכמו
שכתב הוא ז"ל רפ"ו דהלכות מעשה הקבוצות וברפ"ט אלא נבי ויקח את הדם כוא
דשאי לן חפאת מאשם דחפאת מן דמו באלוב ואשם בצריחה צבלי . ונגמרא ר'
ישראל מפרש טעמא דר' שמשון רס"ל דכיון דקאמו מנלי שרת מעלנו ומקטירו אפילו
נפמינו ואפילו נמוקס על חרס . ורב נחמן בר יוחנן אמר הכל מודים בקומץ שששון
קדוש וכו' מכאן ר' שמשון בהקפדת שאם נטלו מתוך כלי שרת לאחר שקבוצו בו
והעלנו בידו והקטירו כשר ופרכיין מבתייהא עליה דרב נחמן וקמי' בתוובה
[הגה"ה לשון הרמב"ם ז"ל ור' יואל אמר כר' שמשון . לוא בני הולכה צבלי שרת
ומוסף על דבריו דמכאן בין בשמאל בין בימין ע"כ . ונגמרא איכא נמי הנה דרס"ל
כוחיה דר' יואל] : עוד בפ' רעו"ל דאין קומץ פחות משני זיתים . אמר המלקט זהו
דוקא ליתיה דר' יהושע כן וי' ורבה אכל כ' יוחנן בן גוריון אבתי סברי דיש קומץ
פחות משני זיתים ויש בהקפדת פחות מכות . עיין בנגמרא פרק תמיש דפרש אבתי הין
לי אלא כולו דליתיה כותב וכו' : ד' הסלת והשמן מעכבין זה את זה . דכתיב
גבי המנחת מסלתה ומשמנה למשמע שיהו טיטס והדר כתיב נמי במנחת העומר
מנרשה ומשמנה שיהו טיטס שנה עלין הכרוב לעכב וכתיבו תוס' ז"ל לנבי עובד
דנפשיה דאם חסר לא בני שנה הכתוב אל למעכבים זה את זה בני שנה הכתוב ע"כ :
ד' שני שעירי וכו' . כפירקין דף י"ט . וכתב ה"ר יהוסף ז"ל שני בזימן מעכבין זה
את זה בכל הכשרים ז"ל ע"כ . וביד פ' מנחה דהלכות המידן ומפטים סי' ג' :
שני מינים שבגזיר . וביד פ"ט דהלכות מעשה הקבוצות סי' כ"ד : ד' שבתורה
שם : שלשה שבפרה . וביד פ"ג דהלכות פרה ארומה סי' ב' : ארבעה שבבולוב .
וביד דהלכות לולב פ"ו סי' ה' . ובסור א"ח סי' ח' ארבעה שבמצורע .
וביד רפ"א דהלכות טומאת צרעת : שבע הוואות שבפרה . וביד פ"ד דהל' פרה
סי' ז' : ושעל הפרוכת ושעל בזבח הוהב . כיום הכפורים וכו' לשון רעו"ל עד
דכתיב ועשה לפר כאשר עשה לפר האטאת . אמר המלקט והכי דריש לה נגמרא
בצריחה מ"ל לפר והלא כל מה שפרש לפר ככן משיח פירש לפר העלם דבר של
ליצור אלא לכסול בהזאות לומר שאם חסר אחרת מן המנחות לא עשה כלום :
ד' שבעה גרוותיה . נראה נלע"ד דכעשה גרוותיה מעכבין זה את זה גרמי' כמו שהוא
בכל הכפורים בלשון זכר אע"ד דנרות לשון נקבה וכדכתיב ועשית את נרותיה שבעה
ושבעה נרותיה עליה ובר"ם שני דתמיד הארבעה ע"כ . וביד פ"ג דהלכות בית הבחירה
סי' ז' : שתי פרשיות וכו' ברפ"א דהלכות תפילין ובסור י"ד סימן רפ"ה : ואפילו
כתב אחד מעכבין . דכתיב והכתתם כתיבה תמוה וטלמה ובכרשת שמש והיא של ששע
בשניים כתיב והכתתם כתיבה תמוהה . ובתפילין כתיבה הייה והיו לטעוהו
ולפיקן מעכבות ונאזין ד' פרשיות שבתפילין צבולוהו כתיב ולטעוהו או לזכרון בין
עינד לפיקן ארבעתן נכתבות בתפילין . רש"י ז"ל : שבתפילין . נראה שהוא לשון יוכוח
כמו ויפ'ל שששה פלילות עם קונו ע"ש ששם עדות והכפחה שהשם נקרא עליו ויראם
מנומו כדאמריין ורצו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך אלו תפילין
שכרתם . [הגה"ה וכתב נפטר הלכות תפילין סי' ל"ג סעיף מ"ג ז"ל והשעם שבתפילין
דוקא אות השין בתפילין י"א לרבות בן מנין הימים שאלם מניתי בן תפילין בששה
שהן ש' ימים חוץ מן השבתות שהן ל' וד' או ה' ימים שוכים שהרי שנת הלכנה אם

פ"ק ד החבלת אינה מעכבת וכו' . כ"ה דהלכות ליתיה סימן ד' . ובסור
א"ח סימן י"ב . ומה שפי' רש"י ז"ל . הוא פי' רש"י ז"ל וכתב הראש"ם ז"ל
בהלכות קטנות ולבאורה היה משמע ואין זה מעכב את זה שאם הטייל שני הוסיין מן
האחד יאל כי הא דחפלה של יד ליה מעכבת של ראש ושל ראש אינה מעכבת של
יד והאריך שם להוכיח כפי' רש"י ז"ל וז"ל ספר לבוש תכלת בבב' י"א סוף דף ד' ואין
לפרש הא דאין מעכבין זה את זה היינו לומר שאם אין לו ב' הטיים אלא אחד מטיס
יקח אותו הטיין שיש לו לבדו כמו שפיה לוקח אותו אם היה הטיין הב' עמו וכדאמרי'
גבי תפילין שאין מעכבות זו את זו ואילו שיש לו מנכר עליה לבדו הכי נמי נאמר
הכא גבי ליתיה שאם אין לו תכלת לא יקח אלא ב' תפילין לכן למ"ד דבזמן שטייה
תכלת היו עושים ב' חומים מהתלת וב' חומים מלבן או ז' חומים לכן למ"ד דבזמן
התכלת לא היו עושים אלא פתיל אחד של תכלת מלכתיו פתיל דלחך משמע ויברך
עליה . הא לא אמריין דשאייה החס גבי תפילין דשתי מנות הן וא"ל לקיים שתיין
כאחת אבל הכא חדא מזה היא ואפשר לקיים מנין מנות גדילים בחד מינא דהא
דכתיב גדילים שפירשוהו ח' חומים מדלא כתיב גדיל אשכר בחד מינא דהיא לא כתיב
בפסוק זה אלא גדילים חס' ומשמע חס' חס' ומשמע עולם לא פחות מב' גדילים דהיינו ד' חומים
שהן ח' בפסלם בין אם הם חד מינא או ב' מינים אלא שביחור מח' פליגי בה רבנן
ז"ל י"א שלא מיעט הכתוב אלא הסחות אבל יותר יעשה כמו שיריה וי"א דדוקא
אמרה חורס ב' גדילים לא פחות ולא יותר ואם עשה יותר הוי משום כל חוסף
אפילו הם ב' מינים וכן הוסיין ע"כ . ובגמ' לימא מחמי' דלא כרבי דתייה ורתיים
אותו מלמד שמעכבין זה את זה דמלל כתיב אותם משמע תרווייהו לכן והתלת כחד
הו דמעכבין זה את זה דכרי רבי ותכמים אומרים אין מעכבין אמר רב אפילו תימא
רבי לא נלכח ממתי' דקתני אין מעכבין זה את זה אלא להקיים דתייה מזה להקיים
לכן לתכלת דלכן כתיב ברישא הכיף מין כנף ואם הקדים תכלת ללבן יאל וסריך
תייה לכן דלית מעכב את התכלת דאין נריד לפסוק התכלת אלא ימן לבן אחריו
תכלת דליתיה מעכבת את הלבן מאי היא דמשמע . אם הקדים לכן אין תכלת מעכבתו
ואין נריד לפסוק אלא ימן תכלת אחריו הא שפיעא דהא דיעא הכי להקדים לן
ומסיק רבא אלא לא נלכח אלא לנדרומין דלי אינדרס לכן וקאי תכלת או איפכא
לית לן בה אם ישאר כדי ענינה וכו' הא כדי ענינה כדי לעמוד בולוה צבלי
הדרי בעיני דהייט שיעור גדול מלעונן כל כד וחד לחודיה או דילמא דכל כד

הפנים כתיב ביה ונתת על המערכת לבונה וזה ולא כתיב ביה שמן. אמר המלקט וכו' במנחת העומר ונתת עליה שמן עליה ולא על לחם הפנים. וזכר ר"ס שני דהלכות מעשה הקרבנות ונפ"ב סי' ז': ד' לבונה וילקטנה. אבל בשמן קדמי סגל משום דליי אפטר ללקטו אם ניתן בה והה"ל לבונה שחוקה דליי אפטר ללקטנה אש"ל דלא מייבגתא כשמן דספלת. וזכר שם סי' פ"ב סי' א' ונפ"א דה' ספול המוקדשין סי' י' י"א: ד' יש מעונות וכו'. רפ"ק דלדרי: הגשה והנזפה לא תגופה ולא הגשה. כ"ל. וכתב הר"י יוסף ז"ל ל"ל כדאן לא אמר תחלה מעונות הגשה והנזפה כמו שאמר לשל גבי שמן ולבונה כי ר"ל לומר תחלה מנחת ספלת והמנחת וכו' שהזכיר לשל תחלה ע"כ: אלו מעונות הגשה ואינם מעונות תגופה מנחת הספלת וכו'. דכתיב והנחת את המנחה אשר ישעה מאלה לה' וגו' והנישה אין לי שסעון הגשה אלא קומץ בלבד ששעה לה' מנחה כולה ששעונה הגשה קודם קמייה מנין ת"ל מנחה מנחת חוטא מנין ה"ל את המנחה רש"ל והבטחה קודם מנחת העומר להגשה וכן הוא אמר והבטחה את עומר ראשית קצירכם אל הכבן והקריבה לרבות מנחת סעודה להגשה וכן הוא אמר במנחת סעודה והקריב אותה אל המזבח ופי' רש"י ז"ל ר"ש ות"ק לא פלגי אלא מר דריש חדא ומר דריש חדא. ועיין בספר קרבן אהרן סי' כ"ב דפ' ויקרא שנתן עטם לשבח מלא ליה לת"ק דמנחת הכהנים ומנחת כ"מ ששענה הגשה: מפני שאין בהם קמיצה וכל שאין בהם קמיצה אין בהם הגשה. כ"ל ויסקו תוס' ז"ל הינה אלא מעשה מנחת חוטא של כהנים חטא ששענה הגשה דהא בעייה קמייה לר"ש כדחתן בפ' ואלו מנחות רש"ל מנחת חוטא של כהנים נקמח והקומץ קרב לעמנו והעזרים קריבין לעמנו וכי תימא הכי נמי הא קאמר ר' שמעון בנמ' מרבה אני שאר מנחות להגשה שיש מהם לנשים ונזרות בגלל עמנו ויש מהם לכהנים ומזוילי אני שתי הלחם ולחם הפנים שאין מהם לנשים ומנחת נקיסים שאינה בזה בגלל עמנו ומנחת כהנים ומנחת כ"מ שאין מהם לכהנים אלא יש מהם לכהנים בני ועוד קשה דשכח הכא עיקר ששענה דהכי הוה בני למימר רש"י מנחת כהנים ומנחת כ"מ אין בזה הגשה לפי שאין מהם לכהנים וא נבמ' יתניו כדרייתא מרבה אני שאר מנחות שיש בזה קמייה ומזוילי אני כל אלה שאין בזה קמייה ונראה לפ' דקמייה דנקט הכא אש"ל דלישגא משמע דלשעמא קמייה על כרחך לא נקטיה לשעמא אלא כלללא בשעמא דכל שאינו נקמייה אין זו הגשה דשמעו' מכלל זה שתי הלחם ולחם הפנים ומנחת נקיסים ומנחת כהנים ומנחת כ"מ ולאו למידק קמתי דכל שיש בו קמייה יש בו הגשה דליכא דיש בו קמייה ואין בו הגשה כגון מנחת חוטא של כהנים ע"כ ורש"י תוס' חינוכות תרלו דליינו הך דין בזה קמייה להחיר הסריים לכהנים. ע"כ: ו' אלו מעונות תגופה ואינם מעונות הגשה. כן מנחת דגריס' כאן שמונין ול"ג מעונות ולי נראה דהטעם הוה דלעיל דלירי במנחות קאמר ששענה אכל כאן ללא חירי במנחות אלא דבדריס אחריס אמר לשון זכר שמונין. הרי"א ז"ל: והבכורים ברבוי ר' אליעזר בן עקיב. גמרא מתי ראב"י דהניא ולקח הכבן הסגל מידוך והניח לימד על הבכורים ששעונים חטופים. דברי ראב"י ושמעאל דראב"י דגמר יד יד משלמים כתיב הכא ולקח סגל הסגל מידוך וכתבי הנה ידיו חטופה מה להלן בעלים דכתיב המקריב את זבחה השלמים וגו' וכן הביאנו דהניף אף כאן בעלים ומה נכא כאן אף בשלמים כהן מניף הא כו"ל וכן מניח ידו תחת ידי הבעלים ומניף ופריך בנמ' ונימא נמי חטא דמהני' והבכורים כדברי ר' יהודה דשמעו' ליה נמי דאמר דבעי' חטופה לבכורים דהניח ר' יהודה אמר והנחתו זו חטופה אחת אמר זו חטופה או אינו אלא זו הנחה כשהוא אומר והניחו הרי הנחה אמור הא מה אני מקיים והנחתו זו חטופה ושיי רבא הואיל ושמעיה דראב"י מריבא דקרא להכי נקטיה סי' רש"י ז"ל משום דהוא יליף שמעיה מריבא דקרא. והרמב"ם ז"ל נ"ב סי' ה' ה"ל ור' אליעזר מסיק לחטופה ואינו דכתיב כריבא דקרא הכיבא ליה לרבי דסידר המעשה למיתמי לבכורים כדברי ר' אבי' ע"כ. ורב נחמן בר יצחק אמר הואיל ורב גובריה שהוא חכם ביותר ומשנתו קב וקני להכי נקטיה שפי מר' יהודה. וכדאן תוס' ז"ל תחת ידי הבעלים ומניף לאו דוקא קאמר תחת ידי הבעלים ממש דא"כ הויה לה ידי הבעלים חליפה בין הכלי ובין ידי הכבן ובסוף שתי מדות מסק' גבי בעלים חכמים יניפו כולו כהדי הדדי קא הויה חליפה אלא הבעלים אוחזין בגוניה הכלי והכהנים בשלו מלמטה והייט תחת ידי הבעלים חליפה תן כהדיא בשלהי בכורים מיריד הסל מעל כתפו ואוחזו בשפתותיו והכבן מניח ידו תחתיו ומניפו ע"כ ועי' בספר קרבן אהרן פ' א' סי' י"א. והקשה תוס' ר"י דפ"ק דקדושין אמאי לא תני זרוע בשלה וחלת מנה ורקיק של מיר ע"כ: בפ' ר"ע ז"ל ולא בנות ישראל מניפות. אמר המלקט כתי' רש"י ז"ל כתיבת יד כן נראה דאין מניפות כלל כמו שכתבו חוס' ז"ל אבל בפ' רש"י ז"ל שכתבם הן עממן אין מניפות אלא כהן דיוכלים גוים וכאם לעשות כהן שלה. ועיין בספר קרבן אהרן פ' א' פרשה י"א שהאריך בזה: ושאר הלחם וכו'. פ' ל"ג הנזיל דף ל"ו: ושני בבשמים של עצרת. אית דנרסו ושני כבשי עצרת: ביצד הוא עושה נותן שתי הלחם על גבי שני בבשמים. דמה מזינו גבי מלוואים לחם למעלה כדכתיב ומסל המנחה אשר לפני ה' וגו' עד ויסע על הכלבים ועל סוק המיין אף כאן לחם למעלה ר' יוסי בן משולם אמר כבשים למעלה כדכתיב על לחם הבכורים חטופה ומה אני מקיים על שני

כבשים לזוילי ז' כבשים של עולה הבאים על הלחם במוצה לעזרת שאין שמיים חטופה עם הלחם ר' חנינא בן חכנאי אומר מניח שתי הלחם בין יריביתיו של כבשים ומניף. פי' הרמב"ם ז"ל הכבשים ישליכם על גלגליותיהן על ידיו ומניח שתי הלחם בין הירכות ומנח לחם ע"ג ירך א' ויכיר האחרת היא על הלחם והגפה זו כשהן חיים ע"ג אמר רבי לפני מלך בשר ודם אין עושין כן לפני מלכי המלכים הקב"ה עושין כן אלא מניח ז' ז"ל זה ומניף: מרליך ובבוא מעלה ומריר. נמ' א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן מליך ומביא למי שהרעות שלו מעלה ומוריד למי שהטמים והארץ שלו במערכת מחמי הכי א"ר חמא בר עוקבא א"ר יוסי בר' חנינא מליך ומביא כדי לעזור רוחות רעות מעלה ומוריד כדי לעזור עליוש רשע א"ר יוסי בר אבין וזה אומרת שיירי מלוה מעכבין את הטרעניו שחרי חטופה שיירי מלוה היא שגדה הוא המכפר ולא חטופה ועזרת רוחות רעות ופולטין רשע: שנאמר אשר הונף ואשר הורם. הוקף היינו מוליך הורס היינו מעלה ומוריד: תגופה היתה במורה. הרמב"ם ז"ל ע"ל במורה דוקא עין ביד ר"ס שני דהלכות מעשה הקרבנות ונפ"ב סי' ו' י"ו ונפ"ב סי' ו' ונפ"ה דהלכות תמידין ומוספים סי' י"א. ועיין בספר קרבן אהרן פ' א' סי' ז' ר"ש אומר וכו'. תוס' כ"ל הפסולין דף ל"ג. ואש"ל דקתי אמר לאו דוקא דליכא מין דפליגי עליה. אמר המלקט וכן דרכו של ר"ש ליהת אלו הכללים דהכי נמי אשכחן בחולין פ' העור והדומה רש"ל שלם פומאות פורשות מן המת שמים בכל אחת והשלישית אין בזה ואלו הן מלא הרוד ועטם כשעורה וגולל דופק מלא מרוד רקב מטמא במשא ובחאל ואינו מטמא בנגע ויבין מנעו עם כל א' מן השנים הטהרות עטם כשעורה מטמא במשא ובנגע ואינו מטמא בחאל והיכן אהלו של מת עם כל אחת מן השנים הטהרות גולל דופק מטמא בנגע ובחאל ואינו מטמא במשא והיכן משאו של מת עם כל אחת מהשנים הטהרות: ה"ג שתיים אבל אחד ואחד והשלישית [אין בהן. וכן אביה הר"י יוסף ז"ל: שלמי צבור. כתיב בזה חטופה חיים והניף הכבן אותם דהיינו חיים עכ"ל ר"ע ז"ל. אמר המלקט ואוחס מיעוטא הוא למעוטי ונתי שלמי יחיד שאינם שמונים חטופה חיים: בפ' רש"י סמיכה של שער המשתלה וכו'. אמר המלקט ולדברי ר"ש דקיימין עליה שפיך שער המשתלה ומעיל שיערי ע"ז כדאיתא בפ' שתי מדות: ואשם מצורע שיעון סמיכה. כ"ל. וכדאן תוס' ז"ל פ' כל הפסולין דהאי כמיכה לאו דאורייתא וכדאיתא התם בנמ' בחילת דלמתי: דן ופה בין בחבת לברחית. מלת אלא קשה קת לע"ד ונגמאל ליהת וגם בתלמוד המונה שבידי לא היתה הרב בגלל ז"ל: מרששת עמוקה וכו'. כ"ל וספקא להו כדרייתא אי מרחשת ומחבת על שם כלי או ע"מ מעשיהו ובה"ל כלי היה במקדש כמין כלבוט עגונן והדופן בחוכו בלמשתלו כלי שמים וכו' ומזויר בחוכו גומות גומות וכשהבאק מונח בחוכו נכנס הבאק בגומות ודומה כמין תפוחים וכמין אלונים ועוד מדהכא כתיב במרחשת והכא כתיב על מחבת ע"מ על שם כליין נקראו שז נפה וזו עמוקה. וזכר פי"ג דהלכות מעשה הקרבנות סי' ז': מ' לא יביא מאפה כופה. גירסת הערוך כופה כ"ל בכל מקום שהוא מוזכר: רעפים. לנשים הרמב"ם ז"ל: אמר רצה יביא מאפה כופה. דכופה מין חטור הוא עכ"ל ר"ע ז"ל. אמר המלקט וכן כדרייתא ר' יהודה אומר חטור חטור שני פעמים חד כפרשה ויקרא וחד בפ' זו להכשיר מאפה כופה ורש"ל חטור חטור שני פעמים אחד שהכא אפייתם בחטור ואחד שהיא הקדש לשם חטור ששקדקדוהי בלאת יאמר ע"מ לאפוסה בחטור אני מקדישה אבל חטור ס"ל דאין מקדש שום קרבן. ובס"ר י' שמעאל איתא דרבי ס"ל דחטור מקדש את שתי הלחם בלפיייה ואפייתם דוחה את השבת דאי אפי לה מע"ש כיון דחטור מקדש אפיסיל להו בלניה ע"כ: לא יביא מחצה חלוח ומחצה ריקוקין. בגמרא כדרייתא ר' יהודה מנין לאומר הרי עלי מנחת מאפה של א' יביא מחצה הלוח ומחצה ריקוקים ת"ל קרבן מנחה קרבן אחד אמרתי לך ולא שנים ושלושה קרבנות א"ר ר"ש וכי נאמר קרבן קרבן שני פעמים והלא לא נאמר אלא קרבן אחד ואש"כ כהו בו שני מניס אלאם שמיים נקראים קרבן אחד ר' יוסי בר' יהודה אומר מנין לאומר וכו' שלא יביא וכו' ת"ל וכו' דלכאנא ס"ל ובגמ' מפרש דליכא בין ר' יוסי בר' יהודה לנכונה דיעבד דלר' יהודה דיעבד שפיר דמי ולר' יוסי בר' יהודה דיעבד נמי בל' ומחלה חלוח דקאמר לר"ש לא דוקא דלדידיה ה"ה חטפה הלוח וחד ריקוק וכו' כמו שכתבתי לקמן בפ' בתרא. ועיין בה"כ פרשת או ר"ס שיערי וביד סס רפ"ו:

פרק י אלו בנחות נקמצות וכו'. ירושלמי פרק שלישי דקופה. וזכר פי"ב דהלכות מעשה הקרבנות סימן פ': מנחת גוים. מחתי דקתי דמנחת גוים שידים נאכלין לכהנים ר' יוסי הגלילי היא אכל ר' עקיבא ס"ל דגוי שגדר אפילו שלמים ששים עולות דכתיב אשר יקריבו לה' לשלוח ללחם דלך למקריב עולה להו וה"ה דמנחת כליל דגוי לבו שמים דלוינו יודע כגיב קרבן הלך כליל הן לטובה: מנחת חוטא. כתב הרי"א ז"ל ס"א לא נרסיין מנחת חוטא במילתיה דת"ק: ר"ש אומר. שם בירושלמי. דע כי הפירוט שדפס בתלמוד מהלכות פרק זה עד תחלת פ' ר' שמעאל אינו מפי' רש"י ז"ל ופי' רש"י ז"ל נחלא כדכתיב יד אלו וממנו העתיק ר"ע ז"ל. גמרא אמר רב פסא כל היכא דחק סדר מנחות במנתי' עשר תק' לאסוקי

(א) אמרו דרפ"ים פי' רש"י שגכ' העתיק רבינו בגלל אשכנזי ז"ל בעיקר מנוגלת לסדר קדשים ובס"ה חמדש שלנו הדפסנוהו רש"י בתב יד

לאפוקי מד"ש דמטעי חזק מנחה דמכשר מנחת מאפה בתלתא גווי דאס רזה להביא הלוח מביא ואס רזה להביא ריקוקין מביא ואס רזה להביא הלוח ומחלה ריקוקין מביא ללדידיהו הוי אחד עשר מנחות . ושיריהו לכהניס . לכתיב בה והעותרת ממנה יאלכו דכתיב בה כתיבה ודלא כתיבה נפקא לן מההוא קרא דכתיב בה את השרץ זא חורט המנחה דכולל כל המנחות ומנחה שעורים כגון מנחת העומר וקנאות מדנקמתן ודאי שיריה לכהניס . דאי לא אמאי קמאי לה . ור"ש דלאמר במתני' דליכא מנחה דמיקמלא ולא מיהאבלא כגון מנחת חוטא של כהניס בשעין בגמ' מנחה שעורים מנגן דשיריה לכהניס ומסיק רבא מדחיי לוי דכתיב בפרשת קרח לכל מנחתם לרבות מנחת העומר ומנחת דסד"א ואכלו אותם אשר כוסר בהן אמר רהמנא והאי להטיר קאחי וליקר לברר עון קאחי ולא לפרה ואמאי ללא יהו שיריה נאכתי קמ"ל . ושעמא דר"ש דמנחת חוטא של כהניס נקמנת והקומץ וכו' דבביריתא בגמ' יקר שעמא דידיה ודרבנין מקרא וחייא אידך דר"ש מנחת חוטא של כהניס נקמנת והקומץ קרב בפני עמא והשירין קריבין בפני עמא ר"א בר"א אמר הקומץ קרב לעמא והשיריה מתפרין על בית הדשן שלמטה לאיבוד במקום שמשליך סם מוראה וטובה ותרומו דהשן ויליף טעמיה מקרא דנזרת הכהוב היא דקרב לאיבוד דכתיב כל מנחה וכו' . אבל שאר מנחות של כהניס מודה ר"ש שאין בהן קמיאה דקתני איהו גופיה כדתיב במתני' בפרקיין דלעיל סימן ה' וגם בפרקיין דבסמוך סימן ד' : ב בזה יאה כח המזבח כבח הכהנים . בגמ' פריך וכו' ליהא כוליה למנחה והא איכא עולה ומנחה עולה עורה לכהניס ופריך והא איכא עולת השוף ומנחה איכא מוראה וטובה דלא קריבי למנחה ופריך והא איכא כהניס ומנחה לא חשיב למנחה ומתני' דקתני בזה יפה כח המנחה מסייעא לשמאל דלאמר המזבח שמן יקמנו ואיל למנחה ושיריו לכהניס בזה יפה כח שניהם והיינו דקתני מתני' בזה יפה כח המנחה לאפוקי שמן דיה ש כח שניהם ולאפוקי מאידך דשמואל דלאמר המזבח יין מביא ומולפי ע"כ האשים קמ"ל דלשיתין אזלי . והבאז חוטא ז"ל וא"ה והאיכא לבונה דלמיתין כס' בתרא האומר הרי עלי למנחה יביא לבונה שאין לך דבר שקרב כולו למנחה אלא לבונה וי"ל דלא מיירי כהא אלא במידי דחיי לאליה והכי לא חשבו גמי עמים לרבי ע"כ . עוד כתבו ז"ל ובה יפה כח הכהניס מזה המזבח והט"ל דליכא כהניס בהדי להם ובזכי לבונה בהדי להם מגופו מיהא ליכא למנחה ע"כ : בזה יפה כח המנחה לא הוי נריך מיתיה וכו' עד סוף פ"ג ר"ע ז"ל . אמר המלקט הוא פי' הרמב"ם ז"ל והבאז מוכח מן הגמרא דמנחה דלחיל לשיתין און פתחין כח מנחה יפה כח דפרך דלמיתין כס' בתרא ומנחה לשיתין אזלי וכו' דכתיב לעיל בסמוך ושמה גירסא אחרת היתה לו הרמב"ם ז"ל בסוגיית הגמרא . ואני מאלתי מונה ובה יפה כח המנחה בזוי דכתיבא ומנחה נ"כ בפ"י הרמב"ם ז"ל מפני וי"ו העטוף שזה התוספת רומז אל הכהנים בהם נ"כ ר"ל לשיתין וכו' : ובה יפה כח הכהנים . לאחוי שתי הלחם וכו' לשון רש"י . אמר המלקט ובגמרא פריך וכו' ליכא והא איכא טעמא השוף ומנחה איכא דמה ופריך והאיכא לנן של מורע ומנחה איכא ממתניהו לבהמות דלא הוי כולה לכהניס ומאי בזה לאפוקי מת"ל בש' התכלת שתי הלחם הבאין בפני עמא לשריפה עומדות קמ"ל דלעולם נאכלות . וה ג"כ לשון החכם הר"ר סולימאן ז"ל אלאשן רש"י שכתב אלא לאחוי המהנדז יין למנחה וכו' קשה דכל מקום שכתב במשנה בזה אדרבה הוי למעוטי ובגמרא כותבו קאמר לאפוקי ע"כ . ועוד בצינחם פריך עשירי בסופו קאמר הלכה מהנדז יין בפני עמא וזכרין על כל האשים ע"כ : ב שלש פתחי . כך הגיה הר"ר יוחנן ז"ל ונקד בשם רוב הספרים : מעוונות שלש כותביה ששמן יציקה ובלילה ופתח ששמן שפתחה היה נותן השמן כגלי קודש כתיבה הסלת והח"כ נותן עליו את הסלת והזר ונותן שמן דלעולה בשמן כתיב . והזר ונותן עליה שמן לקיים מצות יציקה לאפוקי מנחת מאפה שאין כל מעשים כגלי כהניו נאסית בחמור שאין מעשים יציקה אבל אידך שתי מנחות לריב . ור"ש דבמתני' חיי יציקה דנאשונה אפי"ה איהו אלא בחמורה והכי משמע מתני' בשעה שיוק נריך שתהא הצלילה נעשית כבר וקודם צלילה ההא נהן שמן שבכלי קודש לעשייתה כך פי' המפרש ז"ל . וכתבו חוס' ז"ל למעוטי מנחת מאפה דלא ינקרי נעשית כגלי דקברר און חמור מנחה ע"כ . וכתיב רש"י ז"ל ויהי מלחם ולחם כהניס לא נריך קרבא למעוטייהו מיתיקה אע"כ שאין נעשין כגלי אלא נאסיות בתור כהני' שמן איכא טעמות כדתיב לעיל בש' כל המנחות באות מזה ע"כ : כפי רש"י דלאמר קרבנין צינחה ודלאמר קרבנין דמנחת וכו' . אמר המלקט העלו חוס' ז"ל דגבי שלם מתנה שמן כל המנחה למדות זו מזה בלא שום ג"מ מסבירא בעלמא דכיון דטעמות מנחות שמן נלמד סחום מן הסופרים שעין גלי מילחא בעלמא . והא דנריך הכא קרבנין ל"ג היינו משום דכיון דמנחת כתיב כתיב דמנחתו ומנחתו כתיבא בג"ש ליתן האומר של זה בזה ה"כ בכל המנחות חוץ ממאפה דמיעטה רהמנא מיתיקה דכתיב וילק עליה שמן עליה שמן ולא על מנחת מאפה שמן ומשום דמיעטה כתיב גמי יציקה הוא דלאפריך ליה דבביריתא מנחה לרבות כל המנחות ליתיקה ע"כ : עוד כפי רש"י דאופה בתור ופתחה ויוק וכו' . אמר המלקט נראה שמלת בתור שעות דהא אין בתור יציקה כדכתיב בסמוך כתיב החכם הר"ר אשירי אכתיב ז"ל . ובבביריתא ליתא וכן כפי' הרמב"ם ז"ל ליתים וגם כפי' רש"י ז"ל שכתבו"ס ליתיה : והחללות בולקין . איך דנרשי הלוח בולקין וכן בתלמוד אפי' המונה על ידי הרב בללאל אשכנזי ז"ל : בולקין דבריי רבי . השתא מיירי במנחה מאפס תור עכ"ל רש"י . אמר המלקט

האפרש שבתלמוד פי' של מנחת מאפה ושל מנחת ושל מנחת חוץ מנחת הסלת אלא היה בה הלוח דשבור כלה נקמלת הלוח של מנחות [מאפה] וכל מנחת ומנחת בולקין בשמן לאחר שנעשו הלוח לאחר אפייה דברי רבי ותכמים אומרם סלת בולקין . ורש"י ז"ל שבבביריתא יד פי' של מנחת ומנחתה . רבי רש"י חסם בקיבור פי' הרמב"ם ז"ל ומשפטא דבביריתא דמיתיה בגמרא משמע דכלל המנחות מיירי : הלוח בולקין דברי רבי והכתיב אומרם סלת . בזוספתא חזר בו רבי דלאמר רבי נרין דכריסס מדברי . פי' סהם הקשו לו והרי לחמי הודה דלאמר בהן הלוח ואי אפשר לבולקין הלוח אלא סלת וה"ה למנחת ומנחת דנבולקין סלת ומאיזו טעם חזר בו אמר רב שמואל בר רב יחאך רביעית הלוג שמן היא לחלוח ומחלקת לכמה הלוח כדלמין לכלל לחמי חודש חיי לוג דהיינו רביעית לחלוח ולריקוקים ולאחר אפייהם יבשות הן ובולעיות שמן מהמת האור ובבביריתא שמן לא ספקא להו אלא ודאי דבולקין סלת וכו' אלא שאר מנחות מן הגמרא כפי פי' חוספוט ז"ל : החללות שיענות בליילה . והריקוקים משייתה . השתא מיירי במנחת מאפה וריקוקים משוחים ולא צלילים דלא לשתמיס קרא וליתרוב הלוח משוחות וריקוקים צלילים : ביצד פושחון כבין כי . ומבביריתא דמיתיה בגמ' מוכח דמתני' ר"ש בן יהודה היא דלאמר משום ר"ש דמושחין כמין כי הכי גמי ס"ל לראב"ה כ"כ פי' ויקרא ספי"א ויליף לה מקרא דכתיב בשמן בשמן שמי פעמים און רבי אהר רביו אלא למעט אבל ח"ק דבביריתא קאמר דמושחין חוזר ומושחין עד שיכלה כל השמן כולו ומנה דבביריתא אחריתא ס"ל דליתו מושחו כמין כי אלא מושח את הריקוק על פני כולו : וביד פ"ס דלמנות מעשה הקרבנות ס' כ"א ובבביריתא וכו' ה' ה' פי' : ד הגעשורת בבלי . למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים שאין נעשין כגלי אלא נאסות בתור שאין טעמין פתיחה דכתיב פתוח אותה למעוטייהו מפתיהה ומנחה מנחה לרבות כל המנחות לפתיחה ואפילו מנחת מאפה דגמי יציקה כתיבי הרי מעיטני עליה וביא חד למעוטי הלוח וחד למעוטי ריקוקים וגמי פתיחה לא כתיבי ש"מ מיתיקה ממנח לה למנחת מאפס ולא מפתיהה : כובל . ור"ש ר"ס הוינארו לו . ויש גורסין קופל בקוף והוא כמו כוסל בכאף . ורש"י ז"ל פירש ששמן ומנדיל משום דבביריתא קמיאה . מנחת כהניס אינו מנדיל . ללא בעיא קמיאה : מנחת בהן משיח לא היה ככפלה גרסי' . ופי' בספר קרבן אהרן כפ' ויקרא פ"ג הטעם שלא היה כוסל מנחת בהן משום רק לשנים מפני שכל המנחות הם עשרון שלם ומנחת בהן משה לא היתה כי אם חצי עשרון ולזה אם עשרון חולק לד' . חצי עשרון די שיהלוק איהו לשנים ע"כ . ובתנאה כבר לקמן בסמוך נפש י"מ עשין עוד סם בספר קרבן אהרן : און בהם פתיחה . כתב עוד סם בספר קרבן אהרן ששוקים להרמ"ם ז"ל ולגבינו פשיה שאין יחכן שאמר ר"ש דמנחת כהן משיח און בה פתיחה וקרא אמר בה מנחת פחים ולא און בה פתיחה און יאמר מנחת פחים . ול"ה שמה שאמר ר"ש און בהם פתיחה יראה און בהם פתיחה כמו מנחת ישראל שהיא א' ל' ז' אלא א' ל' ב' לחוד וכפי זה לא פליג ר"ש אלא למנחת כהניס לחדד יפירוש דבריו כאלו אמר אחד מנחת כהניס וא' מנחת כהן משיח און בהם פתיחה כמו הפתיחה דמנחת ישראל אלא פתיחה לשנים לחוד ע"כ . ועוד האריך הוא עמנו לתרך ע"כ ובסמוך אכתוב עוד בזה בשמו : ובולקין פותרין . ג"ה פותרים ג"ה פתיחים ג"ה פתיחתם וכן עיקר שכן הגיה ג"ה הר"ר יוסוף ז"ל ובולקין פותרין כוונתם . פתיחתן דקות כוונת ור"ש קאמר לה ובתנאה פליגי רש"י ז"ל . ואותה כפי' כוונת מנחתין דף ל"ט . ודי' ישמעאל ס"ל היה פותרין עד שמחירין לכתלן וסליג אהמא דמתני' דקאמר דפותחן כוונתם . והמפ' שבתלמוד פי' ז"ל ר"ש אומר מנחות נדבש של כהניס מנחת כהן משיח און בהם פתיחה כולמר שלא היה מקור וכו' . ופליג אה"ק דלאמר מנחת כהניס כופל . וכולן פתיחתן פתיחה מקטנן ב' לד' וד' לח' וחי' ל"ו עד שיהו פתיחים כוונתם אבל פחות מנחות און יכול לפותחם ואית דמפרשי וכולן פותחן כוונתם שיהו עושה מן העשרון עשר הלוח ומכל הלח והלה ד' פתיחתן לא היה כלל פחות אלא כוונת ונמנחה כ"מ לא היה מכפלה אלא לכתיס דכיון דאין לה אלא חצי עשרון און מקטל אלא לכהניס ע"כ : כופל א' לשנים . דכתיב פתוח אותה פתים וכו' לשון רש"י עד ולא פתיחים לפתיחים . אמר המלקט ולר"ש דמתני' דלאמר וכולן פותחן פתוחים דרש ליה הכי יכול פירושיה גדולים ת"ל פתים חיי פתים יכול פותחים מכוונת ח"ל אותה רש"י ז"ל . ומנה ספי' רש"י ז"ל ולא ידעתי מנין לו דלאחר שעשה הפתיחה כוונת כופל כל זית לכהניס וזנים לד' דברי לכל הפירושים דליכא בגמרא פחות מכוונת היינו פירושין וליכא לממר שכוונתו לומר כופל כל זית לשנים וזנים לד' ולעולם אינו מנדיל כיון שהם כבר כוונת אפילו בגמרא ישראל שהיו הוא ז"ל עמנו פי' לקמן בש' שתי מדות פריך פי' דמנחתן דבשאר מנחות חוץ ממנחת חתיב כ"כ כופל ומנדיל ואפשר שהוא פי' הרמב"ם ז"ל ומשמעות דבריו ז"ל נראה קת שאינו מנדיל כאבד כתבתי . גם מה שפירש רש"י ז"ל וכולן פתיחתן כוונתם דברי הכל נראה שטעמו מנדיל פסק הרמב"ם ז"ל בפ"ג דהלכות מעשה הקרבנות ס' ד' ו' . ומראה שסם חזר בו ממה שפירש כהן במתני' כמו שכתבתי בסמוך בס"ד . וז"ל ספר קרבן אהרן שם פי"ג וכולן פותחן כוונתם כולמר וכל הנלמדין לפתיחה מקטנן ב' לד' וד' לח' וחי' ל"ט עד שיעשה פתיחים כוונתם וכפי זה דברי ר"ש הם והולקין עם ת"ק דלאמר א' ל' ז' וכו' נבד . וכפי זה נפרש דברי ר"ש דבאופן אחר מנחת כהניס ומנחת כהן און בהם פתיחה כמו המנחות האחרות מפני שכולן פותחן כוונתם ולא חולק אותה לשנים בגמ' . ורש"י ז"ל פי' פירוש בגמ' ולא פחות מנחות ולא פחות מנחות וכו' לד' ואמר שזה מן המנה אלא אם יראה כולם כותהים כוונתם ולא פחות מנחות

י"ח: שחשה עד שלא קרמו וכו'. חוס' פ' ואלו מנחות דף ע"ו: כפי רעו"ל רבותי פירשו חזן לחומה ההיטובה של ירושלים. אמר המלקט אצל חזן לעורה קדוש והוא פ' רש"י ז"ל כאן. עוד כפי רעו"ל לא דרשין על בסמוך ע"כ. אמר המלקט ר"ל דהא לא דרשין על בסמוך אצל בשאר דוכתי דרשין ליה שר"ל בסמוך כדאשכחן לעיל דדרוש ליה רבי כפי כל המנחות באת מלה כמו שפי' שם רעו"ל וכן נמי דרשין ליה לקמן בסמוך כפי שתי הלחה: עד ר"מ היא קרמו בתנור. ולא תחם יניבו אצל עיקה בעלמא עכ"ל רעו"ל. אמר המלקט והכתוב אומר על חלות לחם חזן יקריב קרנו כלומר כשהוא מקריבו כשזוממו יהא כבר לחם שיהו פניו מתקרמין כבר בתנור. ומפ' כפי כל טעם דף ל"ו וגם פה כל שפורסה ואין חושבין נמשכין ממנה נקרא קרמו פניה: שחשה חזן לזכרה וחזן למקובה קרש הלחם כ"ל. ומפרש ההם בריש מעילה קדם הלחם ליפסל דבעי שריפה אצל לא למעילה. ואיתה בחוס' פ' הקומץ ושא דף ט"ו: שחשה ונמצאת בעלת מום ר' אליעזר אומר קרש וחבמים אוברים לא קרש. נגמרה מתי' מי ר"מ היא דלתיא שחשה ומזאת בעלת מום ר' אליעזר אומר קרש. ור' יהושע אומר לא קדם דברי ר"מ א"ר יהודה לא נחלקו ר' אליעזר ור' יהושע על חזן לזמוו שקדם ועל בעל מום שלא קדם על מה נחלקו על חזן למקומו שר"ל אומר קדם ור' יהושע אומר לא קדם ע"כ. ועל פי דרכנו למדנו דחבמים למתי' היינו ר' יהושע בר פלוגתיה דר' אליעזר: כפי רעו"ל בנמי מוקי לה בדיקום שבזין דברי האי מומא כבר ר' אליעזר דאם עלו לא ירדו ע"כ. אמר המלקט ור' עקיבא עבד רבי כפי דמסתא זכרם: אבן שניי בבטי עצרת. אית דל"ג מלה וכן אלא ופני כשני: ד' נבכים שקדשו בבלי ונמצא וכו'. כך ל"ג וחרתי בזין ליפסל בלינה ובינא כלי שרת ושחיסת הוצה ואיתה בחוס' פ' הקומץ ושא דף ט"ו: ופי' שקדשו כלי שניהו כלי. וביד כוליה מתי' עד סוף פ' ה' פרק פני דהלכות מעשה הקרבנות סימן י"ג וי"ג ובפ"ג דהלכות פסולי המוקדשין סי' ו' ח'. ואם לאו יפסלו בלינה. כתב רש"י ז"ל ה"ג ואם לנו יפסלו בלינה וכן הוכיחו ג"כ חוס' ז"ל מן הגמרא אצל המפרש שבהלמוד דפוסם כפי מה שנהגו הרב בגלגל אשכנזי ז"ל כך הוא לשונו אם יש זכר אחר שאין לו נכסים יקריבו אלו נכסים עמו ואם מתקדשו ככלי לנו יפסלו בלינה. פירוש אחר אם יש שם זכר אחר יקריבו עמו שאם לא יפסלו ע"כ. ואיתה למתי' בירושלמי דשקלים פ"ד: ולד תורה וכו'. כדכתיב פ' המצוא אשם הלוי דף כ"ו: לא ולדה וכו'. טעונים לחם אצל הם עמין קריבין דכתיב אם על תודה יקריבו וכו' יקריבו קרש יהירה הוא דמני למיכתב על תודה והקריבו על זכר התודה וגו' אלא יקריבו מלמד על המספרים והדנו ואברהם. הפירוש אחרת תהיה שם ומלאת דרשונה והרי שתיים שמודות יקריבו איהו מום שריפה ולחמה עמה יוכל שחשה שניה טעונה לחם ל"ג יקריבו וי"ו קריבין מיעוטא הוא כשהוא אומר אם על תודה ריבה להקריבה ולדות ותליפות ותמורות דעל תודה משמע קרבנות אחרים יוספו על התודה. וכן היא ולדות ותמורות טעונים לחם ח"ל התודה התודה טעונה לחם ולא ולדה וכו'. ופי' רש"י ז"ל חליפין הוא דנפקי מיקריבו א' ולא שנים אצל ולדות ותמורות לא נפקי מיניה דליכא למימר כהן ולא שנים דלא נמי מקריב לחם כהדיהו לאו שנים יניבו דהא לא הפרישן לחם תודה אלא מותר לקרבו הם ואיפשר קרא דלמטי מותר תודה מלחם: ולד תורה יקריבו טעון לחם אע"פ שהוא ולד תודה חובה כגון אחד מד' הריבין להודות פ' רש"י ז"ל. ואית דמפרשי ללא מיקרי תודה חובה אם לא אמרה הרי עלי. ובגמרא אמר ר' יוחנן לא שנו דאין טעון לחם ולד תודה חובה אלא אחר שנתכפר באת מהם שוב אין טעון לחם לאחריה אצל לפני כפרה טעון לחם דכפר ר' יוחנן אדם מתכפר בשבח הקדש דהיינו הולד וכיון דיכול להתכפר באיהו שריפה או בזה או בולד הי' טעונות לחם ושמואל פליג עליה דס"ל דאין אדם מתכפר בשבח הקדש: שחשה והקריב על זכר התורה חלות התורה שיענה לחם וכו'. כך ראה שג"ל אע"פ שבהלמוד הרב בגלגל אשכנזי ז"ל לא הוגשה מלת חלות. וגם ה"ר יהוסף ז"ל לא הגיחה רק כתב ולא חליפהה פי' לישא דקרא נקט לא יחליפו ולא ימיר אותו ועל כן הקדים כהן חליפה לתמורה ע"כ. ועיין בת"כ פ' לו פ"א: ד' האומר הרי עלי תורה וכו'. עד סוף הפרק בת"כ פ' לו כרסה ה': התורה היא ולחשה מן המעשר יביא. פי' אם ירצה דהא ולדו תנא עליו ברכה אי מיתו מן החולין: ולא יביא מהמי מעשר שני וכו'. בגמרא רב תנן ורב הסוד דלא חריי ורבייהו לא שנו אלא מחמי מעשר שני אצל מהסין הלקוחות ממשות מעשר שני יביא וכן א"ר רימיה. ור' יירא אמר אפילו מהסין הלקוחות ממשות מעשר שני לא יביא ואימא טעמא לדידי ודידיהו דידהו דמריכא קא ילפינן דהודא יוכל להביאה ממשות מעשר שני מדקרייהו רחמנא לתודה שלמים כדכתיב חותה שלמי ושלמים באים ממשות מעשר שני כדילפינן בעלמא שם שם ממעשר. ומינה מה שלמים אין גופן מעשר דהא אין מעשר שני אלא בתנאה ופירות אלא ממשות מעשר קאמר קרא דייבא שלמים אלא לחמי תודה נמי לא יביא מנוף המעשר דהיינו מן החיים כדראשונים של מעשר והי חיים הלקוחות ממשות מעשר אין גופן מעשר ומש"ה קא שרי תו לאחוי לחמי תודה מונייהו. ואימא טעמא דידי חודה מהיכא ילפינן לה משלמים ושלמים שם שם ממעשר מה שלמים הינם מין מעשר דהא שלמים כשר ומעשר פירות חף לחמי תודה שחביא מן המעשר לא יביא ממיין מעשר דהיינו ממי חיים בלקוחות לשם מעשר אלא מן המשות יקנה לחמי תודה לשם תודה דמעות לאו מני

מעשר הוא. וביד פי"ו דהלכות מעשה הקרבנות סי' ס"ו פ"ו י"ו: ד' לחקיש דבר הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח. תימא תימא זכחה טעונה ומנחות ולחמי תודה מולן ולמתי' דיליף בגמרא מחשבה יחיה חוס' ז"ל וראה לע"ל משום דבקרר דאח התורה דכתיב ביה השאת להקיס כמו שכתוב בסמוך כתיב שם מנחה וזכר השלמים וגם לעופות ומנחות יקריבו חסאת: מה הפסח שהוא בא חובה אינו בא אלא מן החולין כ"ל. ומתי' ר' אליעזר היא דיליף לה מהאי קרא וכדפי' רעו"ל מהקפאה דועבדת את העבודה הזאת וכו' אצל ר' עקיבא יליף לה מקרא דזאת התורה לעולה למנחה ולחשבת והקפא להשאת דכתיב בהאי קרא דריש ליה ר' עקיבא הכי מה השאת אינה בזה אלא מן החולין כדכתיב נבי פרו של אהרן ויקריב את פר השאת אשר לו משלו ולא משל זכור חף כל בין פסח בין חודה אינו בא אלא מן החולין ור' אליעזר היא הקפא איפשריך ליה לאשמועינן דמה השאת מקדשה בגלעו פי' אם בלע בשר שלמים בלשך השאת לריך לאכלו ליום ולילה כדין השאת ואם פסולה היא נפסל גם הוא ובפקא לן מקרא דכתיב כל אשר יגע בבשרה יקדש כחמה אם פסולה יפסל ואם כשרה יאכל כחומר שבה חף כל הקרבנות מקדשין בגלעו ור' עקיבא חרתי שמעת מינה. וקרא דזבחה פסח וגו' מיבשי ליה לר"ע לאשמועינן דמותר פסח קרב שלמים והכי דריש ליה מותר הפסח דהיינו כגון אם הפריש פסחו ואבד והפריש אחר תחתיו ואח"כ נמצא הראשון יהא שלמים דהיינו דבר הבא מן האין ומן הבקר ור' אליעזר יליף לה מקרא אחרתא כדאיתא בגמרא: לפיכך האומר הרי עלי תורה וכו' כ"ל. ופי' המפרש ז"ל משנה שאינה נריכה היא דהא חזין לא לעיל אי לא משום סופא דריכיה דקתיני נכסים מכל מקום ואפילו היכא דאמר הרי עלי זכר ולא אמר ונכסים א"ל דאמר זכר ונכסים ואפילו לא אמר עלי אלא אמר הרי זו לא יביא אלא מן החולין ע"כ: והנכסים מכל מקום. כך ז"ל: לא יביאו אלא מן החולין. דכל דבר דכולו למנחה אינו בא מן המעשר כדתיב בספרי וכו' חוס' ז"ל: כפי רעו"ל דכי שרא רחמנא לאחוי שלמים ממעשר ה"מ וכו' ע"כ. אמר המלקט פי' כדנמרינן שם שם הני מילי וכו' אצל נכסים חודרה ושלמים דכליל הם וכו':

פרק ה' כל קרבנות וכו'. ס"פ שני דהלכות איסורי מנחה ובפ"ח דהלכות תמידים ומוספים סי' ב': מן החדש ומן הישן. פי' בקונטרס במנחות קאמר וראה דביד נמי בזבחים כדאשכחן במעשר בהמה אלא דה"ל ליהימי חזן מבכור ומעשר דאין בלין מח"ל בלהק בתמורה פ' ואלו קדשים ובתוספתא תיבא כל קרבנות הנזכר והיחיד בזין מן הארץ ומח"ל אפי' מביין הנשים חזן מבכור ומעשר שאין בזין אלא מן הארץ ואין בזין אלא מן ישראל ובהאי שכל לא אתי חדש וישן אצל בחר הכי תנא כל המנחות בזין מן הארץ ומח"ל מן החדש ומן הישן חזן מן העומר ושתי הלחם שאינם בזין אלא מן החדש ומן הארץ. חוס' ז"ל: חזן מן העומר ושרתי הלחם. בירושלמי דשקלים פ"ד מוקמי' לה כר' ישמעאל אצל ר' יוסי בר' יהודה מכפר ליה לעומר מח"ל והכי איתיה נמי בגמרא ויליף לה מקרא דכתיב ממונבותיכם דכל מקום שאתם יושבים משמע ואפילו בח"ל כוונת איסור חדש קודם העומר מן התורה וקרא דובי תנאור אל הארץ אלא לאשמועינן ללא נחתיבו באיסור חדש קודם הקרבת העומר אלא לאחר שצאו לארץ אצל לאחר שצאו לארץ אחר אפילו בח"ל ובין דכונן איסור חדש אפילו בח"ל ס"ג אקריבו מקריבין עומר מח"ל ובפ"ק דכלים נמי פסח לן תנא דלא כר' יוסי בר' יהודה כמו שכתבתי שם סי' ו'. עוד גרסינן בגמ' מתי' דלא כי האי תנא דתיב עומר הבא מן הישן כשר שתי הלחם הבאות מן הישן כשרות אלא שחכר מנחות (גם שבהלמוד הוא תיב) עומר דכתיב הקריב את מנחת בכוריד תקריב משמע מכל מקום ואפילו מן הישנים שבעליה שתי הלחם דכתיב תנאור ואפילו מן העליה פי' וי' יהיה קדשים דמלת חביא הא כתיבין לעיל פ' התודה סי' ב' דלויטריך לאשמועינן דכל שחשה מניא ממקום אחר הרי הוא כזה ופרכינן והכתיב בין בעומר בין בשתי הלחם ראשית דמשמע מן החדש ולא מן הישן ומשני למנחה. ופי' רש"י ז"ל ותנא דידן דפסול יליף טעמא מראשית קניירכס והאי תקריב מפי' ליה תקריב ואפילו בשבת ואפילו בעומאם כדדרשין לעיל פ' ר' ישמעאל ע"כ ומשמע מפי' רש"י ז"ל שהוא היה שונה פ' ר' ישמעאל אחר פ' כל המנחות באת מלה כמו שהוא בהלמוד וכן מוכח ג"כ מחוץ דברי החוס' ז"ל שכתבתי לקמן פ' ר' ישמעאל סי' ד'. והקשו חוס' ז"ל ור"ה ודילמא מחמי' נמי לכהניא ואם הביא כשר כהנא דברייתא וי"ל א"כ ה"ל למיתי כהדיא ואם הביא כשר כמו בספא ח"ג משמע חדש דומיא דארץ מה הסם דיעבד נמי לא ע"כ. ובירושלמי שם רפ"ד מוקי לה כר' ישמעאל דאמר אין העומר בא מסיירא: שאינם באים אלא מן החדש. בעומר כתיב מנחה חדשה ובשתי הלחם כתיב בכורי קליד חטים. עכ"ל רעו"ל. אמר המלקט לא מלאתי דכתיבא מנחה חדשה בעומר רק בשתי הלחם כתיב מנחה חדשה כפ' אמור ובפ' פתח אצל כתיב בעומר ראשית קניירכס דמשמע מן החדש ולא מן הישן וכמו שכתבתי לעיל בסמוך והוא פי' רש"י ז"ל וכן פי' הרמב"ם ז"ל גם כפ"ו דהלכות תמידין ומוספין: שבבם וזוניחא. כך ז"ל. וה"ר יהוסף ז"ל הגיה וזיית: אלפא. פי' הרמב"ם ז"ל שהוא כמו מלפנו מנחות ארץ וכן הרנוס ולמדהם והלפון כלומר מלמדת ומורגלת לעשות סלת טוב או שמן טוב או יין טוב והמפרש שדפוסם פי' בשלשן שני אלפא חף היינו אחד כך סלת של שני מקומות הללו מיוחדין

לך סלתן מוכר ויטק מכל הסלות ע"כ: עפרים בבקעה. היא עיר גדנה
הימים וילמד אהי את עקרו. חוב' ז"ל. וכן נמי מוכר גמרא דנרס' עפרים בעין
דנרסין גמרא אהי ספק אהי ליה ויהי וממרה למשה חנן אהי מוכר לעפרים
פי' עפרים שהוא מקום הוצאה הרבה כדחנן בנתי' אהי מציא לנש חנן והוצאה
למכר דתמיא כך חנן מוציא מלאה כספים אהי זל לנש לעסק כספים.
ואין מוכרם בעולם כמותו. אמר לנו אמרי אינטי למחא ירקא ירקא שקול פי'
לעיר שיש בה ירקות הרבה הנה ירק שלך למכור לפי-מהתקנים הכל לקנות הן אמרו
ל דברי לענות והוא הכי להם כעניינם ע"כ. וכן בפי' רש"י ז"ל עפרים בעין
וערים היו אחת בהר וחת נבקעה ע"כ וכן הוא בכמה מקומות בערוך וכן תנא
טנן זה זילקוט פירש ויש חנן קמ"ה בשם מדרש אבכיר גם בפרשת אהרן סימן
קס"א. ומאן דנרס' תפריס בחי' ויהי עיר כדחנן יטק כספר יוסף ע"כ זה ע"כ
הוא בים: ב' אין מביאין וכו'. חוב' פי' ר' יעמאל דף כ"ג. וכתבו חוב' ז"ל
בכל המנחות שצ"ל דורעה קודם לפסח שבעים יום היינו משום עומר דהא
כילד בודק הנוצר מוכים ידו לחוכה או עומר דוקא ה"ל שלותו ב"ד והעד מדקמי
בביתא ומעמר ודע ועומר לא שייכא ליה דהא חנן בפי' ר' יעמאל דקמי
ובקליחות רובעין אותו כדי שלא יתמעך אבל אספר למנחות לא בעו מן הסמוך
לירושלים ולא מיסתמיס תנא בשם דוכחא לביעבי במנחות מן הקרוב לירושלים ע"כ:
ולא מבית דרסי. לפי שהלכות עושין לה כל ואין התבואה גדלה יפה כך פי'
האפר שדפוס: ובשניה זורעה. בגמרא מסיק דשנה ראשונה הוא יפה כולה
וזורעה חליה וכו' כך ז"ל בפי' ר"ע ז"ל: קודם לפסח שבעים יום. בגמרא
בבביתא מפרש קודם שהיא סמוכה לתמה שכשנמשך ללד ימות הקיץ התמה התגברת
הכולת ומש"ל לא היה זורעה בתחלת התקופה שאין התמה בגברתה אבל קודם לפסח
שבעים יום כבר מתחלת התמה לזרוח בקיץ ומרחה לפנותיו וכשזרחה עומך מיד
העמוד לדרוס קיימא לן אין מביאין עומר אלא מן השדות המזדמרות כשהן התמה
זורחת כל היום: הגובר מבנים ירו בשלת וכו'. בגמרא בבביתא משום ר' יוחנן
אזרו גיבר סך ידו שמן ומכים ידו בשלת וכן בודק יפה שאם יש בה אבק מידבק
בשמן. תניא אבל שאלו אמר עומר היה כל מנקעה בית מקלה כמין שלם שאין
היתה כשעור שרץ לקרר לזרע העומר ושדה מזדמרת היתה ובה תמה זורחת וממנה
תמה שוקעת נר חליה פי' מניח תמה ניר זורע חליה נר חליה זורע חליה: ואם
התלויעה פסולה. כ"ל. ניר ר"ש ששי להלכות אסורי מנחה ופי' י"א י"ב ובפ"ו
פי' ז' ד': ה' תקוע גרסינן. הכל בלא ה"א והטעם פסוע: אלפא לשמן.
שהשמן שלה ר"ל ומוכר כאלף או שיהא וכו' והוא בספר השרשים בשורש אלף
וכן מפרשים ואלף האלף (יוסף י"ח) ר"ל הנדולה ע"כ: שניה לה רגב בעבר
הירדן. ירושלמי פי' חומר בקדש דף ע"ט: אין מביאין אנפיקתן וכו'. פי' אנפיקתן
שמן זית שלא הביא שלם שמיסר את השער ומשך את השער וי"מ שמיסר את
השער. ובגמרא פריך והתניא אין מביאין אנפיקתן ואם הביא פסול מפני שהוא מוחל
בעלמא ולא שמן והכי חשיב ליה מתניתין' בדי שמיס פסול דמ"מ שמן קרי ליה
וכ"ל דכריך שפיר לגרסת ר"מ דנרס' במתי' ואם הביא מנשי רב יוסף לא
קיא הא ר' חייא הא ר' שמעון בן רבי דר' חייא זריק לה ור"ס חייא רבי מטביל
לה וסימך עשירים מקמלין ולדידיה היו שמן וכשר: סן הגרגרים ל' שר' במים.
י"מ מלוח זיתים שאין מביאין שמיס אלא נשירי גמס או שרץ שלקח או לנכנס
קודם שיעלו שמיס. ואספר דנרסין ש' שר' ה"ן קמוס וכדמתיב מפי' רש"י ז"ל.
וביד פי' ששי להלכות אסורי מנחה פי' י"ד: ד' שלשה זיתים וכו'. עד סוף סימן
ה' פי' להלכות אסורי מנחה פי' ה' פי' י"א. וכן ב"ח בפסח י"ג ד' אמר: לא
מגלגלו בראש הזית. בגמרא פלוג עליה בתרא: בגי' רע"ז נראה ש"ל ר' יהודה אמר
תן דהיינו שמיסו בראש הזית עד שיסא מובל כולו מאלו מלכן ביה מגולגלת:
ובותש גורן. בגמרא בבביתא קאמר ח"ק בכל הלתי באבי שמיס ור' יהודה פלוג
עליה וקאמי כותשו ללא היה שמיס שמיס אה שמרו ועוכרו ופריך בגמרא
כותש דקמי ח"ק דמתניתין מני ר' יהודה היא דקמי מני בבביתא כותשו במתכא
חך הסל דקמי ח"ק דמתני' אהין לרבנן בבביתא בתויה ומשני האי ח"ק דמתני'
סדר לה כותיה בחדא פלוג עליה בתרא: בגי' רע"ז נראה ש"ל ר' יהודה אמר
כביתא דופני הכל נותנו מתוכו והשמן זכ וכו' וכן הוא בפי' רש"י ז"ל בכתיבה יד: היות
השלישי עושנו בתוך הבית עד שילקה כ"ל. ופירש (הרמב"ם ז"ל) שטעם כ"ל לוקח
אותן שחתה היות לפי שאין השמש זורח עליהן הרבה ואינן מתבטאין יפה מש"ה שטעו
בבית הבד כלומר משימו בבית הבד בכלי נעמטן עד שילקח עד שירך
קליפתן וישתנה מראיתן ומעלן ומנבן לפי שכשהיו ביחד בכלי הדחק ילא מהם
מוחל ושטעו ונתפסו ע"כ. וכן בפי' רש"י ז"ל ב"ח בספר אבות פי' כ"ל בספק
עשניו מלאו חוב: ר' יהודה אומר שביבית הכל. כ"ל. וזה עפ"י ר"ע ז"ל.
דשלה פעמים בשנה מלקטים את הזיתים בן פי' רש"י ז"ל וכתבו החוב' במסכת פאה
מוכר דהזיתים חייבין בפאה ותנן התם נמי דדוקא דבר שהוא לניקב כחתת מתיב
בפאה וממטע חתה ועשרון פירש כפירוש הקוטרם אבל חוב' פירש דלנקטין
כונן כחתת אלא שזה מובטח יותר מזה ע"כ. וזה לשון הגליון ג"כ דלוקב לנקטין יחד
אך יש שלשה מיני זיתים לפי שהזיתים שבראש האילן מבוטחין יותר לפי שהתמה זורחת
גליטן ושלתה מהן הפינים אין מתבטאין כ"כ. ושלשים שנתה אין מתבטאין כ"כ.

זית השני בראש חנן לפי הקוטרם לקיטה שניה לפי שני השנים של מסה
ע"כ גליון: ה' הראשון שבראשון וכו'. פי' ל' דיומא דף מ': המנחות
שהן לאבילה. פי' לאבילה מנחה. רש"י ז"ל: תלמוד לומר דך כתיב למאור
ולא דך כתיב למנחות. מפרש בגמרא בבביתא יבול יהא כתיב זה פסול למנחות
ה"ל ועשרון סלת בלול בשמן כתיב אהי ח"ל למאור כתיב המיסקין שהתורה
הכה על מנזנס של ישראל לפי שהמנחות מרובות ולרבות שמן הרבה ואילו היה
לרך לחוד אחר דך כתיב למנחות כמו למנחה היו מפסידין שהיו לוקחין אותו
ביוקר אבל נרות ליכא שמן כולי האי אלא שלשה לענין וחיי ליום חלי לוג לכל נר ונר:
ך ובמאן היו מביאין. גרסינן. ויש לתמוס אהי ח"ל הכא בלבד ומאין היו מביאין
וכו': קרובים ונשלים כך מלאתיו מונה ומנוקד אבל בערוך בערך העלים
ובערך קרתיס העולים בחי"ת וכן ג"כ גרסת ה"ר יוסף ז"ל אלא שכחנ ס"א
וחלופים: בית רימא. ברי"ט בפי' רש"י ז"ל שמש בלשון יין ויסקן. אמר המלקט אליהם
וכן הוא בערוך ג"כ. וכתבו חוב' ז"ל לא כמו שפי' הקוטרם שחולין העניים
לשמש דהא בפי' המוכר פירות קמי ברייתא יין הליסקין ושל ימוקס כשר אלא
במחבר בערוך נפנן נחמתו בשמש ע"כ: אין מביאין ישן דברי רבי וביעבד
אם הביא כשר אפילו לרבי. וביד ר"פ ששי להלכות אסורי מנחה ופי' פי'
ובפ"ו סימן ו'. ומשמע מדבריו אשר הם דתתי בעין שיהיו מן הרגילות ונס שיהיו
מן הסדמים [העשירים] פעמים בשנה: ה' לא היו כונסין אהרו וכו'. ביד סס
פי' סי' ז': בהצבים גדולים. שהכלים הנדולים פוגמין טעם היין עכ"ל רש"י
אמר המלקט לפי שכשהיו נוסתפקים ממנו על יד על יד היו החלנים מתרסקים
ומתקלקל היין: אלא בחביות קטנות. גמרא תני חצות כדיות לודיות בנזימות
פי' חציות כדיות קטנות ככדים. לודיות בנזימות ככדים בנזימות ששופין בלוד. אין
מביאין חתים חתים חתים אלא אחת אחת שמה תתקלקל אחת תמיה הברחה ותתקלקל
גם היא: ואינו כמלא את החבית עד פיה. כך חתה ה"ר יוסף ז"ל: אינו
מביא לא מניה וכו'. פי' המוכר פירות דף ל"א תני ר' חייא מפייה ונשוליה לא
יבא ואם הביא כשר: מפני הקמחין. בערוך מפני הקמחין: ורק את הגיר.
המפרש שדפוס המכונה לרש"י ז"ל כתב זרק גיר שסתחיל לנאז אהו לנן שחתה היין
שקף על השמרים ע"כ. ובפירוש שפי' רש"י ז"ל הוא פי' הרמב"ם ז"ל ואין לו דמי
בגמרא. והערוך הביאו בערך גיר ברי"ט. ופירשו דמפרש ליה בגמרא: בפי' רש"י
לפי שהדבור קשה לין. אמר המלקט כשם שהדבור יפה לנכנסתו כך הדבור רע
לין. וביד ר"פ ששי להלכות אסורי מנחה: יין שעלו בו קרובות. כך מלאה יין
וכן הגיה ג"כ ה"ר יוסף ז"ל ובגירסת הערוך: שנאמר תמימים יהיו לכם
ובמנחתם וכו'. בפי' ז"ל ומנחתם אלא ונסימיה לחד ה"ר יוסף ז"ל:

פרק ט' ישתו מרות וכו'. עד סוף סימן ג' פ"א להלכות כלי המקדש פי' ט"ז
י"ח י"ח ובפי' דלהלכות משנה הקרבנות פי' י"ח. וכתב הרמב"ם ז"ל
בפי' החומש בפרשת תרומה גבי מקיותיו וז"ל ואולי מקיותיו לדעת האלוקים ז"ל שם
למדות כי היתה שם מדה מחוקת שני עשרונים קמה למדוד בה החלה האלוקים ולא היו
מודדין בעשרון של מנחות ולית ליה מתני' דקמי שתי מדות של יבש היו במקדש
עשרון וחיי עשרון אבל היו שם לדעתו שלם מדות עשרון וחיי עשרון ושני עשרונים
עכ"ל ז"ל: בפי' רש"י ז"ל ואותו עשרון מחוק היה וכו' היו מודדין לכל המנחות. אמר
המלקט הכי מוכח בגמרא דע"כ ל"ס ר"מ ורבנן אלא במנין עשרונות אבל דמדת
חביתין בעין שיהא מחוק ליכא מאן דלפני דמלאמר ר"מ בדידיס בבביתא בעשרון
חביתין מחוק חיי עשרון דהוה נמי לזרך חביתין מחוק היה ומדלר' מאיר שיהא
מחוקים העשרון והעני עשרון של חביתין לרבנן נמי שלא היה שם אלא עשרון א' נמי
מחוק היה שהרי אף חביתין מודדין בו א"כ לרבנן מה ח"ל עשרון עשרון לכות חיי
עשרון (כ"י ע"י בתו"ע): חצי עשרון מה היה משמש שבו היה מודד לחביתין
בהן גדול וכו' כ"ל. ומאי מודד חולק: בסוף פי' רש"י ז"ל ומבדיל כדחנן לעיל פי'
שני. אמר המלקט לא משמע בן מפי' הרמב"ם ז"ל וכמו שכתבתי לעיל בפי' ששי סי'
ד' ומ"מ כבר כתבתי שם שהרמב"ם ז"ל חור בו ביד עיין סס. ובפי' שני להלכות
משנה הקרבנות פי' ז' ובפי' ז"ל וכו' פי' ה': בהן וחצי ההין וכו'. מתני' ר"מ היא
ור' יהודה פלוג עליה וחשיב להו מלמסה למעלה רביעית חיי לוג לוג רביעית ההין
שלישית ההין חיי ההין הין ובגמרא מפרש מאי בינייהו: בפי' רש"י ז"ל וכו' היו
סומים מסומות או פנימות וכו': ישבתות. ומאי שבע מדות דמריק שבע מדיות
פי' לתוך כלי אחד דשנמות היו בהין. והקשו חוב' ז"ל דנחוספתא חייא ח"ר אלעזר
ב"ר דרזק ל' מדות של לה היו במקדש ובמתני' נמי לא קמי שנתות אלא לפר ואלו
וכבש ע"כ. וליהיה בתום פי' בכל מעטבין דף ט"ז ובפי' הספיה דף פ"ו: וכי כה
היה ההין משמש. רבנן סברי הוה הין קבוע משה לשמן המוסחה דמיב שמן זית
הין ור"ס ס"ל כיון דלדורות לא הוה לרך לפי שעה הוא דעבדיה ואינו ואידך כיון
דהוה הוה: אלא כדה חזרה של לוג וכו'. פי' אלא אה מי אביא להשלים פי'
מדות דגמרא גמריק: ליה אה לוג ומתהם שבו היה מודד שמן לחביתין כ"כ אמרו לו
חיי לוג היה שם ואספר. לשער בחיי לוג ג' חלי לוגין בבקר ושלשה בערב אמר להם
אף לדבריהם חיי לוג [לא יעשה] דרביעית היה שם ואספר לשער ברביעית דל' רביעיות הו
לוג אלא לביקר לא היה משער לחביתין ב"ל חלי לוג ולא לחיי לוג ברביעית אלא דה

הכל

הכלל היה במקדש כלי המשמש מדה זו אינו משמש מדה אחרת ור' אלעזר ז"ל לוקח
 לית ליה זה הכלל היה: ג' רביעיות מה היתה משמשת. הוסיף פ' שני דקוסה דף
 י"ו: רביעיות שמן לנייר. משום דמירות היה בזה שתי ידות במטה שבתורה
 חלות ורקיקים לא היה להם אלא רביעית שמן: רביעיות שמן לנייר וכו'. לטון
 רע"ז עד אלא מפני שבה היה מודד לחציתו כ"ג רביעיות שמן לכל הלה וחלה ע"כ.
 אמר המלקט פ' משום דהוה ג' לוגין סקין י"ב רביעיות והיינו דלמרינן במתני'
 דלעיל לוג ומחנה בנקר סקין ששה רביעיות ור' חייה הוא דסריין כן לרבי וקרי עליה
 מארץ מרחק א"ע עתה משום שר' חייה עלה מבבל לארץ ישראל. ופירשו תוס' ז"ל
 דמאן משמש דכל הלה וחלה היזה לנשח בפני עמיה ודלא כפי' רש"י ז"ל שפי'
 דלחר שנילושו יחד היה מחלקם לחלות. וקשה ק"ת לע"ז דלעיל אמר להם ר"ש
 לרבנן לרביבוס למה לי האי לוג דהא אפשר לשער ברביעיות דמשמש שלא היה משער
 ברביעיות ובכאן קאמר שבה היה מודד רביעיות שמן לכל הלה וחלה. וביד רש"י
 דהלכות מירות ובפ"ט דהלכות מעשה הקרבנות סימן כ"ג: חצוי לוג כים לשישה.
 דלא כר' יהודה דלמר במהמיתין דכפ' שני דקוסה דרביעיות לנד לקוסה. וביד פ"ג
 דהלכות קוסה פ' ט"ז חצוי לוג שמן לתורה. ה"ל"מ עכ"ל רע"ז. אמר המלקט פ'
 ה"ל"מ שיהא חצי וזה יוחר וגם שיהא חצי דהיינו רביעיות לחלות ורקיקין וחצי האחר
 לרביעה ור' אלעזר כן עוריה אמר לו כן לר' עקיבא שר' עקיבא היה רוצה להביא
 לו רחיו מרובי אחר רבין דבשמן בשמן דהוי למעט שאינה עמונה לוג שמן כשאר
 מנחות אלא חצי לוג: עוד בסוף פ' רע"ז אלא מפני שבו מחלק חצי לוג לכל ור
 של מורה ע"כ. אמר המלקט כן חירץ ר' שמעון בן רבי לרבי אביו וקרי עליה נר
 ישראל כך הוא. לקבו שיהיה הפיז פירוש דמשום מי שיהיה לא לרין דהא מיס קדושים
 כהני ואמרינן בספרי אין קדושים אלא שנתקדשו בניור אלא כנר קדשו לבו ולי
 משום לנדודו גו חצי לוג שמן לתורה כדי שיתקדש השמן ויתקדשו החלות אבן השמן
 לכך לר' לרין דלחמי תורה בשערת הזבח הוא דקדשי אלא משום נר. וקוסו בנר
 ישראל הכא וגם כפי' שני דערבין גבי מעשה ועשה רבי ע' סתרין ומפרש הרב רבינו
 חיים משום דאירי במידה דאורה כגון הכא בנרות וההם בלגנה. תוס' ז"ל שאפילו
 בנרות וכו'. פ' עשרון דף ק"ו: של' ע' עשרון. להכי נקט פ' עשרון דפ' עשרון
 נכללין בכלי אחד ופטי מהכי לא דלמפרש לקמן בפ"ג: ראב"י אומר אפילו בנרות;
 וכו' שנאמר למנורה ולוג שמן. כלומר כונה שהיא המנחה גדולה אין לה אלא לוג
 שמן ור' חמיה סבר שהיה בברייתא דבגמרא וחקמים דפליגי עליהו לפי לה מהאי
 קרא דכתיב עשרין כלול וכל לוג יומד על כל עשרון שטעון לוג ושניהם האין ברייתא
 בפירוש ד' דפרשת מנורה: שלשה לכבש. דהיינו רביעיות ההין שהיו י"ב לוגין
 עכ"ל רע"ז. אמר המלקט דכתיב שמן זית הין וכתיב שמן משהת קדש יהיה זה לי
 זה בניגושתי תהי סר הויין. ואי קשיא לך אימא תרי סר רביעיות הא לא קשיא
 דליכא מדאורייתא מדה כפוחה מלוג להכי אמרינן י"ב לוג. מן המפרש שבדפוס:
 שלשה ופחצה למנורה. אינו מכלל ז' מדות אלא אבן דחשיב לוגין דפר ואל
 ובכא חשיב גמי דמנורה. הרמ"ה ז"ל: בפ' רע"ז ואם כהנה נפסלה וכו' פ'
 המפרש כגון שבהה חצי הלילה או קודם היום. וביד סם בסלכות מעשה הקרבנות
 פ' שני ס' ח' ובפ"ט סימן כ' ובפ"ג ס' ז': ד' מערבין בסבי פרים וכו'.
 כהוב נסבך לקח טוב כפי' שלח דף קט"ו דמטיק ליה בספרי מלח כמפרש שהיא
 מיותרת מאן שמעבדין יין ושמן של פרים ושל אילים ע"כ ובגמרא סריך ורמינתי
 והקטירו שלא יערב חלבים בחלבים פ' מלח כתיב והקטיר משמע לבדו: ולא יערב
 חלבי קרבן זה בחלבי קרבן אחר וה"ל נסכים דהא אינהו נמי הקטרה אינהו ומטיק
 אפי' דהיכא דהוקטר סלחן ושמן של פרים ואילים כמלתא מערבין יין לכתחלה היכא
 דלא הוקטר הם יערבב סלחן ושמן מערבין נמי יינם ליתא למיחש דלינחא אינהו
 לאערבובי סלחן ושמן דמי הקטרה ינהו ואיכא משום והקטירו בלא יערבב חלבים
 בחלבים שברי כנר מערבין ועומדין ואם לאו שלא הוקטרו סלחן ושמן אין מערבין
 יינם דהייסיין דילמא אפי' לעירובי סלחן. ובמין לכתחלה דאסור שלא יערבב חלבים
 ובה דקתני ברייתא אחריתי אבל יין מערבין היינו אם הוקטר סלחן ושמן והא
 דקתני מליעה דמתני' אלא אין מערבין היינו אפילו נהערבו סלחן ושמן. מן המפרש
 שבדפוס מחוקק עם פ' רע"ז ז"ל שבכתיבת יד: בסבי כבשים בבשים.
 אית דלא גרסי ליה: בפ' רע"ז בסוף לטון המהמיל וכל היום חרץ להיות או אילים
 או פרים או פר ואיל: ואם בללן. שכבר הלכה מנחת שמנס וכו' לטון ר"ע ז"ל עד
 בהקטין רבה אמר המלקט במשע סימן ז': אם עד שלא בלל פכורות. כך היה
 נראה ז"ל: בתו"ש פ"ד אבל אין מערבין וכו' מסכים למה שכתבתי במשע ז'
 פ"ג עכ"ל. הגה"ה שיקן כמה שכתבתי אני על זה סם: ואם בללן וכו'. וביד פ'
 שני דהלכות מעשה הקרבנות סימן ה' ובפרק עשירי דהלכות תמידין ומוספין סימן
 פ"ו עד סוף אותו פרק: ד' כל המטרות וכו'. פ"א דהלכות כלי המקדש ובפרק
 שני דהלכות מעשה הקרבנות סימן ט': שהיה גורשה בתובה וכו'. לטון רע"ז
 עד ומתני' ר"מ הא. אמר המלקט והא דקתני כל המדות היו נגדשות אע"ז דר"מ
 לית ליה רק דמדי מרות הוה הדא גדושה והדא מחוקק האי מדות מתרין ליה רב הקדא
 כל מדידות פ' כל מדידות שהיו מודדין בה כגון דכש דפר ואיל היו גדושות אבל כרבנן לא
 מילא אחיה דאינהו אמרי דהא הוה לנד וסא נופיה מחוקק הוה כדאמרינן לעיל בריש
 פירקין מד"מ בשמע לרבנן ופי' המפרש שבדפוס דל כהו גדול אלא כד"ע מחוקק

הוא משום שיש לו לחלק בשני חלקי עשרון ואם היה גדוש כשהיה מסולסל ולחלוטו היה
 מתפורר ע"כ קרקע ע"כ: ר' יוסי אומר לא משום זה. כשהוא חריב ויהי נסחף
 רש"י לא מן השם הוא זה כלומר לא זהו טעמו של דבר: אלא שהלח נעבר וכו'.
 כ"א וביגמרא עקב צוק"ף ושתי הגרסאות ביאשו בערוך ובגמרא פריך וכן עיקר
 מהו כוס נבדל למאי לרין קמחין קדושים ומפני רב דימי נר פשגא אפי' נעבר
 זאת אומרת כלי שרת מקדשין שלא מדעת רבינא אמר לעולם אימא לך כלי שרת
 אין מקדשין אלא מדעת אלא גזרה דמאן דהוי דכך בירוצין לא קרשי אע"ז דלח
 מגויה דמיה אמרי הכי נמי מוציאין מכלי שרת לחול אבל יבש ללא חיי מנופיה דמנא
 לא אחי למימר ביה מוציאין מכלי שרת לחול: ד' כל קרבנות הצבור והיודיד מעונין
 בסבים וכו'. פ' שני דהלכות מעשה הקרבנות ס' ז': אלא שחמארו של
 בצורע ואשמו שיעונין נסבים. וכ"כ עולתו שגאה בנדר ועבדו ומפיק ליה צביריתא
 בגמרא מדכתיב ב' נסכים ויין לנכר רביעית ההין חמשה על העולה או לזבח דלא
 הוה לרין קרא למיכבד אלא ויין לנכר רביעית ההין וכו' לא דכבר כהן בראש דמנחה
 עולה או זבח אלא עולה זו עולת מזרע זבח זו סמלתה או לזבח זו אשמו ללמד
 ששלתן שיעונין נסכים. ואימא בחוס' פ' חתרה דלדה דף ע': ד' כל קרבנות
 הצבור אין בהם סמיכה. ביד סם פ"ג סימן ו': רש"י וכו'. וה"ק דמתני'
 היינו ר' יהודה. וקשיא לי מאי חף דקאמר ר"ש חף שיערי ע"ז דהא משמע בגמרא
 דר"ש מפיק שער המשתלה ומוקי בחתריה שיערי ע"ז דהיינו סמיכות גמריי בצבור וכו'
 לא וכו' תיבא צביריתא בגמרא חוץ מפר בהא על כל המלות ושערי ע"ז דברי ר"ש
 ר' יהודה אומר שיערי ע"ז אין בהם סמיכה וזאת מי אביה תהיהם דהא שתי סמיכות
 גמריי בצבור את שער המשתלה א"ל ר"ש והלא אין סמיכה אלא צבועים וזה אהרן
 ובניו סומכין בו ולא צבועים ולא הויה סמיכה א"ל חף זה אהרן ובניו מהתפרין בו
 וסמיכה צבועים היא ואודו למעמיהו דבפ"ט דשבתות פליגי נמי דר' יהודה ס"ל דבין
 ישראל ובין לויים כהנים כולם מהתפרין בשערי המשתלה ורש"י כסם שיערי של
 שער המשתלה מכפר על ישראל בשאר מצוות קר וידוי של פר מכפר על הכהנים
 בשאר מצוות והויה סמיכה שלא צבועים ומ"מ יש לתרץ דהא על כרחך מודה דאיכא
 סמיכה וכדכתיב קרא כהדיא וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר התי אלא
 דהויה שלא צבועים ושתי סמיכות דגמריי בצבור ותו לא ס"ל דהיינו דוקא צבועים
 אה"כ מלחתי בסוף הסוגיא שכן פירש המפרש שבדפוס ז"ל: הוין מבבור ומעשר
 ופסח. מהמכין להו צביריתא בגמרא אהרן קרבנו יצירי דכתיבי גבי שלמים חד
 למעוטי כסר וחד למעוטי מעשר וחד למעוטי ספח: הירושל סוכך וכו'. צביריתא
 ר' יהודה אומר יורש אינו סומך וזינו מנור ובגמרא פ"ט עטמיה. ובת"כ ס"פ
 בתרא דפ' בתקוה ואימא נמי ברפ"ג דתענוהו וכחתיבו פ"ט בלך פ"ט: ד' הכל
 סוככין. בריש ערכין מפרש לתווי יורש ודלא כר' יהודה דלמר יורש אינו סומך
 כדכתיבין לעיל בסמוך. ובתו תוס' ז"ל ותימה הא חיי ליה רישא וכמו כן קשה מהכל
 ממירין דאמרינן בהם בריש תענוהו דהכל לתווי יורש ודלא כר' יהודה ומתהשתין
 דלעיל שמעינן לה דאוקמנא דלא כר' יהודה וי"ל דאורויה דתנא הכי כיון דלא
 מייחא ליה כבא רגלי לנחת היבא אחת אבן אורויה אע"ז דימי ליה כהדיא בשאר
 דוכתי כדאשכחן בכחות כפ' מערה דתין לעולם היא ברשות אהרן וכו' ומפרש
 בגמרא מאי לעולם לאסוקי ממשנה ראשונה אע"ז דמשנה ראשונה ואחרונה תין ז"ל
 אע"פ וכן בריש יצמות תין פטורות משום דלי הני אסורות ה"ל אסורות לייבש אבל
 מיתלץ חללה אע"ז דהא מילתא שמעינן מוכחה מתני' דאפילו הלילה לא עשו כדקתני
 כל היכולה למאן ולא מייחא רתה חוללת ולא מתייבמת חללה דאיך אפילו חלילה לא
 בעו שוד תין חללו ב"ה מכארינן ואי בישא חלילה אפילו מדרבנן היו פוסלין כדאשכחן
 בריש חולות גבי מת כן איצטמ בחון גלבים יסו ובגדה ומתקדשה דהא אשת כהן
 היא פ' זה שנתקדשה לו אינה חוללת אלא תפסל לו ובגדה ברכות נמי אמרינן מילתא
 אבן ארתיים קמ"ל העריב במשו אוכל בתרומה אע"פ שהיא משנה במסכת נעשים
 עכ"ל ז"ל: והעברד והש"ת והאזלה. דתלחא ידו כתיבי בסוגיה בשלמים חד
 למעוטי יד ענדו וחד למעוטי יד שלוחו וחד למעוטי יד אשתו וריבי [כ' ע"ז בתו"ש]:
 בפ' רע"ז והאשה בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל. אמר המלקט ואע"כ
 איתעריך ולא יד אשתו למעוטי דה"ל כיד בעלה דמילא. ובפ' אין דורשין דף י"ז
 צביריתא ר' יוסי ור"ש אומרים שנים סמיכות רשות א"ל יוסי אמר לי אלא אלעזר
 פסח אחת היו לנו עגל של זבחי שלמים והואלנוהו לעזרת נשים וסמכו עליו הנשים וכי
 יש סמיכה בנשים אלא מפני נחת רוח של נשים ע"כ: ובסמיכה שיערי מצוה. וכן
 חנופה ולא לא עשאה שלא נחשבו צבועים מעלה עליו הכתוב כהינו לא כיפר וכיפר
 כפרה כל דהו דהא כפרה בדם תלויה: ותבך לסימכה שחישה. ביד פ"ג דהלכות
 מעשה הקרבנות סימן ה' ח' י"ב: ד' חוקר לסמיכה שחישה. ביד סם פ"ג ס' פ'
 י' ובפ"ט סימן ט"ו. ושיין בח"כ פרשת ויקרא ראש פרשה ז' ובפרשת זו ראש
 פרשה י"א: לכל החיבורים. נרסין וכן הנינו ג"כ ה"ר יהוסף ז"ל וגם מחקק מלכות
 רוח חיים השניות וכתב כן מלחתי: בפ' רע"ז וכן שמעתי ידו חתת וכו'. אמר
 המלקט כן חירץ רש"י ז"ל שבכתיבת יד ושיין בח"כ לעיל פ"ה סימן ו' בדם החוספת
 מה שא"כ בסמיכה. שהינה נוהגת בשמטין אבל משום כגידו של כהן גדול הויה
 סומך על הארזים כשהיה מ'פירם כדתיב בפ' תלמודו ולאן סמיכה
 נמורה היא:

רד

פרק י' ר' ישמעאל . גמרא מסדר האי טירקא בטר פרק כל המנחה באות
מנה אמנם בכל המנחות של חביבת יד מסודר אחר פרק שתי מדות וחוס'
ז"ל נראה שגורסים כפי מה שהיה מסודר בגמרא שכן נהגו לאן נסרק זה דף ס"ו
ע"כ. לקמן נסרק אלו מנחות שכן הוא הסדר תחלה וכן השמן כולו וכו' ע"כ:
ורבנים אומרים אחר שבת וכו'. מתני' כולה ללא כרבי לויכו כבר
קצרת העומר לא דמיא שבת וכחצו תוס' ז"ל שבת דמודה ר' ישמעאל מוכיח ברישא
ובספ"ק דסוכה דפליגי ר' אליעזר ורבנן במהלל ואמר רבא נדולה דכ"ע ל"פ דסחמא
לסוכת כי פליגי בפקעה ומוקפה אבוי הו הכי אחת גדולה אחת קטנה אחת כבד
ואחת גדולה מיבשי ליה אין גירסא זו נכונה ולפסא נרטיין כדמוכח הכא דהכא
דמודו רבנן מיבשי ליה למיתבי ברישא וכן הוה דתין ב"ב בתרא דר"ה אחד יבנה
ואחד כל מוקם שיש בו צ"ד ע"כ. ומן הוסי' דבר"פ דס העלית מנמט דנרטיין הכא
בנישא במתני' ואמרי' אמרי' אחד חול ואחד שבת משלם וכו' חול ברישא ובספ"ק
גבי פלאחא דר' הניגא סגן הכהנים יראא דנרטיין אחד שבת אחד חול שהקשו סס
גמס הר"ם ז"ל לאחי דלמרחן שהפסוק רניל להויר תחלה שהוא מה שזמרה צו ח"ק
א"כ ה"ל למיתבי ברישא וזמנים אמרי' אחד שבת ואחד חול ובספ"ק דקלי
אמלתייה דר' הניגא ה"ל למינקט חול ברישא דמודה בה ר' חנינא ולא תרנו כלום
וע"כ כי סס נפל טעוה והנכון לע"ד שהוא מה שכתבתי לע"ס שלא מלאחיו מונה
בתלמוד כרב בלאל אשכחיו ז"ל: ר' חנינא סגן הברנים אומר וכו'. גמרא אחר
רבה ר' ישמעאל ור' הניגא סגן הכהנים אמרו דבר אחד. כי לא אמר ר' חנינא
סגן הכהנים כיון דלפסא לא פרוינין הכא נמי כיון דלפסא לא פרוינין. ודחיק ממאי
דלמא ע"כ ל"ק ר' ישמעאל הכא אלא לוינא פרויני מילי' דנין שלם לחמש מאי פרויני
מילי' איכא אבל לענין קצירה דבשי פרויני מילי' דתתקן לקמן היה נקטר בעסק
גדול מפני הניחוסי' אימא כרבנן ס"ל. א"כ ע"כ ל"ק ר"ה סגן הכהנים אלא משום
דלי' כהה או בשלמא טרף נבזה מיתעבד כהלכתו אבל הכא דלא אהזכר צ"ד נבזה
כהלכתו או לא עבד בשבת ככחול קצירה וכל נרבו אימא כרבנן ס"ל. וכחצו תוס'
היונינוס ואם הרנמ"ה ז"ל לא דוקא כרבנן דקא רבנן אמרי' אחד שבת ואחד חול משלם היה
בה אלא כלומר קפיטא דכבד אינא מתוקים ביה כהול געתי וכו' א"כ דשברין מונחה
אינו בה אלא מחמת סאין אפ"ו בשבת יבוא מחמש. ועיין עוד במ"ש בס"ק דר"ה ס"ה:
בשלשה ובשלש קופות ובשלש בגלות. גרסיין דקופה ומנל לשון נקבה
כדמשמע ממתני' דבסמוך סימן ג' אלא שיש לדמות דלמא מנל נמי הו לשון זכר
כדמשמע משלון ועוד וגם נמתני' הכא במילתייה דר"ה סגן הכהנים קתיי במנל אחד ולא
קתיי אחת והוא נמתני' סימן ג' דלמא טעוה היה מלח מנל זו ור"ד לנרוס מנל זה
או שמה אכז קופה נקב ג"כ הנה מנל לשון נקבה או למא איכא דלמא
במילתייה דר"ה סגן הכהנים גרסיין ובמנל אחת בתי"ו ולא נלמדך לומר כעשר ר"ה כן
עורא ז"ל שכתב דל דבר שאין בו רוח חיים צרכו ונקבה וכו' אחת נמי בפי'
רש"י ז"ל ריש פ' ויקהל בני קרא דכתיב את עמדי ואת אדניה וכדמשמע מ"האי
מתני' דלפי' בקופות נקב לבין זכר דקתיי ילשיה קופות אם אין טעוה נס סס.
ומ"מ צ"ד עיין לע"ד אמאי בריש מילתייה דרבי חנינא סגן הכהנים נקב
ברישא מנל וכתר הכי קופה ובסדר דנקיטניה נמי הנה למתני' בסמוך ס"ה ג' ונראה
שהוא שרוב נקב דקופה בריש דרטיין במנל ובזה כפי מיתחן השומר של השטרות
נקיפה אילו נשא מילתייה דר"ה סגן הכהנים וכן במילתייה דהמניס נקבו קופות
ברישא: והבבאים אומרים אחד שבת וכו'. דלא כרבי וכדכתובנא
וכמו נכתובנא בס"ד בסוף פירקין. וביד כוליה פירקין בפי' דהלכות תמידין ומוסיין:
ב לבא מן הרקוב. לירושלם. ואם הדין כן כבאר מנחות עיין בתוס' שכתבתי
לעיל בפ' כל הקרבנות והגור סימן ז': מעשה שבה בגנות צריפין. רחוק
מירושלים הרבה רש"י ז"ל וזאתה ס"פ ענלה ערופה וס' מרובה. ומפרש בגמרא
דכש"ד מלכי בית השמונאי זה על זה וזה הורקטום מבחון ופרסינובלום מפניס כל
יום ויום היו משלשין להם דינריס בקופה ומעלין להם תמידים היה שם זקן אחד
שהיה מכיר בחממה וינית פי' רש"י ז"ל רמיוות לעו להם בחממה וינית אמר להם
כל זמן ששקוקים בעבודה אין נמסרין צידם למחר שלשלו להם דינריס בקופה והעלו
להם הייר כיון שהיה לחאי רומה בעץ נפרניו ברומה ונדעושה ארץ ישראל ד' מאות
פרסה על ד' מאות פרסה באותה עשה אמרו אברו שגדל חויריס ארורו שילמד את
בנו חכמה וינית ואתה שבה כנינו משהש עורא עומר מננות זריפין וכו' הנהם
מבקש עין סוכר שאותה החיילות ההריבו כל סביבות ירושלים כי מטא עומר לא
הוו ידעי רבנן היכא איכא עומר אכרוו אחא הווא הרש אופיני חדל ידא האגרא
וחדל ידא אגרישא אמר להם מרדכי מי איכא דיתא דשמיא ננות זריפוס או זריפוס
ננות וזריפוס היינו נין עריכה שהווא כד ולמטלה כמין צ"ד נדקו ולאכחו וכו' בעו
לאחויי שתי פלחא ללא הוו ידעי מתיכא אכרוו אחא הווא הרש אופיני חדל ידא
אחינא וחדל יד אסר' ליה ע"פ חר שכתבנו בו בריש הדלת אמר לנו מרדכי וכו'
נדקו ולאכחו. ורש"י ז"ל דהיינו מרדכי שהיה זימני אחשארס והקשו תוס' ז"ל
וזימא הוא לומר שהצריך ימים כל כך ונראה ע"כ מרדכי הראשון היו נקראים
הממונים על שמו לפי שאינם קיימים אלא בקאים בעלי טבל ומדע עכ"ל ז"ל:
ג כיון שהושבה וכו'. ירושלמי ס"פ שני דמנא: בא השמש כלומר הניע זמן
לקצור: בא השמש בא השמש. וכחז הרב יוסף ז"ל בס"א גרסיין ג"ס כל השמש

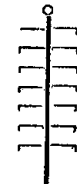
אומרים סן וכן מנל זו וכו' וכן קופה זו וכו' וכן שבת זו וכו' ע"כ עוד כתב שלמה פתמים
על כל דבר ודבר פי' שלמה פתמים יעשה כסדר הוה שהיה אומר לקצור וכן השיבו לו
קצור וכן על כל דבר שהיה נא לעשות היה שואל תחלה והם אומרים לו סן כן כן ל"ל
לפרש לשון משנה זו ע"כ: בפ"ו רש"י אחר להם הקצור לבני נעירות השומרים עליו
אם עדיין בא השמש צריך למחוק מלח כדיון או להניח אם עדיין לא בא השמש:
בשבת אומר ל: וכו'. דלא כרבי: ד קצורו ונתתו בקופות וכו'. ירושלמי
ס"ק דר"ה ודס"פ שני דמנא: בקנים ובקלידות. תוס' פ' התודה דף פ"ה בפ"ו
רש"י שאין נקרא קלי אלא ע"י דבר אחר דהיינו ע"י כלי ע"כ. אמר חמלקס והכלי
קראו הכתוב א) אביב וקלוי לשון קלל של נחשת מדלח כתיב קלי. ובגרייחא דגמרא אביב
ק"ו גרש אינו יודע אם אביב קלוי אם גרש קלוי פ' אם עד שלא יסחן נעשה קלוי
דחא קלוי דקרא אביב קלוי או גרש קלוי ללאחר שחייס נעשה קלוי וקלוי דקרא אגרש
קלוי כשהוא אומר באה הסיק העינין דלא קלוי אגרש: כדוי שיהא האור שולש
בבבול. גרסיין דלור לבין זכר והכי נמי גרסיין בירושלמי דתרומוס פ' התודה דף
מ"ה ע"ד כהן האור שולש וכהן אין האור שולש וכן כגמס מקומות איתא כל שהאור
מולך התהיו סס הוא סס בירושלמי דף מ"ט ע"כ ובדף ז"ל ע"ד וגם סס דף
נ"ח ע"כ. עוד בירושלמי ריש פרק הכותב דף ל"א אור שולש מקחס כל מלח שולח
תרומה שולח שבת שולח: יצק ובלל. כתבו [הוס'] ז"ל יצק. נתן תחלה שכן
ולגורו קודם הסת' יצק לאחר נתינת הסת' וכלל שכן דרך כל המנחות כתיב שכן
תחלה בכלי והא"כ עותן סלת וחחר ויוצק עליה שכן ובלל ועוד ים. תינת שכן שלישית
שלא הזכיר בקונטרס דתקן לקמן פ' ואלו מנחות כל המנחות הנעשות בכלי טעויות
שלם מהות שכן יצק ובלילה ומתן שכן בכלי קודם לעשייתם ונראה דכולהו תמי לבו
הכא דנתן שני הוא נתינת שכן תחלה בכלי ויוצק ובלל היא יצק ובלילה דלקמן ובין
הכא ובין הסס ה"ל למיתבי בלילה ברישא דיוק היא יצק אחרונה דמרטיין כל
המנחות לתיקא בר מנחת מאפה לקמן בס' אלו מנחות שכן הוא הסדר תחלה ונתן
השמן בכלי ונתן הסלת ולם נפוצין ועתיין שכן עליו וטלל וחחר ונתן שכן לקיים
מנחת יצק וקומץ ע"כ. והגה"ה לר"ד עיין שלם זכר זה מואר בשום מקום שהמנייה
תהיה אחר הליטה וגם ציד פי"ג דהלכות מעשה הקרבנות לא זכרה ליש רק בלילה
משמע אחר דברייה ז"ל שהיו גורטיין האי טירקא בטר פרק כל המנחות כה"ה:
כמו שהוה בדפים בתלמוד וכן משמע ג"כ מדברייה ז"ל דף ס"ח דבטר התחיל
קוצרין שכתבו סס פשיס לקמן בס' כל קרבנות וכן דף ע' דכור המתחיל תנא כתבו
סס ג"כ לקמן בס' אלו מנחות וכן משמע ג"כ מתוך דברי רש"י ז"ל כמו שכתבתי
לעיל ר"פ כל קרבנות. וביד ספ"ג דהלכות מעשר: **ה** משקרב העומר וכו'. פ"ק
דפסחים דף י': ומצורין בשוק ירושלים וכו'. כ"ל. ובספ"ק מיד שיואלין
מואלין: **ב** משקרב העומר וכו'. פ' בכל מערבין דף ל"ב. וביד פ' עשירי דהלכות
מאכלות אפורות ס"ה ז'. ובסור י"ד סימן רל"ג. ועיין בת"כ פ"ה י"ד דפרשת
אומר: שלא ברצון חבטים. מפני שהיה נקור קודם לעומר: בפ"ו רש"י בסקור
קודם שיקריעו השומר. כתב ההב"ס ה"ה ז"ל או לפסח ע"י קצירה דאסור לקצור מלפני
העומר אלא ע"י קיפוף עיין בריש פסחים ע"כ: ר' יהודה אומר ברצון חבטים
היו עושין. בפ"ק דפסחים בסיומן ג' הארדתי יומרו ע"ס: משקרב העומר והתר
החדש ב"ד. א"מא צ"עומר תליא מילתא הונו יומרו מן הכשרת לסמחין עד שיקרב
העומר אבל בלאו לא עברי וכן נמי הא דכתיב עד יום הוצאתם וכו' למנוה וכן נמי
הא דתקן בסמוך השומר היה מתיר במדינה למנוה: אמר ר' יהודה והלאה פ' לולב
הנוול דף מ"א. ומפרש בגמרא דר' יהודה הוא דקשעי דסבר דריב"ז מדרבנן קאמר
ולא היא דריב"ז מדארייתא קאמר ומאי התקין דרש' התקין דרש' רש"י: ובפגני
פ"ה וכו'. סס בפ' בל מערבין ובס' ל"ג הגוול דף מ"א ובס' בתרא דר"ה ס"ה ז':
ב העומר היה בתור וכו'. פ"ה דהלכות אסורי מנחה סין פ' י': אין סוף ל' י'
בבירות וכו'. פ"ק דמכילתין דף ה'. ואמר ריש לקיש החס לא שני דקודם לעומר
שכול אלא ב"ד ובט"ו אכל ב"ו אם הביא כשר דקסבר האור המזרח מתיר אפילו
בזמן שביט המקדש קיים ומ"מ ס"ל דלמנוה מן המזבחר אין שרייה של מנחת העומר
נאכלין עד הבאת העומר כדכתוב עד הביאכם ועומר וכמו שכתבתי לעיל בסמוך.
עוד גרסיין בגמרא אמר רב נתנן בר יצחק לדברי ר' יהודה כן נחמיה דחלי טעמיס
דקודם לעומר שכול כהואיל ולא הותר מללן אלא הדיוס נכנס בכורים בקריבין
קודם לעומר כשרים דהיי מוהרין להדיוס קודם לעומר דעומר אינו אומר אלא ג"ן
דגן ולא יין והא דקתיי מתני' אם הביא ססל לאו אכזריש דפירות האילין קלוי שאם
אירע שכתבו ענינים קודם לעומר והביא מתן יין נלסיס קודם לעומר כשרין. ואותה
גמרא דמשום דאמר ר' יהודה בר נחמיה טעם הנון זס לפני ר' סופון והכו פ"ו
לא האריך ימים אחר שאמר מפקח ועד עזרת: בתוי"ט ד"ה ואם הביא ססל
וכי' ולי נראה דתתיי קאמר וכו'. והגה"ה גס מליס הרנמ"ה משמע
דחתוי קאמר: ר' הרי אלו חייבין בתורה וכו'. ביד כ"פ עשירי דהלכות מאכלות
אסורות וסימן ד' ובפ"ד ס"ה ה': ואצורין בחדש בלפני העומר ומלקצור
כל פני הפסח. עיין במ"ס נרפ"ק דתלה כי סס מתניא מתני' וסס הארמתי וכתוב
בפי' הרנמ"ה ז"ל ובתוס' ז"ל לקצור מלפני הפסח היינו לפני קצירת העומר אבל כיון
דפסח יום טוב הוא ולא קריי מש"ה קתיי לפני הפסח ע"כ. ובסור י"ד סימן רל"ג:
ה קוצרין בית השלחן ושבעמקים. פ"ק דפסחים דף י"א ובפירקין דף ס"ח.
(ה) ע"י הרנמ"ה.

קרישם הלך א' ק"ד

ע"כ). וזה משיי' למה שכתבתי דנעוודו זקק טעמו. וז"ל הרמב"ם ז"ל לחם הפנים עושין אותו כמין חיבה פרושה פי' שפסול הקיר העליון שלה ושתי קירות של ארבעה מלאך ומלאך ולא נשאר בה כי אם תחזיקה ושתי קירות של רחבה כך לחם הפנים מקטלן אחרו מלמעלה בראשו מלאך ומלאך ע"כ. וכן מוכח נמי ממה שפירש רש"י ז"ל בגמרא א"ה דגריסקין בנמ' עלה דמתני' א"ר יוחנן דלברי האומר עשהו ומחלה כ"פ [הגה"ה נ"ט"ז כי בזה יתורין נמלא ארבע מלאך כל רחבו של שנתן דקתני מתני' דכרחה ש"בא מותר ודלדייק בנמ' דכ"ק דחולין כמו שכתבתי שם סימן ד' ה' ור"איתו שמאן ה"ק יוסוף ז"ל מלת כל]. נמלא שנתן מקדש ע"ז ספחים למעלה. לדברי האומר ספחים כופל נמלא שנתן מקדש י"ב ספחים למעלה ופרכין והאיכא קנים ומשני שקעי משקע לכו ע"כ ופי' רש"י ז"ל ע"ז ספחים ספחים ומחלה לכל לחם והן ע"ש הלוח וז' על נב וז' נמלא שנתן מקדש וכו' וז"ל דאי יאיב בצבור השנתן מירי בצורן ס"ו ספחים מקדש ליה ליספל בלינה. והא איכא קנים שבין כל לחם ולחם ואיכא עפי ומשני משקע על פי' פנימות עושה בלחם הפנים עבוד בזה והקנים היו משוקעים בזה ואינם מנביחין הלחם עכ"ל. עוד בפי' רש"י ז"ל ר"מ לטעמיה וכו' אמר המלקט פלוגתא דר"מ ור' יהודה בפי' דמסכת כלים: והלא כבר נאמר ועליו משה בנשה. בבביתא פרק אלו נאמרין דף ג"ו וגם הכא בצירוקין תיבא ונחת על המערכת לזיוה וזה רבי אומר על בסמוך אהא אומר על בסמוך או אינו אלא על ממש כשהוא אומר וסכות על ההרין דכל כרדק לאו על ממש דהאי מחילה הואי פרכת ולא היה סך רבי אומר על בסמוך. ואיחא נמי בפי' כל רבי המוסר דף ס"ב וכמו שכתבתי שם סימן ו'. ובפרק כל שעה דף ל"ו ע"כ וגם בפרק אלו נאמרין דף כ"ב כ"ג כרסין וכו' ומה פה ענה אחר רב הו"א ספח שכן מלאי בלחם הפנים טעם ופי' רש"י ז"ל שכן מניע בלחם הפנים שהוא אסור לבא חמץ כדאמרין במנחות כל המנחה אשר הקריבו וגו' לרבות להם הפנים לחמוץ לזוהרה שלא יחמיצו ואס"ה עובי דפנותיו טעם דהיינו לחם שהיה לו פנים ואין י"ב ונפ"ה דהלכות תמידין ומוספין סימן ב' ע"כ. וזכיר פ"ג דהלכות בית הכמורה סימן י"ב ונפ"ה דהלכות תמידין ומוספין סימן ב' ע"כ. וזכיר פ"ג דהלכות בית הכמורה מפרש בגמרא דלמ"ד בגמרא דלחם הפנים. כמון חיבה פרושה הסמיכים היו ע"ז קרקע אלא השנתן ארוכות וגבוהות עד לחם העליון וסומקין הלחם שלא ישתברו דפנותיו ולהכי מטולין בראשיהן פילולין הרבה כזה שראשי הקנים שכל כל לחם ולחם מונחין בזהם פילולין דהרי כיון שהלחם דפנותיו שוות והקפות חו לא מוז' כוונתו למתב על השנתן ששתי הלחם ממלא כל רוחב השנתן ופסק הרמב"ם ז"ל פ"ה דהלכות תמידין ומוספין

בר' תיבא דס"ל הכי דכמין חיבה פרושה היה וז"ל בר' יוחנן דאמר כמין ספינה רוקתא אע"ז דתיבא כתיבה וכן שם ספ"ה מהר"ק ז"ל משום דר' חנינא בר חמא הוא כמו תנא וקיים טובא טעם עליו רבי לישב בראש. עוד בגמ' מנ"ה דעבידין סיפין וקיים אמר רב קטיבא כו' מתיב רבה כו' הדר אמר רבה כו' בני האי שיעורא לא מיעטס פי' רש"י ז"ל בני האי שיעורא ששמן מע"ש ערבותא ומחנה בתיב היום מסלקן ופוסדו אחרים בלא קנים ולנמלא שנת מקדש הקנים בני האי שיעורא דהוי לילה והוי יום לא והוי יום ולינה של שנת הבאה לוי לא מיעטסא וכדתיבא נכנס מע"ש וזמנן ומיתין לארכו של שנתן ובמ"ש נכנס ומגביה ראשם של הלחם ומגביה קנה החתיה ויתור ומגביה ראשם של הלחם ונתתיב קנה החתיה ד' הלוח זריכות שלשה שלשה קנים העליונים אינה זריכה אלא שנים לפי שאין עליה משאוי התחתונה אינה זריכה כל עיקר לפי שמונחת על ספרו של שנתן שהוא של זכר היה דקדיר ולא מיעטסא וכחנו תוס' ז"ל לא סדור קנים דוחה אע"ז דלוי שנות במקדש האו טמולא לאו משום שבות הוא אלא משום דמתני' כבוהה וסותר כן פי' בקונטרס ולא משמע כן ברש"י כל הכלים דאמר קנים קודם התרת כלים נאט משמע דליכא אלא אסור בעלמא ואסתכן נמי דלסדור במקדש כגון ליר העליון גזרה יתקע ויגור המונח בפי' בתרא דשירובין עכ"ל תוס' ז"ל וכן תרתי ג"כ ע"כ בפי' כל הכלים דלשכתן כמה שבותים שנעו עליהם במקדש. ועיין במ"ש בפי' דמסכת ספחים סימן ט'. עוד בגמ' תיבא ר' יוסי אומר לא היה שם כמיסין אלא מסגרתו של שנתן היתה מעמדת את הלחם אמרו לו מסגרתו לנד מסה יהיה פי' לנד רגליו אבל דף העליון היה חלק משני ידיו ואין לו בית קבול ופי' תוס' ז"ל ל' יוסי משמע דלוי לר"ך העמדה אלא חלה התחתונה ע"כ ועוד הקשו ז"ל תיבא ל' כי מה הן קשותיו ע"כ. וזכיר פ"ה דהלכות תמידין ומוספין סימן י"א וכוח שם כתיב קנה הלוח כדי קשותיו ע"כ. וזכיר פ"ה דהלכות תמידין ומוספין ז"ל בפי' החומש. ואיחא בפי' כל הכלים דף קכ"ג ובתוס' ר"פ לולב וערבה וע"ש: ושומטן מע"ש ותתנם לארכו של שנתן. ח"ל הרמב"ם ז"ל ויתורן לארכו של שנתן ע"כ. הרמב"ם משיי' שכל הכלים שהיו בנקודת ע"ג הארץ ארכן לארכו של שנתן עכ"ל ז"ל: וְ שני שלחנות היו באולם מבפנים על פתח הבית אחד של כסף ואחד של זהב. ברוב ספרים נרסין של שיש וכן מוכח במסכת שקלים פי' שמתחיל שלשה עשר דתתן י"ג שלחנות היו במקדש ח' של שיש בבית המבטחים ושנים בנמערבו של כסף אחד של שיש ואחד של כסף ושנים בא לם אחד של כסף ואחד של

זכר מתוס' ז"ל והביאום הם ז"ל למתני' בפי' לולב וערבה דף מ"ח כאשר כתבתי שם בפי' ט'. ועיין במ"ש בפי' שני דשקלים סי' ד'. וכן ביד שם בלכות בית הכמורה ס"ג כחוב ג"כ אחד של שיש וכו': בפי' רש"י על פתח הבית אלא פתח ההיכל בכניסתם ולא היו מימיים שם אלא להראות שמעלין בקדש וכו'. אמר המלקט כן פי' רש"י ז"ל בנמ"ה. ובבביתא אשר בגמרא קודם תלמיתין פי' בכניסתו כשמניחין לפתח מיתין אותו עליו ועומדין לשום ע"כ: ששעלין בקדש וכו'. ספ"ד דהלכות כלי המקדש וזאת המעשה פ"ה דהלכות תמידין ועוסקים סימן ג' ד' ה' ונפ"ה דהלכות עבודה יום הכפורים: ד' בחנים נכנסין שנים בידם שני סדרים של לחם המערבת וענים בידם וכו'. כך נ"ל. ואיחא בפי' דמילת דף קל"ג ובפי' דמכילין דף ז': וד' בקרימין לאגביהם. להוציא את הימים והסם בפי' פסטיין ומתני' דקומיין מכני שע"ג קרקע דאי איחא דלוי קומיין ליתני דכחן אחר נכנס להגביה השנתן בשעת סלוק הבאיין דהא סלוק הבאיין מתירין את הלחם כקומן שמתיר את המנחה אלא מדלא מגביה ש"מ קומיין מעלי שע"ג קרקע פ"מ: והבביתא עובדים בצפון. והנים ר' יוסוף ז"ל הכניסין וכחן כן מלאו וז"ל לפרש דה"ק אותן ארבעה שאלתו שהיו נכנסין. ע"כ: ופניהם לרום. וסתמא כמ"ד שלחנות מורה ומערב מוהין ורחקן לסוף ודרום רא"ז ז"ל: אלו מושבין וכו'. ירושלמי רש"י דייחא: ושפרו של זה בצד שפרו של זה כך נ"ל: ר' יוסי אימר אפילו אלו נוטלין וכו'. וכן א"ר יוסי בבביתא אפילו סלק את היסנה שחריה וסידר את ההשנה ערבתין אין בכך כלום: אף זו היתה תמיד וירלבוה ובתנבם וכו'. כך ז"ל ופי' רש"י ז"ל הילכום כמו הולכים: חל יום הכפורים וכו'. ירושלמי דפסקים פ' מקום שכהנו דף נ"א: חל להיות ע"ש. תוס' פ' שני שעירי דף ס"ו: הבבליים. כהנים שעלו מבבל ירושלמי פ' בתרא דמסכת פאה ונפ"ה דמסכת עירובין ובגמרא מפרש ר' יוסי בבביתא דלאו בבליים היו וכו' כדמפרש רש"י ז"ל ואמר לו ר' יהודה שמאפחחו ביה מבבל תנות דעתך שנתה דעמי: ח' והקמיר את הבביתא בשבת פסולה. יש שונים פסול יש שונים כבולה מתני' פסולה ולא משמע כן מפי' הרמב"ם ז"ל: יש כבשה ויש עיפהא כ"כר את הרלום ואת הבביתא בשבת והקמיר את הבביתא לאתר השבת פסול ואין חייבין עליו וכו': בפי' רש"י דפי' פירושו לר"ך לבגיה הלכך לא מוספל בלינה לאחר השבת עד למוצאי שבת שני. וזכיר בפי' דהלכות תמידין ומוספין סי' י"ג י"ד. וכחן שם מהר"ק ז"ל דרבינו ז"ל גורם נוסח המעשה כך סידר את הלחם בשבת ואת הבביתא לאחר השבת והקמיר את הבביתא בשבת פסול ואין חייבים עליהם משום פגול נותר ועמא. מדר את הלחם ואת הבביתא בשבת והקמיר את הבביתא לאחר השבת פסול וחייבין עליו ומסור נותר וכו'. ומהא. סידר את הלחם ואת הבביתא לאחר השבת פסול והקמיר את הבביתא לאחר השבת נפסל הלחם. הקמיר את הבביתא בשבת לא נפסל הלחם כי"ד יעשה יעשה לשבת הבאה וכו' ע"כ: סידר את הלחם ואת הבביתא לאחר השבת. בינמא פ"ג דף כ"ט רמי עלה מההיא דתיבא אנוס דר' אבין ומשני לה. ואיחא נמי בפי' המונח מקדש דף ס"ט דהיינו פי' ובפי' שתי מדות דף ל'. ומן הימים דפי' המונח מקדש דף ס"ו היה משמע קלת דלא נרסין בבביתא בתריחא מלח פסול ע"ש. וגם שתי מדות דף ל'. ואיחא אלא דהסם דייקו לישלח יתירה לאפילו היה על השנתן וכו' דלכי משמע שהוא נתיב טעם אההיא שסדרו אחר השבת דלכך לא חייבין עליה משום דכלל לחם הפנים כגון הנסדר בזמנו אפילו הוא על השנתן ימים אין בכך כלום ומיהו על כרחין לאו משום נגור הוא דהכא היינו טעמא משום דלכי שרת אין מקדשים אלא כנסדר בזמנו כדמוכח בפי' שתי הלחם דייקו' מהכא ואי ס"ד לוי שרת מקדשין שלא בזמנם ילקודו וליספל ע"כ): ושפירלו היה על השנתן ימים רבים. עבודך בערך ים משמע דלא נרס מלח רבים שפירש ימים שנה תמימה ואי"ש רש"י ז"ל ע"כ. עבודך בנפ"ה דהלכות תמידין ומוספין סימן ט'. וכן בתוס' בפי' לולב וערבה ליתא וכן בגמרא דפי' המונח מקדש ליתא ולא בחוספת דפי' שתי מדות גם בפי' יראים סימן ט"ח ליתא. גם ר' יוסוף ז"ל מחקס וכחן כן מלאו דל"ג רבים ופי' כפי' הערוך ז"ל: וז"ל שתי הרלום וכו'. כולה מתני' פרק אלו עובדין דף מ"ו ויליף התם דליחא דוחין ו"ס דאמר קרא לכס ולא לגבוה ואע"ז דחובת היום הוא: נאפרת כתיב וכו'. תוס' ר"פ חטאת השוף דמעייל: נאבל ליי"א. כגון שבו עדים מן המנחה ולמעלה ביום חמישי דנטיבא אותו היום קדש ולמחר קדש כי היכי דלא לנלוה ביה לגביה הבאה כו' אבל אם באו עדים קודם המנחה ח"כ למחר ביום ששי חול נגור הוא ויכולין לאפות לחם אחר ביום השני ולחם הראשון יסדה דלוי התגור מקדשין כיון דקנסדר דלוי דוחה לא שבת ולא יו"ט שאם היה מקדשן א"כ יפסלו בלינה כיון דאופים אותו קודם י"ס דכן מוכח במנחות דמ"ד אין אפייחה דוחה י"ס קנסדר דלוי התגור מקדש תוס' ז"ל שם פ' אלו עובדין וכן פי' שם ג"כ רש"י ז"ל עיין עליו: בפי' רש"י ז"ל ואל"ה הרי שנים עשר מינח וכו' הא לא קשיא וכו' אמר המלקט ולמולאי יום הכפורים שהוא לוי י"ב סולתם אחר יום הכפורים שהוא יום י"א. ותוס' ז"ל תירדו כאן ביונא אחרתא וכמו שכתבתי שתי"ך גם רש"י ז"ל שם פ' אלו עובדין והקשו כאן לפירושים דהיינו חיי"ל יום הכפורים אחר השבת

(א) ח"ה אחר שהביא בעל מלאכת שלמה ז"ל את כל דברי התו"ע כד"ה ובי"ב עתהים וכל אית ע"כ. והיא מוכנסת על דברי רש"י כד' ל"ו פ"ה ד"ה והאיכא קרינא שבולטים כו' שהביאם התו"ע ב"ב ואסיף בהם מלות לכל וזית וכו' בש"מ לפנינו. (ב) ח"ה על דברי התו"ע ש"כ בסוף ד"ה סדר את הלחם ט' בזה"ל מ"מ גי' ז"ל גם היא נסתת בעלני חריסין והם החוספות כפי מה שראיתי לנשים בפי' שתי מדות כו' בגי' כפ"ל מלאכה כו' אלו על דרך ח"ה דמשמע לכאורה כמו שכתבתי ח"ה פ"כ.

השבת טה משמע בפי' החילול דלא מיקלע בחדא בשבת אלא לאחריים ששונים לעולם אחד מלא ואחד חסר ומשנה זו שניה בפי' שני דערבין וקחני רישא אין פותחין משעה חדשים המעשרין בשנה ולא נראה לעבר יותר על שמנה ומשמע היום דלתיא דלא כאלהים וברא"ש ז"ל האריך בענין זה בחופשותיו ולאחריה הקיטור לא העתקה פה דבריו ז"ל הנה הם תמאם בשלימות בספר בנין שלמה לחממה בללא שניתי אני הדליות בפי' ע"ש כהן בסוף פירקין: ואינו דוחה לא את השבת וכו'. נ"ל שאינו דוחה. וכבר ידעת דלית דוכתי שהי"ץ במקום וי"ו כמו שאמר בירא דכפ"ק ד"ס ויתכן שגם הוי"ו במקום שי"ן משרתה כהן: ואינו דוחה את יום צום. אם הל יום הכפורים בע"מ אין להם הפנים נאפה בו רש"י ז"ל וכתבו חוס' ז"ל בפי' ואלו עוברין מחק בקופ: פרים יום טוב דלא שייך יום טוב גבי שתי הלחם והתם מחקו דליתא דרשב"ג מהי"א בחר הגך תרתי באבי דשתי הלחם ולחם הפנים והתהייבו פליג דרשב"ג וקא יום טוב משום לחם הפנים ולת"ד דרש"י ז"ל שמחוק שם אין כותבו לומר אלא שהלמוד: אין לריך להביא שם סופא דמילתיה דרשב"ג כדפריך משתי הלחם כמו שהביאה שם כדפריך מלחם הפנים דשייכא גביה אבל לעולם דמודה רש"י ז"ל דבמתי' גרסינן לה אע"פ שיש לדחות דלא משמע בן מלשון רש"י ז"ל וזהו שאין זו שיעור רש"י ז"ל בתלמוד. ומ"מ יש להסתפק אי חוס' ז"ל הוה גרסי הכא במתי' בלא דלחם הפנים קודם בלא דשתי הלחם ע"ש בפי' אלו עוברין בחוס' דבור המתחיל ואי אמרת דרבי שבת. וביד פ"ה דהלכות תמידין ומוספין סימן ט' י"ו ובפי"ה סימן ט' :

פרק יב המנחות והנסכים וכו'. תוס' ז"ל פ' המנחה מקדש דף ס"ו ודפי' הסתכלת דף מ"ז. ואיזה בחטובות הרשב"א ז"ל סימן ז"ל וכו' ותקפ"ב: העופות אין להם פדיון. בשקדים הקדישין למומן מיירי אבל קדם מומן להקדשין נפדין כדתיא הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מוס משקרו וכן תני לוי אפילו חיה ואפילו עופות. תוס' ז"ל: בסוף פי' רעז"ל והטעם והטעם והלבושה וכלי שרת דקדיש קדושת הגוף ובמאור לא מפרקי. אמר המלקט הימה הוא דנגמרא פריך בשלמה עופות קדושת הגוף כינה דהן עלמין קריבין ומאוס הדי אין להם פדיון שלא נאמר אלא בבהמה אלא עמים ולבושה שלא קדשו בכלי וכלי שרת כי נעמאו ליתרקי דהא לאו קדושת הגוף כינהו אלא מכשירי קרבן הם ומאזי משום דלא שפילו עמים לא מסיק להו לחילין חו לא משכחי גזברים מידי אהרינא לטריך העבודה דאפילו עמים לא שכיחי לכל עץ שנמאל בו חולעת פסול לגבי מזהב ואע"פ שאלו הסעמים לא נאמרו בגמרא רק אליבא דשמואל דאמר דמנחות ונסכים אפילו עטורין נפדין וליה להכחא כותיה מ"מ הסעמים הם נכונים לפרוש המנחה ואין דקיימא לן כהנהו אמוראי דס"ל דמנחות ונסכים עטורים אין נפדיה הם עמים ולבושה וכלי שרת אע"ג דנעמאו כסבורים דעו ועמים ולבושה לא ששכחו להו שומאם כפירוש אלא דקא מריבין להו מן האשכח לרבות עמים ולבושה משום חבת הקדש ועמים כמה דלא משפי להו לניזרין דהיינו בקיעות יפות לא מתכשרי לטובה נמי כמה דלא קדשה בכלי שרת לא מתכשרא כלי שרת נמי הואיל ואית להו עטרה במקום כוונה כסבורים דעו ומשמע דאפילו אחר שטיפה העמים אין שומאמם אלא מדרבנן וקרא אסמכתא בשלמה ועיין בזהו' ז"ל שגרה מתוך פירוש ז"ל דלחר שפי מקבלי שומאם מדאורייתא. וביד פ' שתי דהלכות איסורי מנחה סימן ד' ה' וכו' דהלכות פסולי המוקדשין סימן י"ח ובת"כ פרשה ד' דפרשת נחוקתי: **ב** האומר הרי עלי במחבת וכו'. פ"ק דמלכות דף ג' וירושלמי דמיר ר"ס ב"ל הקדש טעות וביד פרק י"ו דהלכות מעשה הקרבנות סימן ג' נ' ד': וירי חובתו לא יצא. נמרא ח"ר מה שהביא הביא. וירי דברו לא יא' רש"א אף ידי דברו נמי יא' ופליג ר"ם אפולה מתי' דקסבר קיעושה דמנח לאו בלוט היא ז"ל אמר זו ז"ל אמר עלי: זו להביא במחבת והביא בברחשת וכו' ה"ו פסולת. בנמי פריך ושה תיאר כלי קדשם כלי שרת וכו' דלא קדשו אמאי פסולות הא מני לאסדוריניהו ולאזיזי בזהו' כלים שגדר ומשני אביי לא קדשו ליקרב אבל קדשו לייסל ואמר אביי לא שנו דפסילה אלא שקבעם בשעת גדר דאמר הרי עלי להביא אף זו במחבת אבל בשעת הפרשה דבשעת גדר אמר הרי עלי מנחה סדס ובשעת הפרשה קבעו ואמר זו אביא לשם גדר במחבת לא מיפסלא מ"מ כאשר נדרת כתיב ולא כאשר הפרשה דשעת הפרשה לא קבעה. וכתב ה"ר יהוסף ז"ל בס"א גרסינן בלא דהרי עלי שתי עשרות להביא בשני עשרות וכו' קודם בלא דהרי עלי שתי עשרות להביא בכלי אחד: בשתי מנחות שנתערבו. ותקן בפי' הקומץ רבה לא יוכל לקמון מוז בפני עממה וכו' לשון רעז"ל עד סוף. אמר המלקט כד פי' רש"י ז"ל וז"ל גיזין החוס' ז"ל פירוש הקומץ דחוק הוא וה"י פי' דלעיל שגדר בשני לוגין וכשהביאין בכלי אחד נגלן מלוג כר' אליעזר בן יעקב דאמר אפילו מנחה של ס' עשרון אין לה רק לוג ופסולה דעשה מבלושה חריבה והלא מיירי שנללם בשני כלים ואח"כ כהם בכלי א' לקמון ולכך הם כשתי מנחות שנתערבו ע"כ: **ב** הרי עלי מנחה כן השעורים. ר"פ ט' דמיר: ר"ש פוגר. דס"ל אף בגמר דבריו הדין נאפס וכו' ופי' דבמורה פ' חמישי. וכתבו חוס' ז"ל דבגמרא רואה לייסל דברי ג"ה ככולי עמלא אפילו כמאן דאמר אין אדם מוציא דבריו לבעלה והא דקאמר סברי לה כר"ם לאו משום דלניגו אדרבנן דר"ם לעיני מנחה אלא כלומר גבי מיר הוו מקסי טעמייהו כר"ם גבי מנחות ומיהו רבנן גופייהו מודו גבי גרונרות דלא הוי מיר דדוקא גבי מנחה יביא מן החמים משום דהיינו שייכי גבי מנחה כדאשכחן מנחה העומר ומנחה

קדושת דבחות ששורים ולמנחה מעליה לאכיון אכל גרונרות לא שייכי למירוח ומעיקרא כי אמר הריני מיר לא היה נדעטו לגירות כלל ולחוקים לדמיו מנחה ומירוח אהדי היאה דמקום שנהנו דר' יוסי לא סבר לה כר"ם לאו אר"ם דפירקין קאמר א"ל אהואו דלקמן בפי' הרי עלי עשרון דתני הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חנוני יא' ר"ם אומר אין זו עולה דעממא משום דלא התנדב כדרך המתנדבים והיה לחודם איש רומי דפי' מקום שנהנו דמיא לה אכל גבי מנחה מן השעורים מודה דפטור כר"ם והיינו טעמא משום דגבי עולה כי אמר הרי עלי עולה לא שייך בקדושתה וכו' אמר אחר"כ להקריב בבית חנוני מ"מ קדושה היא וכיון דהל עליה הקדש חו לא פקע אבל מנחה מן השעורים לא קבל עליו מנחה מן החמים ומירה ר' יוסי דפטור ע"כ. ועיין בספר קרבן אהרן פרשת ויקרא פרק עשירי. ואיזה למילתיה דר"ם בפי' מקום שנהנו דף נ"ג ושם במיר. ובערבין פ' משקלי עלי דף ק' כ'. וחוס' ס"פ שהובא וירושלמי פ' ואי דף נ"ד. וביד פי"ו דהלכות מעשה הקרבנות סימן ט': **ד** אם אמר הרי עלי ס' וא'. תוס' פ"ק דקדושין דף כ"ה ובפרק הספינה דף פ"א ובפי' רשב"ס ז"ל פ' מי שמת דף קמ"ג ודר"פ כהן הדין דר"ם בחרה לנדק דף ס"ו: אר"ש וכו'. ת"ק דר"ם סיני ר' יודא: אלא עד' א' יבולין להביל. ק"מ מ"מ: אמרש לו ס' וכו'. פ' הקומץ רבה דף י"ח: בפי' רעז"ל והוא הנא סבר לה כר"ם דלחר בפי' שתי מדות אפי' מנחה של ס' עשרון אין לה אלא לוג. ע"כ. אמר המלקט קשיא לי דהא לא קי"ל כר"ם כדפסק הרמב"ם ז"ל לעיל פ' שתי מדות וגם בפי"ב דהלכות מעשה הקרבנות סימן ז' ואי טעמא הוי משום דראויין להביל מלוג אחד א"כ ש"ס דהלכתא כר"ם כ"ש שלמה לת"ק דמפרס טעמא דמנחה ס' עשרון בכלי אחד משום שכן נבחר וכו' מאיך למימר דמאי דקמי מתדבב אדם מנחה של ס' עשרון בכלי אחד מנחה של ס' לוג וכתבתי בפי' שתי מדות דאפילו מנחה של ס' עשרון נוחל לה ס' לוג וז"ל לע"ד אי קשיא הלכתא אהלכתא עיין ג"כ ביד פי"ו דהלכות מעשה הקרבנות סימן וי"ו ועיין במ"ש מהרי"ק ז"ל שם דקדק כר"ם קורקום ז"ל ושם הביא הרמב"ם ז"ל טעמו של ר"ם בציבור הדין: הן כל בדרות וכו'. פ"ק דר"ה דף י"ג ובכתובות פ' הנושא דף ק"ז. כל מדות חכמים בן העמידות יחד ולא חתום. וכן כדכיה משמאה שומאם אולכין כדכיה חסר שומאם אינה משמאה שומאם אולכין. ששש על שלשה פתח מדרג' ג' על ג' חסר נימא א' אינה משמאה שומאם מדרג': קורשוב. אחד מס"ד בלוג דהיינו אחד משמנה בשמיתו בלוג וכדפי' רעז"ל ברפ"ג דמסכת מקואות והוא משקל דינר. ונראה שכלן לריך להביא בפי' ר"ע ז"ל קורטוב שמיתת של שמיתת הלוג וכן פי' ג"כ הרמב"ם ז"ל שם רפ"ג דמקואות שהוא א' מס"ד בלוג והוא מה שפי' כהן שהוא חצי שמיתת הרביעית והוא דינר כמו שפי' הוא ז"ל בספ"ה דהלכות מקואות שהוא דרסה ומאי בקיבוב כמו שכתב שם הוא ז"ל ברפ"ג דמסכת מקואות. וכתבו החוס' שם פ"ק דר"ה דף י"ג דמדה הסתמה כקט וז"ל דוקא דאפילו פחות מכלן ואפילו חסר טפה אינו טובל ע"כ: אין בתנדבין לוג וכו'. תוס' פ' שתי מדות דף נ"א וביד פי"ו דהלכות מעשה הקרבנות סימן ו' י"ג ופי' עשירי דהלכות תמידין ומוספין סי' י"ד: **ד** א"ר שרפון כהן פצינו וכו'. בפי' כל החדיר ילפין בצרייתא דמתהדבין שמן מדכתוב וכי הקריב קרבן מנחה דמאי למכתב כי הקריב מנחה וכתיב קרבן ימירה לידרם לאשמעטין דמתהדבין שמן וכן נמי איחה להאי צרייתא לקמן בפי' עשרון דף ק"ו והקשו תוס' ז"ל שם בפי' כל החדיר דים לתמוה למה לא מוס מלוג כיון דליף מקרא וספר קרבן אהרן ספ"ס בפי' ויקרא הירץ שמה מלוג הוא לומר כדי שנלמוד שהמן ג"כ מרבויה דקרבן ע"כ: אף השמן שהוא בא חובה בא גרבה. כך נראה שז"ל וכן הוא בתלמוד וה"ר יוסף ז"ל הגיה יבא נדבס. ופי' רש"י ז"ל אף שהמן שהוא בא חובה במנחה נכסיו דהיינו סלח ושמן ויין בלא קרבן דע"כ ל"ס אלא בפני עצמו אבל במעורב עם המנחה לא פליגי והא קמ"ל דמ"ל מנחה נדבס גלי דס' רחמנא דהיינו חמש מנחות בלח מנחת מרחש חלות ריקוס הוי אין פסי לא קמ"ל דמ"ל רחש וחו לא היכא דלחר מנחה סתס בינא אחת מחמש הללו אבל היכא דפריס לנכסיס פריס: שכן הוא קרב חובתו בפי' ע"כ. בסוף לשון ז"ל לרעז"ל נראה שז"ל אינו מעורב עם המנחה כמו שהוא בפי' רש"י ז"ל וכדמשמע ג"כ מפי' רעז"ל מדבור האמר בשמן שהכל פי' רש"י ז"ל הוא. וביד רפ"ג דהלכות מעשה הקרבנות ופי"ד וסימן ב' :

פרק יג הרי עלי עשרון וביא אחד. עשרונים וביא ענים. פי"ו דהלכות מעשה הקרבנות סימן ז': פירשתי ואינו יודע מה פירשתי וביא ששים עשרון. גמרא מאן תאך אמר חוקים דלא כרבי דאי רבי האמר ביה מנחות של עשרונים מא' ועד ס' וכו' וימתן אמר אפילו תימא רבי צאימר פירשתי עשרות אבל לא קבעתים בכלי דמיחי שיתין עשרות בשיתין מאמי להאי דקאמר רבי ביא מנחות של עשרונים מא' ועד ס' היינו היכי דקבעם בכלי אחד דלא מני לאתויי בכלי ולא צייר מהכי ולא טפי מהכי. וכתב הרמב"ם ז"ל פירשתי בשעת גדר כמה עשרונים הייתי רואה להביא ואינו יודע מה פירשתי ביא ס' עשרונים שיחד מתנדב מנחה גדולה של ס' עשרונים ובכלל הגדולה יש אותה שגדר דלא כרבי דאמר לקמן קטן גדולה גדול לא יא' דס"ל דאין קטן בכלל גדול ע"כ: מיוחדת. שנקראת מנחה סתם ואין לה שום לויי עכ"ל רעז"ל. אמר המלקט וימתן זה הוא פיהם בידך שלא חששה ותשכח איזו מנחה קאמר ר' יהודה שביא מנחה שפחה בזה הכתוב חתלה. ומאזיזי בסדר לקח טוב פ' ויקרא עלה מ"ו סתב ח"ל אמר יהיה קרבני לשון נוצר ישיא

שחי שנים כהנן במשנה ג' פ"ק דפרה טה"ה ואינו יודע מה הוקפה להרצ בעל
 תוספת יום טוב שרבינו עובדיה ז"ל העתיק מפי רש"י ז"ל ורבותא לשמועין השתא
 דלמחי לא שמעינן לה כגזס משנה: דן שחור והביא לבן. תלוקים קתה הם
 כדלמריק בעלמא אונמא למתסיה סומקא לנשריה חוררא לרידיח חוף' ז"ל וביד שם
 רפ"ו וסימן ז' ד' ה': **מן אמר רצה יביא ברפיו שנים**. גמרא אמר רב לא
 שני אלא דלמר שור זה א"ל שור זה עלי עולה אבל אמר שור זה ודמיו עלי עולה
 סוקבע דלי מיייתי בשתי עולות לא יאל אבל אי לא אמר עלי יאל כל היכא דעבדי ליה
 דלמיר חייב בלחריהו: אם רצה יביא ברפיהם אחד ורבי אומר. כ"ז ז"ל.
 ובגמרא מאי עממא משום דה"ל גדול והביא קטן ואע"ג דנפחאבו לכתולה לא שרי
 רבי ופרין בגמרא וליפוגי נמי רבי ברפיה נבי שור זה לעולה ונפחאב דקתני יביא
 בדמיו שנים דהוי קטן והביא גדול גמתי נמי ורבי אומר דהא לא שאני ליה לרבי בין
 קטן והביא גדול לגדול והביא קטן ומשני רבי אכולא מילתא פליגי ונשר להו לרבנן עד
 דמסקי למילתייהו והדר פליגי עלייהו חדע דקתני איל זה עולה ונפחאב אם רצה יביא
 בדמיו ככז ככז זה עולה ונפחאב אם רצה יביא בדמיו איל ורבי אומר ש"מ.
 ובגמרא כפי שור זה עולה ונפחאב מהו שביא בדמיו שני אילים ומשני ת"ל שור זה
 עולה ונפחאב לא יביא בדמיו איל אבל מביא בדמיו שני אילים ורבי אומר לפי שאין
 בילה שרירק להביא עמהם שתי מנחות כפי כלים ואין יכול לפרען בכלי אחד הלכך לא
 מנחי כי הווא דלמר דהווא דלמר מידי דבאש מנחתו בכלי אחד הווא וקא מיייתי
 בשני כלים וסריכין אי הכי דיכול להביא שני אילים תחת שור אפי' אחד נמי דהא
 בנפחאב לרבנן לא שאני להו בין גדול לקטן ומשני תרי הנחי אליבא. דרבנן דליבא דס"ל
 דלפלו נפחאב אפרי רבנן בגדול והביא קטן לכתולה [הגה"ה וביד שם פי"ו סימן
 ו"ז ח' ס' ועס פסק דשור זה עולה ונפחאב אפילו מביא בדמיו איל אחד יאל
 וסריכין אליבא דרבי עממא דלין בילה הא יש בילה שרי והא במתני' קתני איל זה
 עולה ונפחאב אם רצה יביא בדמיו ככז ככז זה עולה ונפחאב אם רצה יביא בדמיו
 איל ורבי אומר אלמלא אע"ג דבכלי אחד אחיה מנחתו אפי"ה לא מיייתי מדמיו אלא
 דומיא דיליה ומשני תרי הנחי אליבא דרבי דליבא דקתני דמנחות ואיבא דקפיד
 ארברין נופיה: האומר אחד ככבשי. לטון אחד אחד מביסי הרגמ"ם ז"ל. ואחיה
 להאי בבל בס"פ בחרה דמעלה. והסר רמי עלה מהביא דתן התם ס"פ בחרה
 שהוא מניח והולך עד בי"ח את כל הכיס ואמאי נימא כמו הכלא המפגט המונח
 יהיה קדש ומשני דהסר באומר לא ישר כים זה מן הקדש ולהכי האחרונה היא
 קדש אע"ג דגריעא: הוי לר שנים הגדול שבהן הקדש. כ"ז ז"ל: שלשה
 הבינוני שבהן הקדש. גמרא אמר רבה בר אבא לא שנו דחושין אף לבינוני
 אלא דלמר אחד משורי הקדש אבל אמר שור כשוורי הקדש הגדול שבהן הקדש תוראי
 בתוראי קאמר פי' השנו כשוורי הקדש: ר' שאקריבנה בבית חוניו. חוס' דפסחים
 פ' מוקד שנהגו דף ל"ג ודפ' המנחות דף ק"ג ודפ' השו"ט: הרי עלי עולה
 שאקריבנה בבית חוניו וכו'. כ"ז ז"ל וכן בספ"א גבי מיר גרסינן הריני מיר שאכלת
 בבית חוניו וכו' וכמו כערוך הגאון נקד חוניו ואני מלאתי מונה נחוניון בצולה מהני'
 וכן תמנאנו בירושלמי פ' שני שטרי דף מ"ג עמוד ד' גס צפ' הגולד מן המבוטל
 דף מ' ע"א גס צפ"ק דכסדרין דף י"ט ע"א: ואם הקריבה בבית חוניו.
 גמרא הא מיקבל קבלה דשוחט חוץ הוא ואיהו איחייב בעולה מבי אמר הרי עלי עולה
 ומשני אמר רבא אדם זה לדורון איכיון אמר אי טיבא בבית חוניו פרחא פפי לא
 מילא לאלשעורי ומאחר שהוא לא כיון רק לדורון בעלמא לא חל עליה שם עולה
 ואליבא דרבא לא מייחייב עליה משום שחטי חוץ. וכמו חוס' ז"ל שאקריבנה בבית
 חוניו אין שייך כאן תפוס לטון ראשון ואחרון דהוי כאומר עד בית חוניו מילא
 דלשירח כדליתא בגמרא ע"כ. ורבינו עובדיה ז"ל תפס בפירושו מה שפירש רב
 המנונה דנעשה כאומר הרי עלי עולה ע"מ שאהרננס ולא אחייב בלחריהו וכו'.
 וכן ג"כ רע"ז תפס בפירושו במעשה דמשני וחוניו כר' יודה ולא כר"מ שמספר
 שהמעשה היה שקבל עליו חוניו אלא שאחז משני מתקבץ בו אה"כ ואמר לו בא
 ואלמדך סדר עבודה ולמדו ללבוש אינקלי ותגרו בללבו והעמידו אלא המונח ואל ואמר
 לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה לאשחז וקיים וכו' ונקשו להורנו רן מפניהם לאסכנדריא
 של מצרים והעלה לשם לשם ע"כ. [הגה"ה קשה לע"ד לדעת ר"מ כיצד קיבל
 אמנו חוניו דמפתחא ודאי הגמור שיותר נקי בהלכות עבודה היה חוניו יותר משמעי
 ואחר שאיבין מניח אותו תחתיו וכמו שפי' רע"ז וכוא פי' הרמב"ם ז"ל אע"פ

בגמרא אינו מובא גם רש"י ז"ל כן פירש לחוניו היה חכם משמעי ע"כ דוחק גדול
 הוא למר לדעת ר"מ שמעי היה חכם יותר מחוניו: הרינו נזיר שאכלת בבית
 חוניו. חוס' פ' אע"פ דף כ"ז וע"פ שני דנדר דף י"א. וכמו בחדושי הרשב"א ז"ל
 פ' יש נוחלין דף קכ"ו ז"ל ואיבא דקפיד ליה הא דלמריק צפ' בחרה דמנחות הרינו
 מיר ע"מ שאכלת בבית חוניו יגלה במקדש ואם נלה בבית חוניו יאל ומפרש התם
 בגמרא דהוא לנעורי נפשיה קמיון אי בני בבית חוניו פרחא פי' והויגל מיר ולי
 לא לא פרחא פי' ולא חל עליהם שם פרחא מעיקור דתנאו קיים ואמאי הא מדלורייחא
 חן גלוח בבית חוניו וה"ל מתנה על מה שכתוב בחורה ומשיקרא תנאי בעל ומעשה
 קיים וחל עליה שם פירוח וכמה דלא מיייתי קרבנותיו לא מתכבד איבא למימר שאני
 התם דקסבר לאו בית ע"ז הוא וכונתו לשמים ואינו מתנה לעקור דבר מן החורה
 שאיש מתכוין לעקור ואיבא למידק נמי תנאי שכתוב היכי הוי תנאה וברי כל תנאי
 שא"ל לעשות ע"ז שליח לאו תנאי הוא כדלמרי' לענין חליה ויש לומר כי נמריק
 מהתנאי בני גד ובני ראובן ה"מ כיונא בו שהוא תנאי שבין אדם לחברו אבל תנאי
 שבינו לבין עצמו בכל ענין הוי תנאי והטעם נותן שהרי מדעשו התנה ורואה הוא
 לפיקו תנאי הלכך אף תנאי כפול לא בעינן כפול לאו ואתריה לומר נמי
 משכחה לה ע"ז שליח שאומר אדם לחברו הריני מיר על דעתך וכל זמן שפירחתי חדיימי
 בנייר ולי נראה עממא דכל מתנה על מה שכתוב בחורה משום דכל תנאי דקפיד
 ליה למעשה לאו תנאה הוא שכיון שאמר על מנת שאין לך עלי שאר כמות ועונה
 הרי את מקודשת לי הנו הקדושין שנמלא מקום לחול שהרי אפשר להקיים התנאי
 טלא יתן לה שאר כמות ועונה וכיון שחלו לא חלו להנחין שאין אישות להנחין ונ"ד
 לשאר תנאים טלא נתקיימו שהקדושין כפולין ואם הדקדק במדות הכמים תמנא טעם
 זה כיון עכ"ל ז"ל וע"פ שם: הבהנים ששמשו וכו'. חוס' פ"ק דפסחים דף ג'
 והרא"ש פירק הקורא עומד דף ל"ח ובפ"ר ר' ישמעאל דע"ז דף כ"ב בגמרא. ובסור
 א"ח סימן קכ"ח: שנאמר אך לא יעלו בהני הבמות אל סובות וכו'. כ"ז ז"ל:
 ואין צורך לומר לדבר אחר. כד מלאתי מונה וכן הגיה ג"כ ה"ר יוסף ז"ל
 וכתב עוד כי אם אכלו מנות וכו' פי' הסכום כך הוא לא היה להם מכהותם כאם
 קפילו הם בני אהרן אלא היו אולכין המנות של הקרבנות עם שאר הכהנים על"כ:
 לדבר אחר. דקתני מתני' הינו ע"ז ומכלל בבית חוניו לא ע"ז הוא ומתני' ר'
 יהודה היא וללא כר"מ דלמר לשם ע"ז העלה עליו כדכתבין: הרי הם כבעלי
 בוסין וכו'. כתבו חוס' ז"ל צפ' בחרה דמענות דף כ"ט מלאך יש להוכיח דכהן
 שנטמא מושא כפיו וכשר לישא כפיו ולקרות בחורה כמו טלא שנטמא מדקאמר כהא
 שהם כבעלי מומין משמע דכל עבודה שבעל מום ראוי לעשות יעשו וכהן בעל מום
 נושא כפיו גם מומר שעשה תשובה נושא כפיו ע"כ. ואחיה ג"כ צפ' אלו לאמרם דף
 ל"ט ובפירקין כתבוהו בשם רש"י ז"ל וכמו שם בבית יוסף בסור א"ח סימן קכ"ח
 דלפי דעת הפוסקים שאומרים שאפילו שג כהנשה לא מהני לישא כפיו מתני' נמי
 כהני מייירי וגם קרא דלך לא יעלו. ויש פוסקים לומר ששכשכ בתשובה נושא כפיו
 והיא דעת הרגמ"ה ורש"י ז"ל וחוס' ז"ל וכדכתבין לעיל בסמוך ועוד מצינן רביה
 מדקתני מתניתין לא ישמשו במקדש בירושלים לאשמועינן דנטבז ונכשון היו מותרין
 לשמש כ"ט בזמן שהם שאין שירות ואין מקדש דודאי כשר לזוכן ולקרות בחורה תהלה
 ע"כ. וביד פס"ו דהלכות נשיאות כפיס סימן ג' ובפ"ט דהלכות ביאת מקדש סימן
 י"ג ויד' ובפ"ט דהלכות מעשה הקרבנות סימן ז' והלשון שם השעשה בית חוץ
 למקדש להקריב בו קרבנות אינו כבית ע"ז וכו' ואינו מוכיז שם לא חוניו ולא שמעי:
יא נאמר בעולת הבהמה אשה ריח ניהוח ובעולת העוף אשה ריח ניהוח
ובבנתה וכו' . כ"ז . ואחיה צפ' ידיעות הטומאה דף ט"ו ועיין במ"ש שם סימן ז':
אחד המרבה וכו' . פ' מרף בקלפי דף מ"ג נקטה לסימנא בעלמא: ובלבד
שיביון אדם את דעתו לשמים. כ"א את לבו לשמים ובגמרא א"ל זירא מאי
קראת מתוקה שנת העיז אם מעט ואם הרבה יאכל העיז עבודת קרבנות ומביאו
למוזה מתוקה שנתו שהוא יסן ולא יירא אם מעט ואם הרבה יאכל מתן שכרו רב
אלא בר אהנס אמר מהכא ברבות הטובה רבו אולכיה ומה כשרון לבעליה כי אם
ראות עיניו פי' ברבות הטובה דהיינו קרבנות רבו אולכיה דהיינו הכהנים ומה
כשרון לבעליה שהוא הקב"ה כי אם ראות עיניו שזה מתכוין לטובה:

סליק פירקא וסליקא לה מסכת מנחות

איסון פרקיה כל דקפין מיקמין בתכלתא דכל מנחתא אילין תודתא וכל קרבניא תרתיין ר' ישמעאל מנחתא הרי עלי ובכל ספרי ב"י
 פרק ר' ישמעאל מסודר אחר פרק שתי מדות וכן בפי' המשניות להרמב"ם ז"ל וכן בגמרות כתיבת יד:

